

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 24 ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Α'

ΓΚΡΕΝΣ ΚΕΛΛΥ
«Βασίλισσα» του κινηματογράφου
και σε λίγο ήγερμονις του Μονακό

Σοφαιζέστε

Είς τὰς μεγαλυτέρας Ἑλληνι-
κὰς Ἀσφαλιστικὰς Ἑταιρίας.

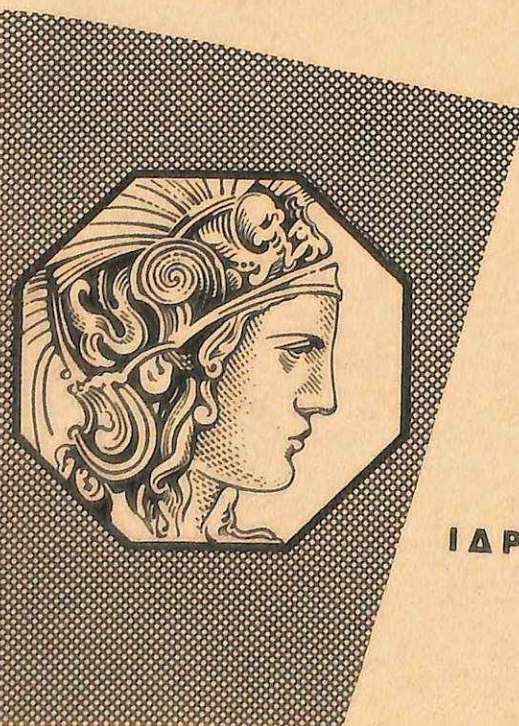
Η ΕΘΝΙΚΗ

ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 6 ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 30.691

ΑΣΤΗΡ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 38 ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 30.721

ΙΔΡΥΤΗΣ: ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ 24^{ΟΝ}

9 — 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1956

ΓΡΑΦΕΙΑ

Σύνταξις : Σωκράτους 57, Ἀθῆναι. Τηλ. 57-081
Ἐκδοσίς : Βουλιαγμένης 352, Ἀθῆναι. » 90-821

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις : ΕΙΚΟΝΕΣ Ἀθῆνας

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ : ΔΡΑΧΜΑΙ 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἑξάμηνος : Δρχ. 130.—
Ἑτησίᾳ : » 260.—
Ἑξωτερικοῦ : Ἑξάμηνος : \$ 7.—
Ἑτησίᾳ : \$ 14.—

Ἀεροπορικὴ ἀποστολὴ κατόπιν συνεννοήσεως
Ἀγγελίαι, διαφημίσεις κατὰ συμφωνίαν

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ἀρθρῶν καὶ εἰκόνων τοῦ
περιοδικοῦ χωρὶς τὴν ἀδεία τῶν συγγραφέων καὶ τῶν ἐκδο-
τῶν. Τὰ μὴ δημοσιευόμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Διεύθυνσις Συντάξεως : Ἑλένη Γ. Βλάχου
(Μουρούζη 1)

Διεύθυνσις Ἐκδόσεως : Η. Γ. Ἡλιόπουλος
(Βουλιαγμένης 352)

Προϊστ. Τυπογραφείου : Κ. Ζαγοριανίτης
(Ἄλδου Μανουτίου 18)

«ΕΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
Περιορισμένης εὐθύνης
(Κεφάλαιον ὁλοσχερῶς καταβεβλημένον Δρχ. 400.000)

Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι
χιλιάδες ἄνθρωποι ἀγο-
ράζουν ἀπὸ τὰ κατα-
στήματά μας, βρίσκουν:
ΚΑΛΕΣ ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ
ΚΑΙ ΦΤΗΝΕΣ ΤΙΜΕΣ

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΤΟΥ ΤΥΖΑΛ

ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Γωνία Ἑλ. Βενιζέλου — Πατησίων)

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Ἀπ' αὐτὰ τρώει ὁ λύκος... κατὰ τὴν παροιμίαν.
2. Μοναδικὰ, διακεκριμένα.
3. «Τὸ στραβόβυλο ἢ... τὸ σιάζει» (παροιμ.).
4. Νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ — Αἰτίολογικόν.
5. Ζωή... ἀγγλική — Ἡ φουσκοδενδρία τῆς ζωῆς (δοτ.).
6. Ἀρθρον — Ἐκατὸν τρία, ἀντιστροφή.
7. Σ' αὐτὸν τὸν αἰῶνα ἀπέθανεν ὁ Νταβίνται — Ἡ γενικὴ ἐνός ἐπίπλου (δὴμ.).
8. Κερποφόροι (συνων.).
9. Αὐτοὶ δὲν ἔχουν αὐτί... — Μουσικὸς φθόγγος.
10. Μυθικὴ ἥρωϊς — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου (αἰτ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Ὑπάρχουν πολλοὶ τοιαῦται πηγαὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.
2. Ἀριθμὸς — Ἀνὴ — Ἡ δοτικὴ τῆς... 10 β' δριζωντίας νῆσου.
3. Ἀρθρον — Ἡ αἰτιατικὴ ἐνός ἐλευθέρου ἐπαγγελματία (δὴμ.).
4. Ἐσχάτως παιχθὲν ἀτυνημικὸν φιλμ τοῦ Σὺλ Ντασσὲν — Στρατιωτικὸν παράγγελμα.
5. Εἰς τὴν μέγαν ἀρχαίαν μαθηματικὴν, ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐπιλεγόμενος — Νευρικὸς κλωνισμός.

6. ἀντιστροφή (ξεν.).
7. Μία τῶν 18 κυρίων προθέσεων — Ἱστορικὸς θυμίζει τὸν Κῦλωνα.
8. Ἀκόμη — Μέρημα, φροντίς (δὴμ.).
9. Πόταμος τῆς Β. Ἀμερικῆς (αἰτ.).
10. Ἀρχικὰ κυβερνητικὸν αὐτοκινήτου — Ἑνικὸν μέτρον ἐπιφανειῶν — Ἐνα μὲ ὄλογα παιχνίδι (ξεν.).

Δι' αὐτὴν συζητοῦν συχνὰ οἱ μι-
σθωτοί. (αἰτ.).

Η ΛΥΣΙΣ ΣΤΗΝ ΣΕΛ. 49

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Η ΓΚΡΕΗΣ ΚΕΛΛΥ, πὸν μέ-
σα ὃ ἐλάχιστα χρόνια ἔγινε ἡ
«πρώτη κυρία» τῆς ἀμερικανι-
κῆς οὐδότης, παραμέρισε γιὰ λίγο
τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς διε-
θνοῦς πολιτικῆς χάρις σιὸν
«συνταρακτικῶν» ἀρραβῶνες τῆς
με τὸν ἡγεμόνα τοῦ Μονακό,
Πρίγκιπα Ραινιέ τὸν Γ'. Τὴν
ἱστορίαν καὶ τὴν προῖστορίαν τοῦ
εἰδυλλίου τους — πὸν ἐπισημαί-
ζεται σὺς 19 τοῦχ. με τοὺς ἐπι-
σημοὺς γάμους τους — μποροῦν
να παρακολουθήσουν οἱ ἀναγνώ-
στες τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ σὺς ἀφή-
γημα «Τὸ Ἀστρο καὶ τὸ Στέμ-
μα», πὸν ἡ δημοσίευσίς του ἀρχί-
ζει σὺς τεύχος αὐτὸ (σ. 6—11)

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ :

ΝΥΚΤΕΡΙΝΕΣ ΣΧΟΛΕΣ

Οἱ μικροὶ βιοπαλαισταί, πὸν διψοῦν νὰ μάθουν
«γράμματα, σπουδᾶγματα»

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

ΣΥΝΩΝΥΜΙΑ

Ελάβαμε πολλές επιστολές που το περιεχόμενό τους έσχετιζτο με το εξώφυλλό μας του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου. Ο μεγαλύτερος αριθμός των εγγράφων από φίλους αναγνώστες που δεν γνωρίζουν την σοφία του «σπεύδε βραδέως». Δημοσιεύω δύο από αυτές, διότι μόνον ο συντάκτης των είχε την καλωσύνη, αλλά και την ευγένεια, ν' αναγνωρίσει το λάθος του. Γράφει λοιπόν, στις 15)3)56 και ξαναγράφει στις 17)3)56:

«Φίλε κ. Τοξότα. Αναφέρομαι στο 21ον τεύχος των ΕΙΚΟΝΩΝ, διότι δεν πιστεύω ότι η Μαρτίν Καρόλ και ο αρχιεπίσκοπος Μακάριος μπορεί να είναι το αυτό πρόσωπο, σύμφωνα τουλάχιστον με τις επεξηγήσεις του περιοδικού της 3ης σελίδος».

Κ. Κύρου

«Φίλε Τοξότα. Αναφέρομαι στο προχθεσινό μου γράμμα. Δυστυχώς με κάποια καθυστέρηση πρόσεξα την εξήγησι που δίνετε για το εξώφυλλο στο «παράρτημα» που συνοδεύει τις ΕΙΚΟΝΕΣ, τεύχος 21ον. Σπεύ-

δω, λοιπόν, να ζητήσω συγγνώμη για την διαστική παρατήρησι».

Κ. Κύρου.

Κι' εγώ ευχαριστώ τον καλόν φίλο για την αναγνώρισιν.

ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΤΗ;

«... Έλλογιμον περιοδικόν. 'Η ε-πάρτος γρίπτι και τὸ ἀναπτρε-πτον γήρας, μοι ἀπηγόρευσαν μῆνας ἥδη τρεῖς τὸ νὰ σχολιάσω τὰς προ-όδους σας, αἱ ὁποῖαι, ἂν μὴ τι ἄλ-λο, εἶναι τῶ ὄντι καταπληκτικαί. Δι-ότι καὶ αἱ σειρήνες τοῦ ὑποκριτικοῦ στερεώματος (κοινῶς «ἀστέρες τῆς ὀθόνης»), ἀπαραίτητοι τυγχάνουσι, ὅσον καὶ ὅπως τὰ ἐκ τῆς ὑπολοίπου ὕλης σας δημοσιευόμενα, οὐχὶ πρὸς τέρψιν τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ πρὸς ἀ-νάπτυξιν τῶν γνώσεων ἡμῶν τῶν ἀ-ναγνωστῶν ὑμῶν... Διεξήλθον καὶ τὸ περὶ «Μακρυγιάννη» πόνημα τοῦ ἐλ-λογίου κ. Μιχαὴλ Περάνθη εἰς τὸ ἐνεστὸς 22ον τεύχος... Πλὴν ὅμως, ὀφείλω νὰ σὰς γνωρίσω τοῦτο. 'Ηλ-πιζα, ὅτι πρὶν ἀναπαυθῶ αἰωνίως, θὰ εἶχον τὴν ἱκανοποίησιν νὰ ἴδω ἔστω καὶ ἓνα (ἀρ. 1) νεώτερον 'Ελληνι-κὸν μὴ ἐθελουφλοῦντα... Πόθεν ἤρυσθη τὰ παρατιθέμενα ἀποσπάσματα τῶν

«δὴθεν» ἀπομνημονευμάτων τοῦ Μα-κρυγιάννη ὁ κ. Μ. Περάνθης; Μήπως ἀπὸ τὸ πρωτότυπον; Ἐφρόντισε ἄ-ραγε νὰ τὸ μελετήσῃ; Τὸ ἀνέγνωσε; Τὸ ἐψάυσε; Τὸ ἐψηλάφησε; Τὸ εἶδε ἔστω καὶ μακρόθεν;... Παντάσῃ ἀ-διαφορῶ ἂν ἕτεροι «σοφοὶ» ἐθεβαί-ουν τὸ γνήσιον καὶ τὸ ὑπαρκτὸν τοῦ κειμένου... Ἐρωτῶ: Ἐχει ἰδίαν ἀν-τίληψιν ὁ συντάκτης σας τοῦ δλου ἔργου; Τολμῶ νὰ φοβούμαι ὅτι με-τοιούτον ἀπόκτημα δὲν σεμνύνονται τὰ Κρατικά 'Αρχεῖα τῶν 'Ελλήνων...» Ἀνάργυρος Ρομβίκος ('Ιεροδιδά-σκαλος ἐκ Νέων Χωρῶν)

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Δεκεμ-βρίου (τεύχος 9ον) ποὺ δημοσι-εῦσαμε τὴν τελευταίαν σας ἐπι-στολὴν, πράγματι, ἐπέρασε πο-λὺς καιρὸς χωρὶς νέα σας. Ἐλ-πιζω, τώρα, νὰ εἰσθε πλέον ἐν-τελὺς καλὰ. Τὰ ὅσα μὰς γράφε-τε, δὲν ἀποτελοῦν κάτι νέο. Πρὸ ὀλίγων δεκαετιῶν εἶχε ἔγερσὴ τὸ ἴδιο ζήτημα. Ὅτι δηλαδὴ ὁ Μα-κρυγιάννης δὲν ἔγραψε, ἀλλὰ ὅ-τι τοῦ ἔγραψαν ἢ τοῦ... ἐφόρτω-σαν ἀπομνημονεύματα ποὺ ἀ-πλῶς εἶχε σκιαγραφήσει. Πάν-τως, παρεκάλεσα τὸν κ. Μιχ. Περάνθη νὰ ἐτοιμάσῃ μία ἀπάν-τησι στὴν ἀπορία σας. Θὰ τὴν δημοσιεύσω, μόλις τὴν λάβω.

ΚΡΙΤΙΚΗ

«... Ζητῶ ἐπίσης νὰ καθιερωθῇ μιὰ σελίδα μὲ κριτικὴ τῶν κινημα-τογραφικῶν ἔργων τῆς ἑβδομάδος. Βέβαια τὸ περιοδικὸ κυκλοφορεῖ Πα-ράσκει καὶ εἶναι κάπως ἀργά. Ὁ-χι τόσο. Ἀλλὰ μήπως δὲν θὰ μπο-ρούσατε νὰ σχολιάσετε τὰ ἔργα τῆς ἐπομένης ἑβδομάδος, ἐν ἀνάγκῃ βά-σει καὶ τῶν κριτικῶν ξένων περιοδι-κῶν;...».

Στέλιος Νικολαΐδης ('Ενταῦθα)

Πῶς «ὄχι τόσο»; Καὶ ἀργά εἶναι, καὶ τὰ περιοδικὰ ποτὲ δὲν τυπώνονται τὴν τελευταία ἡμέρῃ. Ὅσο γιὰ τὴν... ἀντι-γραφή τῆς κριτικῆς τῶν ξένων, ὁ ἀρμόδιος συντάκτης μοῦ εἶπε, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίζω, πὼς ὅ,τι εἶναι καλὸ γιὰ ἓνα λαὸ, μπορεῖ πολὺ εὐκόλα νὰ εἶναι μέ-τριο γιὰ ἓναν ἄλλο... Ἡ ξένη, λοιπόν, κριτικὴ δὲν θὰ ἔφερε τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα. Στὴν ἐπιστολή σας, ὅμως, γράφετε ὅτι δὲν σὰς ἀρέσει πάντοτε ἡ σελὶς τοῦ χιούμορ. Τὴν ἀπάντησι τὴν ἔδωσα στὸ προηγούμενο τεύχος.

ΑΡΑΧΩΒΑ

Εὐχαριστοῦμε θερμὰ τὸν ἀνα-γνώστη μας κ. Χρήστο Κωνσταν-τίνου, ἔμπορο στὴν Ἀράχωβα, γιὰ τὰ τόσο καλὰ λόγια τῆς ἐ-πιστολῆς σου.

ΠΡΟΣ ΠΟΛΛΟΥΣ

«... Πέρασε ἓνας περίπου μῆνας καὶ δὲν μοῦ ἀπαντήσατε. Φαίνεται ὅτι τὸ γράμμα μου πῆγε στὸν κά-λαθο τῶν ἀχρήστων, γιατί ἄλλη ἐ-ξήγησις δὲν ὑπάρχει...»

Μ. Παπάτσας (Θεσσαλονίκη)

Δὲν εἶναι, ἀτυχῶς, πρώτη φο-ρὰ ποὺ μοῦ γράφουν αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἡ «ἄλλη ἐξήγησις» ὑπάρχει. Ποιὸς ὅμως Ἕλλην εἶ-ναι ὑπομονετικός; Τὴν ἀπάντησι στὸ αἴτημά σας (νὰ δημιουργή-σωμε στήλῃ ζητούντων ἀλληλο-γραφία) τὴν ἔδωσα στὸ 22ον τεύχος. Ἐγραφα τότε, ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι μέσα στὶς ἐπιδιώξεις μας, ὅρα οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ μᾶλλον δὲν θὰ ἀποκτήσουν τέτοια στή-λη. Μὲ τὴν εὐκαιρία ὅμως αὐτὴ θὰ ἤθελα γενικὰ νὰ ἀναφερθῶ στοὺς... διαστικούς. Οἱ ΕΙΚΟ-ΝΕΣ ἐπέτυχαν καὶ οἱ ἀναγνώ-

στες τῶν ὄχι μόνον πληθαίνουν, καὶ ἐβδομάδα, ὄχι μόνον οἱ ἀ-γοραστὰ τῶν τελευταίων τευ-χῶν ζητοῦν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας ὅλα τὰ προηγούμενα, ἀλλὰ καὶ μὰς γράφουν διαρκῶς περισσό-τεροι. Κάθε ἡμέρα τὸ ταχυδρο-μεῖο φέρνει κατὰ δεκάδες τὶς ἐ-πιστολές. Αὐτὲς διαβάζονται μὲ προσοχή (πάντοτε, ἀκόμη καὶ οἱ κακογραμμένες) καὶ ἀναλόγως τοῦ διαθεσίμου χώρου δημοσιεύ-ονται κατὰ σειράν. Ὅλες; Ἀ-σφαλῶς ὄχι, γιατί τότε θὰ ἤθε-λα μόνο γιὰ τὸ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙ-Ο πολλές σελίδες. Γίνεται μιὰ δικαία —κατὰ τὴν κρίσι μου— διαλογὴ, ἀλλὰ σὰν ἄνθρωπος ποὺ εἶμαι μπορεῖ νὰ κάνω λάθος. Πρόθεσις κακὴ δὲν ὑπάρχει. Προ-σοχή... περισσεύει, ἀφοῦ ἡ κά-θε ἐπιστολὴ μονογράφεται μό-λις διαβασθῇ καὶ ξαναμονογρά-φεται ὅταν φύγῃ γιὰ τὸ τυπο-γραφεῖο. Ἡ προσπάθειά μου συγκεντρώνεται στὸ νὰ βρῶ ἐ-πιστολὲς ποὺ νὰ ἐνδιαφέρουν ὅ-λους, ὥστε τὸ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ νὰ εἶναι ὁ καθρέφτης τοῦ περιο-δικοῦ. Θανασμοὶ καὶ γκρίνιες, συγχαρητήρια καὶ ἀπογοητεύ-σεις, λάθη καὶ ἐπιτυχίες, δηλα-δὴ ἡ γνώμη τῶν ἀναγνωστῶν, βρίσκει πάντοτε θέσι. Ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ χώρος... Καὶ νὰ μὴ διὰ-ζεται κανεὶς!

ΕΠΙΘΥΜΙΑ

«Εἶμαι ἓνας σεισμόπληκτος καὶ πλημμυροπαθὴς ἀναγνώστης. Λόγω τῶν μεγάλων καταστροφῶν καὶ ἄλ-λων δυσχερειῶν δὲν δύναμαι ταξιδεύ-τά. Δι' αὐτὸ, πολὺ θὰ σὰς παρακα-λέσω, ὅπως στρέψετε τὴν προσοχήν σας καὶ πρὸς ἡμᾶς, ρίχνοντας βλέμ-μα παρηγοριάς, εἰκονίζοντες τὰ ἐ-κπεί...».

Χρ. Γ. Παϊπάης (Βόλος)

Καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία σας ἐλ-πίζω σύντομα νὰ ἱκανοποιηθῇ.

ΦΑΝΤΑΡΙΣΤΙΚΟ

«... θὰ σὲ παρακαλέσω πάρα πο-λὺ νὰ δημοσιεῖσται στὸ περιοδικό σας «ΕΙΚΟΝΕΣ» τὸ Ναύλιο τῆς πε-λοποννήσου διότι ἔχω ἡπηρετήσῃ θιμῆθ πάλι τὰ παλιά μου νὰ περι-ναυλία τὴ πρόναι μὲ τὴν ἀκρο-ποῦ εἶναι στὸ Βράχο τὸ λεοντάρι ναι σὰν τὴν νισίδα στὴ θάλασσα. Ἐγώ, πέρνω ταχτικά τὸ περιοδικό σας καὶ παρακολουθῶ ὅλα τὰ τοπία καὶ τὰ μισοτορήματα ποὺ δημοσιέ-βεται...»

Μιχαὴλ Βρουχάνης (Καστέλι Κυσά-μου Χανίων Κρήτης)

Εἶδες, λοιπόν, φίλε μου, τί ἀ-ναμνήσεις κρατᾶμε κομμιά φο-ρὰ ἀπὸ τὴν φανταριστικὴ ζωὴ μας; Θὰ γίνῃ τὸ χατήρι σου καὶ σύντομα, ὅπως ἐλπίζω.

ΛΟΖΑΝΝΗ

Εὐχαριστῶ τὸν κ. Στ. Καπερ-νάρο, σπουδαστὴ τοῦ κολλεγίου SAM SIMMEN, Ἐλβετίας, γιὰ τὴν ὠραία φωτογραφία ποὺ μὰς ἔ-στειλε, τῆς ἐλληνικῆς ὁρθοδόξου ἐκκλησίας Λωζάννης.

Ἀπρίλιος

Κ	1	8	15	22	29
Δ	2	9	16	23	30
Τ	3	10	17	24	
Τ	4	11	18	25	
Π	5	12	19	26	
Π	6	13	20	27	
Σ	7	14	21	28	

ΓΚΡΕΚΑ

KOLYNOS

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Α. Δ. Δ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

N 6

Γερά
καί
δευκά
δόντια

ΑΡ ΑΔ 65796/18779

«ΘΕΙΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΘΕΙΑ ΚΑΛΛΟΝΗ», ΕΙΝΑΙ Η ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΗ ΚΡΙΣΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΚΡΕΗΣ ΚΕΛΛΥ

Τὸ ἈΣΤΡΟ καὶ τὸ ΣΤΕΜΜΑ

Ἡ γνωστή καὶ ἡ ἄγνωστη ἱστορία τοῦ εἰδυλλίου τῆς Γκρέης Κέλλυ με τὸν Ραϊνιέ τοῦ Μονακό

1.
Τὸ παγκόσμιο ἐνδιαφέρον στρέφεται τὶς ἡμέρες αὐτὲς γύρω ἀπὸ τοὺς γάμους ἐνὸς Βράχου καὶ ἐνὸς Ἀστρου, ὅπως θὰ ἔλεγαν τὰ κινηματογραφικὰ προγράμματα ἢ, γιὰ νὰ πλησιάσουμε τὰ ἐγκόσμια, τῆς Αὐτοῦ Γαληνοτάτης Ὑψηλότητος τοῦ Πρίγκιπος τοῦ Μονακό, Ραϊνιέ τοῦ Γ' καὶ τῆς χαριτοδύτου μῆς Γκρέης Κέλλυ. Σπανίως δύο πρόσωπα παρουσίασαν τόσες ἀντιθέσεις, καὶ μετὰ τὴν ἀντίθεσιν, τόσες ἴδιο αὐτὸς, ὅσο τὸ ζευγάρι αὐτὸ πού ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος δείχνει φανερά τὴν ἀντίθεσιν δύο κόσμων, δύο ἐποχῶν, δύο ἀντιλήψεων καὶ δύο ἡμετέρων, ἐνῶ, ἀπὸ τὸ ἄλλο, ταιριάζει σὰν ἓνα καλοφτιαγμένο ζευγάρι γάντια, μὲ μόνη τὴν διαφορά ὅτι ἀριστερὸ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσηὶ δὲν ὑπάρχει, ἐπεὶ καὶ τὰ δύο παρουσιάζονται δεξιά.

Ὁ Ἡρακλῆς Μονοίκος

Ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνας πρέπει νὰ μᾶς ἐνδιαφέρῃ ἰδιαίτερως αὐτὸ τὸ εὐτυχισμένο περιστατικό, ἐπεὶ τὸ Πριγκιπάτο τοῦ Μονακό εἶναι ἡ ἐπιδίωξις μιᾶς παμπάλαιας ἐλληνικῆς ἀποικίας, πού ἐκτίσθη πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων γύρω ἀπὸ τὸν Ναὸν τοῦ Ἡρακλέους Μονοίκου. Βεβαίως ὑπῆρξαν πολλοὶ Ἡρακλεῖς, τόσο στὴν Αἴγυπτο, ὅσο στὴν Συρίαν, καθὼς καὶ στὴν Ἑλλάδα. Ὁ περίφημος ὅμως γιὼς τῆς Ἀλκμήνης (καὶ ὄχι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους) ὑπῆρξε ὁ θεμελιωτής τοῦ σημερινοῦ Πριγκιπάτου. Δὲν ξέρομε μόνον ἀπὸ ποῖα τάχα αἰτία ἐφθασε στὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ γιὰ τὴν ἐπὶ αὐτὴν ἀσυνήθιστον παρατσούκλι τοῦ Μονοίκου. Ἐκτὸς πιά ἀν πῆγε ἐκεῖ γιὰ νὰ καλογερέψῃ, δηλαδὴ νὰ κἀν τὸν... Μοναχό.

Ἔτσι μὲ τοὺς φθογγολογικοὺς κανόνες τῆς Λαογραφίας ἐξηγεῖται καλύτερα καὶ γιὰ τὴν ἀπεκάλασαν «Μονακό» τὸ προχριστιανικὸ ἐκεῖνο μοναστήρι, οἱ πρόγονοι τῶν σημερινῶν Μονεγάσκων. Ἡ Αὐτοῦ Γαληνοτάτης Ὑψηλότης ὁ Πρίγκιψ Ραϊνιέ ὁ Γ' μὴν δέχεται ἀπὸ τὴν ἐνδοξὴ γενεὴν, νὰ κατὰγεταὶ ἀπὸ τὴν ἐνδοξὴ γενεὴν τῶν Γκριμάλντι, δοθέντος ὅμως ὅτι ὁ Ἡρακλῆς στάθηκε ὁ Πρόγονος, ὁ Οἰκιστὴς καὶ ὁ Γενάρχης τῶν ἡγεμόνων ἀφ' ἐνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι εἴθισται νὰ κατὰγουμε ἀπὸ... Ἕλληνας ὅλες τὶς ἐξέχουσες ξένες προσωπικότητες, καταλήγουμε στὸ συμπέρασμα ὅτι, ὡς Ἡρακλεῖδης, προέρχεται ἀπὸ τὸν Δία καὶ τὴν Ἀλκμήνην, τοῦ γαμηλίου γεύματος πληρωθέντος, κατὰ τὰ εἰωθῆτα, ἀπὸ τὸν σύζυγον τῆς τελευταίας, τὸν ταλαίπωρον Ἀμφιτρυῶνα!

Οἱ Μονεγάσκοι πειραταὶ

Ἦς γνωστὸν, τὸ πριγκιπάτο τοῦ Μονακό ἔχει ἑκτὰςιν χιλίων τετρακοσίων στρεμμάτων, 22.000 κατοίκους καὶ ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ βράχους. Οὔτε σπέρνουν, οὔτε θερίζουν, κι' ὅμως

«Μία φορὰ κι' ἓναν καιρὸν...» Ἡ ἱστορία τοῦ βασιλόπουλου καὶ τῆς βοσκοπούλας — ἢ τῆς βασιλοπούλας καὶ τοῦ βοσκόπουλου — συγκινεῖ πάντα, ἀκόμα καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀτομικῆς ἐποχῆς. Εἶναι μιὰ ἐπιβίωσις ρομαντισμοῦ, πού μᾶς ξαναγυρίζει, ἔστω γιὰ λίγο, στὴν νοσταλγία τοῦ παραμυθιοῦ καὶ στὴν πίστιν μᾶς γιὰ τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὁμορφιάς. Γι' αὐτὸ κι' ὁ κόσμος ὅλος παρακολουθεῖ μὲ συγκίνησιν αὐτὰ τὰ «ἀταίριαστα» εἰδυλλία, πού δὲν λείπουν οὔτε ἀπὸ τὸν τόσον ὑλιστικὸν αἰῶνα μᾶς. Οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ θ' ἀνατρέξουν σ' αὐτά, σὲ σειρὰ ἀφηγημάτων, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ ρομάντζο τῆς Γκρέης Κέλλυ καὶ τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μονακό Ραϊνιέ, πού σὲ λίγες μέρες θὰ ἔχῃ τὸ περιπόθητο «εὐτυχὲς τέλος» τοῦ.

(United Press)

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΡΑΙΝΙΕ Ο Γ' ΤΟΥ ΜΟΝΑΚΟ ΚΑΙ Η ΓΚΡΕΗΣ ΚΕΛΛΥ, «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ» ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΘΕΟΝΗΣ, ΟΤΑΝ ΑΝΗΓΓΕΙΛΑΝ ΤΟΥΣ ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ ΤΩΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

πρέπει νὰ φᾶν, ὅπως λέγει τὸ γνωμικόν. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ζούσαν χάρις στὴν πειρατεία. Ὅσο καιρὸ τὰ πλεούμενα χρησιμοποιοῦσαν τὰ πανιά γιὰ κινήσειν δύναμιν, οἱ Μονεγάσκοι κατάρθωναν νὰ πορίζωνται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπὸ τὴν φορολογία, πού ἐπέβαλλαν σ' ὅσα ἐμπορικὰ καράβια περνοῦσαν ἀπὸ τὸν περιεργότατον γιάλόν τους. Ἄν φυσούσε ὁ τρομερὸς μαϊστρός, τὰ κινήσαν ἕως τὴν Κορσική. Ὅταν ὅμως ὁ τρομερὸς γαρμπὴς τὰ ἐσπρωχνε στὰ ἀκρογιάλια τους, τότε πιά ἡ συστηματικὴ λεηλασία μετωνομαζόταν σέ... φορολογία. Ὁλόκληρο τὸ καράβι χανόταν μιὰ γιὰ πάντα, σὰν νὰ πῆγαινε ἐκεῖ πού καταλήγουν τὰ παλιὰ φεγγάρια. Σ' αὐτὸ βοήθουσε ἐξαιρετικὰ ἡ γεωλογικὴ μορφή τοῦ τόπου. Τὸ Μονακό μοιάζει μιὰ μεγάλη σακκούλα, κοντὰ σὲ μιὰ ἀπλωμένη γροθιά, πού τὸ ἐκλείσαν οἱ Παραθαλάσσιες Ἀλπεις ἀπὸ τὶς τρεῖς μεριές — ἀδιαπέραστες ὅσο καιρὸ ἦσαν ἀγνωστα τὰ τούνελ — καὶ ἔμεινε ἀνοιχτὴ ἡ τετάρτη πού ἀγκάλιαζε τὴν θάλασσα, τὴν μεγάλην προστατίδα τοῦ.

Πειραταὶ δὲν ἔπαυσαν νὰ εἶναι οἱ Μονεγάσκοι καὶ ὅταν ἀκόμη ἔγιναν χριστιανοί. Γιὰ νὰ καθυστερήσουν μόνον τὴν συνειδήσιν τους ἐφαντάσθησαν ἓνα συγκινητικώτατο παραμῦθον, πού τὸ χρονολογοῦν σὰν ἀληθινὸν περιστατικὸν τοῦ τετάρτου αἰῶνος. Ἐλέγαν, δηλαδὴ, ὅτι μιὰ μέρα τ' ἀπαλὸν τὸ κύμα τοὺς ἔφερε, ἀπὸ τὴν Κορσική, μέσα σὲ μιὰ βαρκοῦλα δίχως βαρκάρη καὶ κουπί, δίχως πανιά καὶ μάλιστα δίχως τιμόνι, τὸ σκῆνωμα τῆς ἁγίας Ντεβότας — δηλαδὴ τῆς Θρησκείας — τὴν ὅποιαν ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ἐκάνει λίγους αἰῶνες ἀργότερα. Ἄραγε ὁ θρύλος αὐτὸς ἀποτελοῦσε τὸ προμήνυμα τοῦ περιστατικοῦ, πού βλέπομε νὰ πραγματοποιηθῇ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μᾶς, μὲ τὴν ἀφίξι μιᾶς νέας Ντεβότας — τρόπος τοῦ λέγειν, φυσικὰ — ἀλλὰ ὀλοζώντανης, ἀν ὄχι ἀπὸ τὴν γειτονικὴν Κορσική, τοῦλάχιστον ὅμως ἀπὸ τὴν μακρινὴν Φιλαδέλφειαν;

Συμπώσεις

Μπορεῖ καὶ ναί, μπορεῖ καὶ ὄχι. Ἐν τούτοις ὁρίσμεναι συμπώσεις εἶναι πολὺν πειρίεργες. Τί ἐγύρευε λ.χ. ἡ ὥραία στὰρ στὸ δάσος ὅπου ἐκοιμάτο τὸ χαριτωμένο πριγκιπόπουλο καὶ τὸν ἐξύπνισσε ἀπὸ τὸν βαθὺν τοῦ λήθαργου; Ἐπῆγε τάχα νὰ θυμίσῃ στὸν Ραϊνιέ ὅτι, σύμφωνα μὲ τὴν σύμβασιν τοῦ 1922, ἀν δὲν ἀποκτοῦσε διάδοχο, ἡ Γαλλικὴ Δημοκρατία (πού λέγεται καὶ Μαριάννα) θὰ ἐπάραιε στοὺς φόρους τὸν ταλαίπωρον λαὸν τῶν Μονεγάσκων, ἀνθρώπων πού, ἀπὸ ἑκατὸ ἔτων, ὄχι μόνον δὲν πληρώναν κανένα, ἀλλὰ καὶ παντάπασιν ἀγνοοῦσαν τί θὰ πῇ φορολογία; Καί, ἐπὶ τέλους, καλὰ ἢ στάρ. Μὰ ὁ αἰθεσιμώτατος πᾶτερ Φράνσις Τοῦκκερ, κατὰ ποῖαν λογικὴν ἐγκατέλειπε ἑαφικὰ τὴν γραφικώτατη ἐνορία τοῦ Βίλμινγκτον στὴν Πολιτεία Ντελαουάαρ (Η.Π.Α.), γιὰ νὰ μετατεθῇ στὴν λιλιπούτειο τοιαύτη τοῦ Μονακό, ἐνθα ἔγινε καὶ ὁ πνευ-

ΤΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΓΚΡΕΗΣ ΣΤΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ
(United Press)

ματικός αλλά και ο μυστικοσύμβουλος του Γαληνοτάτου Πρίγκιπος; Έαν όμως και αυτήν την μετάθεσι δεν την ἐνήργησε το μικρό δακτυλάκι της Είμαρμένης, πώς μπορούμε να ἐξηγήσωμε ότι, την ώρα που ἀνέθηκε στὰ μεσούρανα της ὁδῆς —τρόπος του λέγειν, φυσικά— ἡ μὴς Γκρέης ὑπέγραψε σύμβασιν ἐργασίας γιὰ νὰ πρωταγωνιστήσῃ στὸ γύρισμα τοῦ «Κύκνου» πού ὄχι μόνο συμβόλιζε τὴν ἀνοδὴ τῆς στὸ Πριγκιπικὸ ἀξίωμα, ἀλλὰ καὶ ἀποτελοῦσε τὸ «Κύνειο ἄσμα» τῆς δεδομένου ὅτι, μὲ αὐτό, θ' ἀποχαιρήσει τὴν κινηματογραφικὴν σταδιοδρομίαν τῆς; Εἰς τὸ φῖλμ φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ Πριγκίπισσα, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα, δὲν φιλοδοξεῖ, ἀλλὰ γίνεται Πριγκίπισσα. Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν δὲν εἶναι τυχαῖα. Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ, ἡ πραγματικότης ἀποδεικνύεται ἐξυπνότερη ἀπὸ τὴν φαντασίαν...

Ἀπὸ τοὺς Γενοβέζους στὸ «Μόντε Κάρλο»

Ἄς ἐπανέλθωμε ὁμῶς στὸ Μονακό. Ἀπὸ τὸν καιρὸ, λοιπὸν, πού τὸ κατέκτησε ὁ πρῶτος Γενοβέζος Γκριμάλντι, ὀνόματι Φραντζεσκίνος ὁ Πανούργος, τὸ Πριγκιπάτο πότε μεγάλωνε μὲ κατκτήσεις τῶν περιχώρων, καὶ πότε μικραίνει χάρις στ' ἀντίποινα μὲ τὰ ὁποῖα τὸν φιλοδωροῦσαν οἱ καλοὶ του γείτονες. Ἐμοιαζε δηλαδὴ μὲ φυσαρμόνικα πού ξέσχιζε τ' αὐτὰ μὲ τὴς ἀγριοφωνᾶρες του, πότε γιὰτὶ ὠμοῦσε ἀκάθεκτο καὶ πότε γιὰτὶ τῶβαζε στὰ πόδια κι' ἀμπαρωνόταν στὴν σακκούλα τοῦ καταφυγίου του. Νὰ παρακολουθήσωμε τὴς περιέργες περιπέτειες τῶν ἡρωϊκῶν του ἡγεμόνων, θὰ ἦταν μιὰ ματαιοπονία, γιὰτὶ σοὶ πῆγαινε τὸ βασίλειο, ἀφοῦ ὁ ἕνας Πρίγκιπας δὲν διέφερε ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ οἱ ἄθλοι τους, δὲν εἶχαν οὔτε τὴν ποικιλία, οὔτε καμμιά σχέσι μὲ τοὺς τοῦ ποτὲ Ἡρακλέους, ἀλλὰ ἦσαν ὅλοι κομμένοι στὸ ἴδιο πειρατικὸ ἀχνάρι. Τόσο λοιπὸν βαρέθηκαν οἱ Μονεγάσκοι αὐτὴ τὴν ἡγεμονικὴ μονοτονία ὥστε, στὴν γαλλικὴ ἐπανάστασι, σηκώθηκαν στὸ πόδι, ἔδωξαν τὴν δυναστεία τῶν Γκριμάλντι καὶ ἐνώθηκαν μὲ τὴν Γαλλικὴν Δημοκρατίαν. Τί ἐμεσολάβησε τὸν καιρὸ τῆς παλινρθώσεως τῶν Βουρβόνων καὶ τί ἀκριδῶς ὑπηγόρευσε τὸ τέλος μίας παραγράφου, ἐνὸς ἀπὸ τὰ πρόσθετα ἄρθρα τῆς Συνθήκης πού καθώριζαν τὴν τύχην τῶν φέρον τμημάτων τῆς Ναπολεοντείου αυτοκρατορίας, εἶναι ἀγνωστον. Φαίνεται ὁμῶς, ὅτι προσετέθη ἡ φράσις: «...καὶ ὁ Πρίγκιψ τοῦ Μονακοῦ θὰ ἐπανακτήσῃ τὰ κράτη του...». Τὴν ἀπρόσδοκην αὐτὴ φράσιν παρενέβαλε, ὅπως λέγεται, ὁ Ταλλεϋράνδος, ἴσως γιὰτὶ ἐλαδῶθῃ μὲ πολὺ χρυσάφι. Ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ Σύμμαχοι ὑπέγραψαν καί, μαζί μὲ τὸ ἀστεῖο τῶν «κρατῶν

τους», ὁ ἀρχηγὴς τῶν Γκριμάλντι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, Ὁνορέ ὁ Ε' περιέλαβε στὸ Μονακό καὶ τὴς ἄλλες δύο πλησιόχωρες πόλεις, δηλαδὴ τὴν Μαντὸν καὶ τὴν Ροκεμπρύν.

Ὁ νέος ἡγεμὼν, τρομερὸς φορομπήκτης, ἐτάραξε τὸν ἀγαπημένον του λαὸ στοὺς φόρους, ἀφοῦ ἐφορολόγησε ἀκόμη καὶ αὐτοὺς τοὺς...δούλους, ὥστε νὰ δελτιώσῃ, μὲ τὰ ἔσοδα, τὰ λιπᾶσματα γιὰ τὴν χλωρίδα τῶν ὑψηλῶν του βράχων. Ἀλλὰ στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1848, ἡ Μαντὸν καὶ ἡ Ροκεμπρύν ἐπανεστάτησαν καὶ ἐνώθησαν μὲ τὴν τότε συσταθεῖσαν Δευτέραν Γαλλικὴν Δημοκρατίαν.

Τώρα ὁμῶς τὸ Μονακό εἶχε τὴν τύχην ν' ἀποκτήσῃ ἕνα γνωστὸν ἡγεμόνα, τὸν Κάρλο τὸν Γ'. Ἐξυπνὸς ἄνθρωπος, κατεργάτης σὲ σημεῖο ἀφάνταστο, ὄχι μόνον κατῴρθησε νὰ πάρῃ χρήματα ἀπὸ τὴς δύο ἀποστάτιδες πόλεις (ἐν εἶδει ἀποζημιώσεως γιὰ τὴν συμμετοχὴν τους σὲ παλαιὰ δάνεια τοῦ Πριγκιπάτου), ἀλλὰ, στὰ 1866, κατῴρθησε ν' ἀποσπᾷ καὶ ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Ναπολέοντα τὸν Γ' περὶ τὰ τέσσερα ἐκατομμύρια χρυσὰ φράγκα. Τὸ κορύφωμα ὁμῶς τῆς δράσεώς του ὑπῆρξε ἡ σύστασις τῆς ρουλέττας πού ἐγκατεστάθη στὴν ἀκρὴν τοῦ Μονακοῦ. Πρὸς τιμὴν του μάλιστα ὀνομάσθηκε τότε «Μοντε Κάρλο».

Ἡ Ἀγία Ντεβότα

Θὰ ἀδικούσαμε ἐν τούτοις καὶ τὴν Παγκόσμιον Ἱστορίαν, ἀλλὰ ἰδιαίτερώς τὸν μεγάλοπρεπο βράχον, ὅπου θὰ στήσῃ τὸν θρόνον τῆς καὶ θὰ τὸν ἐξωραίσῃ μὲ τὴν χαριτωμένη ὁμορφίαν τῆς ἡ μὴς Γκρέης Κέλλυ, ἂν περιφρονούσαμε ὅλες τὴς λεπτομέρειες πού ἀπετέλεσαν τὴν παράξενη σταδιοδρομίαν τοῦ Μονακοῦ, καὶ ἐσπεύδαμε, κάπως ἐπιπόλαια, γιὰ νὰ φθάσωμε γρήγορα-γρήγορα στὸν θαμβωτικὸ γάμον τῶν δύο ὑπάρξεων, πού ὠρίσθη γιὰ τὴν 19 Ἀπριλίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1956.

Ἐπανερχόμεθα λοιπὸν στὴν τρυφερὰν ἐκείνην ὑπαρξίν τοῦ 304 μ.Χ., ἡ ὁποία καλῶς ἢ κακῶς ὀνομάσθηκε «Ντεβότα», ὅπως εἶδαμε, καὶ ἔφθασε αὐτοκίνητος ἐπὶ τῶν κυμάτων ἀπὸ τὴν Κορσικὴν στὸ Μονακό, μέσα στὴν βαρκούλα τῆς. Οἱ ἀγαθοὶ Μονεγάσκοι τόσο συνεκινήθησαν ἀπὸ τὸ θέσμιον τῆς σεμνῆς παιδούλας, πού ἐκοιμάτο τὸν αἰῶνιον μέσα στὴν βαρκούλα πού τὴν πῆγαινε στὴν ξενιτειά, ὥστε ὅλοι ἐφιλοτιμήθησαν νὰ τῆς κτίσουν ἕνα ἀνάλογο μαισολαῖο κατωμένο ἀπὸ κομμάτια τοῦ βράχου, πού ἀπλωνόταν στὴν θάλασσαν ἀνὰ ἀπειλητικὴν γροθιά.

Ἡ παράδοσις βεβαιώνει ὅτι ὁ καθένας προσπαθοῦσε νὰ περάσῃ τὸν ἄλλο συμπατριώτη του

ΓΚΡΕΗΣ ΚΕΛΛΥ

Μία κοιμισμένη ἁγία ἄνοιξε, πρὶν 1500 χρόνια, τὸν δρόμον τῆς Γκρέης Κέλλυ

καὶ στὸν ὄγκον τῆς οἰκοδομήσιμης πέτρας καὶ στὴν γρηγοράδα τοῦ κτισίματος, ὥστε θὰ ἔμεινε ἐκπληκτὸς καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ θαυμάσιος πατέρας τῆς μὴς Γκρέης, ὁ μίστερ Τζάκ Κέλλυ Τζούνιερ (διότι ὑπάρχει καὶ μίστερ Τζάκ Κέλλυ Τζούνιερ) ἂν ζοῦσε πρὸ χιλίων πεντακοσίων ἐτῶν καὶ ἐξασκοῦσε τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα τοῦ κτίστου, κατασκευαστοῦ πλίνθων καὶ ἐργολάβου, ἐπάγγελμα μὲ τὸ ὁποῖο κατῴρθησε νὰ κἀνῃ δισκατομύρια, καὶ μὲ τὸ δίκιον του, μᾶς κυττάζει τώρα σὰν μυρμήκια ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν οὐρανοξύστων πού ὥρθωσε.

Δὲν ἐπέρασε λοιπὸν πολὺς καιρὸς καὶ ἀνηγέρθη τὸ παρεκκλήσιον, ὅπου ἀπετέθη τὸ σκήνωμα τῆς Ἀγίας Ντεβότας, σιγὰ-σιγὰ δὲ ἀρχισε νὰ γίνεταί καὶ τὸ συνηθισμένον προσκύνημα ὥστε ὁ εὐλαβέστατος κληρὸς, πού τὸ ἐνέμετο, ἔμενε πολὺ εὐχαριστημένον γιὰ τὴν ἐπιχειρήσιν πού ἀπεδείχθη σὺν τῷ χρόνῳ πολὺν προσοδοφόρα. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐν παρόδῳ, ὅτι λειψα-

νε τοῦ ἀρχικοῦ ἐκείνου παρεκκλησίου ἐσώθησαν μέχρι σήμερον. Γύρω ἀπὸ τὸν ἱερὸ ἐκεῖνον χώρον τὸν ἀφιερωμένον στὴν ξανθὴν κόρη τῶν κυμάτων, θρέθηκαν διάφοροι τάφοι τῶν καλογηρῶν, πού ὑπῆρξαν τὴν μνήμην τῆς ἁγίας καὶ τὴν δρεξί τὴν ἰδικὴν τῶν. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι, ἀπὸ τὴς ἐπιγραφῆς πού ἐπανεφέρε στὸ φῶς ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη, ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ἦσαν μόνο χριστιανοὶ οἱ προσκυνηταὶ καὶ οἱ ἐκκλησάρηδες τῆς, ἀλλὰ καὶ παγανοὶ, τουτέστιν εἰδωλολάτραι, πού κατέφευγαν στὴν ἀγιότητά τῆς. Ἐκτὸς ἂν ἦσαν ἀπλοὶ μέτοχοι τῆς λαμπρᾶς ἐπιχειρήσεως τὴν ὁποίαν, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς καὶ μετὰ τὸν ὑποτιθέμενον θάνατό τῆς, εἶχεν ἰδρύσει.

Καταστροφή καὶ ἀναγέννησις

Κατὰ τὰ ζοφερά χρόνια τοῦ φρικτοῦ μεσαίωνα, τὸ Μονακό ὑπέστη πολλά. Ὅταν ἡ Δυτικὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία κατεδαφράθη, τὸν

πέμπτον αἰῶνα καὶ μάλιστα τὸν καιρὸ πού, κατὰ σύμπτωσιν, τὴν κυβερνοῦσε σὰν ξεπεσμένος ῥήγας ὁ ταλαίπωρος Αὐγουστῦλος, ὁ ἐπιλεγόμενος Γραικύλος, δὲν ἔμεινε θάρβαρος πού νὰ μὴν πέρασε ἀπὸ τὸ Μονακό καὶ νὰ μὴν τὸ λεηλάτησε. Ὅσα ἡ πειρατεία τῶν χρόνων ἐκείνων εἶχε συλλέξει, ὅσα ἡ εὐλάβεια τῶν πιστῶν τῆς ὁσίας Ντεβότας εἶχε ἀποθέσει στὸν κορβανὰ τῆς, ὅσα τέλος πάντων ἀγαθὰ τῆς στερηγίας καὶ τῆς θάλασσας εἶχαν ἀποταμιεύσει οἱ φερέλπιδες Μονεγάσκοι, ὅλα αὐτὰ τὰ ἐσάρωναν τὰ κύματα τῶν Βισιγόθων, τῶν Βουργουνδῶν, τῶν Ὄστρογόθων καί, τέλος, τῶν Λομβαρδῶν, πού περνοῦσαν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν στὴν Γαλλίαν καὶ ἐπεφταν σὰν τὸ κακὸ συναπάντημα τῆς ἀκριδας ἐπάνω στὸ μικροσκοπικὸ, ἀλλὰ φιλελεύθερον κρατίδιον.

Ἐκεῖ ὅπου σήμερον ὑψώνεται μεγαλόπρεπο τὸ περίφημον Καζίνο τοῦ Μόντε-Κάρλο, ὑπῆρχε ἕνα μεγάλο μοναστήρι, πιθανῶς ἐκεῖνον τὸ ὁποῖον ἱδρυσε ὁ Μόνικοις Ἡρακλῆς. Μὲ τὸν καιρὸ εἶχε

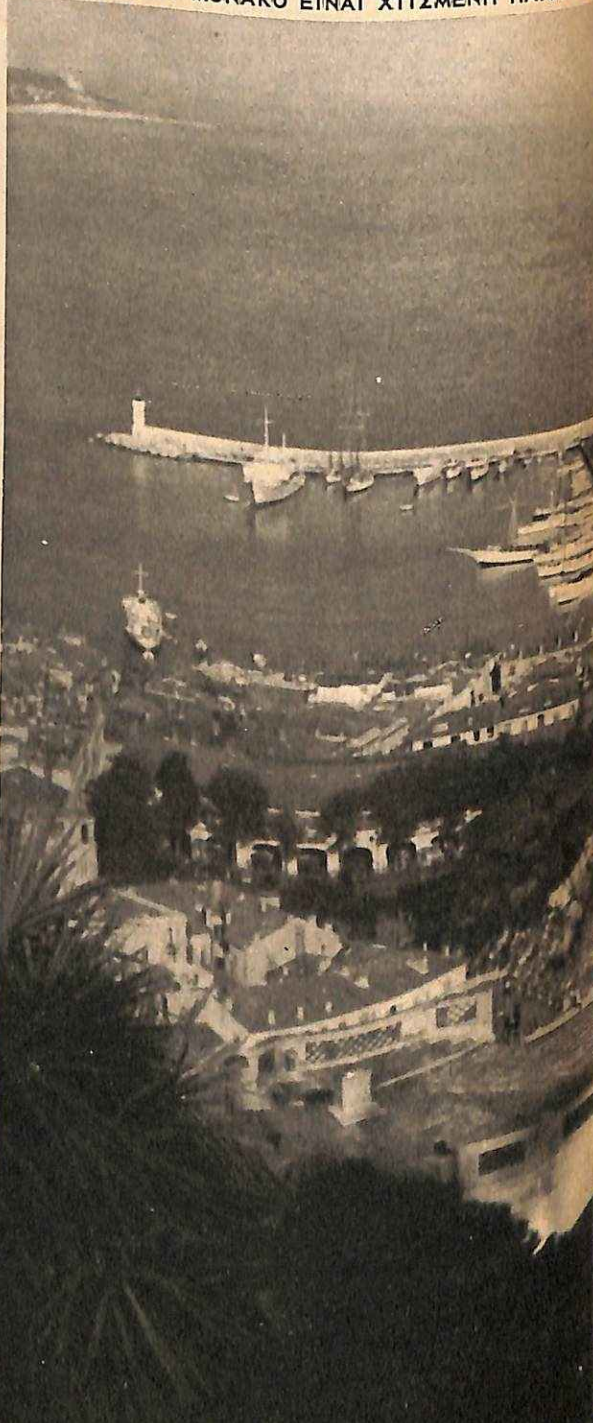
ἀφιερωθῇ στὸν χριστιανισμό καὶ ἐσώζετο ἀκόμη ἕως τὸν ἑβδόμον αἰῶνα. Δὲν μπόρεσε ὁμῶς ν' ἀνθέξῃ περισσότερο στὴς ἀλλεπάλληλες προσβολὰς τῶν ξένων πειρατῶν, καὶ τελικῶς κατεστράφη ἐκ θεμελίων, ἀπὸ Σαρακηνούς.

Ἀπὸ τότε καὶ ἕως τὸν δωδέκατον αἰῶνα, τὸ Μονακό ἔμεινε τελείως ἔρημον, καὶ μόνον ὅταν ἡ Δημοκρατία τῆς Γένοβας ἀνέμιχθῃ στὸν τεράστιον ἀγῶνα τῶν αὐτοκρατορικῶν Γιδελίνων καὶ τῶν Γουέλφων τοῦ Πάπα, ὠρισμένοι ἔμποροι πού εἶχαν πολλὰ καράδια γιὰ τὴν υπερπόντιον ἐργασίαν τῶν, ἐρίξαν τὸ βλέμματὰ τους πάνω στὸ ἀσφαλίσμενον καταφύγιον τοῦ Μονακοῦ καὶ τὸ ἀνέσπρυν ἀπὸ τὴν λησμοσύνη.

Διερωτώμεθα ὁμῶς ἐὰν ἐνδιαφέρῃ τοὺς ἀναγνώστες μου ἡ μακρινὴ αὐτὴ ἱστορία πού ἐσπρώξε τοὺς Γενοβέζους ἐμπόρους τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος νὰ ἐπαναφέρουν στὴν ζωὴ καὶ τὸν Μόνικοις Ἡρακλῆ μὲ τὸ μοναστήριον του καὶ τὴν ἁγίαν Ντεβόταν μὲ τὸ παρεκκλήσιόν τῆς, τὴν ὥρα πού

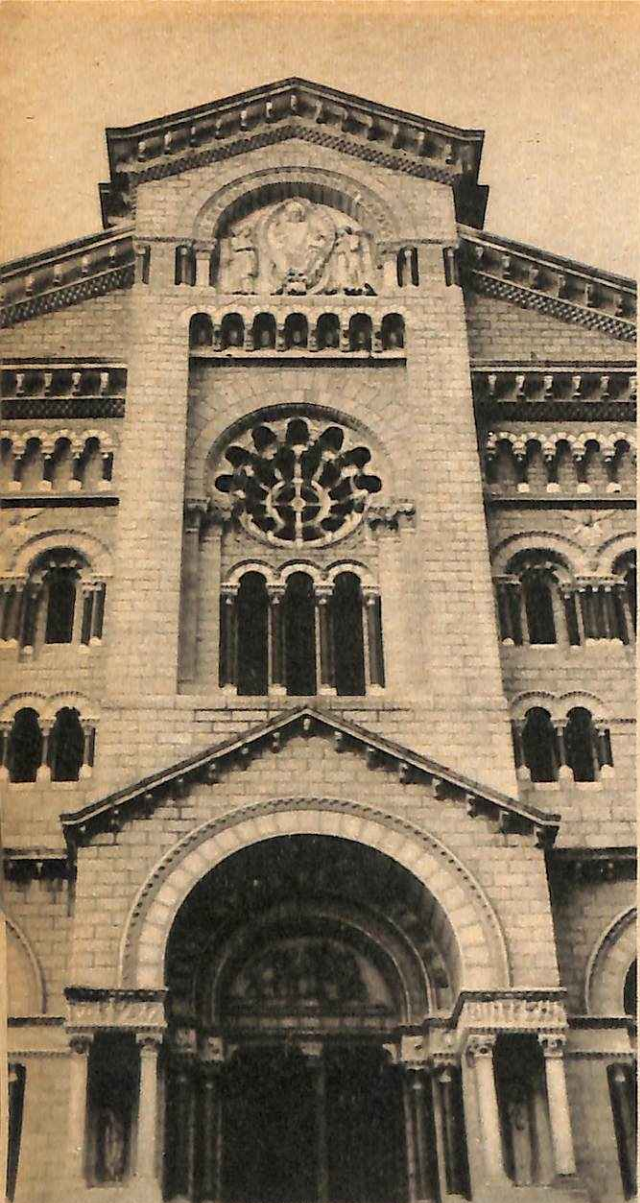
(Camera Press — Brodrick Haldane)

Ἡ ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΚΟ ΕΙΝΑΙ ΧΤΙΣΜΕΝΗ ΠΑΝΩ Σ'

ΕΝΑ ΒΡΑΧΟ ΠΟΥ ΛΟΥΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ. ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΗΣ, ΠΙΣΩ Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ, ΔΕΞΙΑ Ο ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΣ ΝΑΟΣ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΚΟ
(Camera Press — Tom Blau)

σφύζει η ζωή στο πρόσωπο της όνειρώδους αυτής Γκρέης, που λές και γεννήθηκε μόνο για να πιθήσει από την όθνη στον θρόνο. 'Ανάγκη λοιπόν πιά να διακόψωμε την παράξενη ιστορία του βράχου, που χρησιμεύει σήμερα σαν τὸ καλύτερο θεμέλιο μιάς συμπαθέστατης ρομαντικής ιστορίας και να διαπλεύσωμε τους άκeanούς για να σπεύσωμε πρὸς συνάντησιν τῆς οικογενειακῆς ἐκείνης ευτυχίας που ἐξεκολάφη εἰς τὴν ἀπωτάτην γῆν τῆς Φιλαδελφείας.

Οἱ Κέλλυ τῆς Φιλαδελφείας

Κέλλυ. Οἰκογένεια Κέλλυ. Τί θέσιν ἔχει μέσα στὴν Φιλαδέλφειαν, πόλιν ἀπὸ τὰς σπουδαιότερας τοῦ κόσμου; Καὶ γιατί εἶναι σπουδαία; 'Ιδού διατί: 'Ερχεται τρίτη στὸν πληθυσμὸ στὴς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες μετὰ τέσσερα περίπου ἑκατομμύρια κατοίκους. Ἐχει τὴ μεγαλύτερη κρεμαστή γέφυρα τοῦ κόσμου, πάνω ἀπὸ τὸν ποταμὸ Ντελαγουάιρ, μετὰ συνολικὸ μήκος τριῶν περίπου χιλιομέτρων. Πανεπιστήμια, Βιβλιοθήκες, Νοσοκομεία Φιλανθρωπικὰ κατὰστήματα, ἀλλὰ προπάντων ἀρχοντιά. Δὲν διακρίνεται οὐτε γιὰ τὸν σομιτισμὸ τῆς Οὐάσιγκτων, οὐτε γιὰ τὴν ψηλομυτιωσύνῃ τῆς Βοστώνης, οὐτε γιὰ τὸ χαμαλῆκι τῆς Νέας Ὑόρκης, οὐτε καὶ γιὰ τὰ σφαγεῖα τοῦ Σικάγου. Εἶναι μιά ἀπέριτη ἀρχοντιάσα, που δὲν καμαρώνει οὐτε γιὰ τὴν ἐμπορικώτατην κίνησιν της, οὐτε γιὰ τὰ θαυμάσια ναυπηγεῖα της, οὐτε γιὰ τὴς καταπληκτικῆς δεξαμενῆς, πουμποροῦν, νὰ καθαρίζουν εἰκοσι ὑπερωκεάνια ταυτοχρόνως, οὐτε γιὰ τοὺς σαρουνὲς τῶν ἐπιστημόνων καὶ τῶν τεχνιτῶν που βγάδουν οἱ σχολῆς της καὶ εἰς τὰ πνευματικὰ της ἰδρύματα.

Τί θέσιν ὅμως ἔχει στὴν Φιλαδέλφεια ἡ οἰκογένεια Κέλλυ, τῆς ὁποίας ἀξιόριστος θλαστὸς εἶναι ἡ μὴ Γκρέης; Περίοπτον. Καὶ γενικῶς καὶ εἰδικῶς. Καὶ οὐσιαστικῶς καὶ τυπικῶς. 'Ο πατήρ μίστερ Τζάκ Κέλλυ Σένιορ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, εἴκοσο τώρα χρόνια παίζει τὸν πρωτεύοντα ρόλο στὴν πολεοδομικὴ διαμόρφωσιν τῆς

ΓΚΡΕΗΣ ΚΕΛΛΥ

Ἡ «κόρη τοῦ χτίστη» συμφιλιώνει ἕναν ἡγεμόνα μετὸν λαὸ τοῦ

ἀνασυγκροτηθείσης αὐτῆς μεγαλοπόλεως. Αὐτοδημιουργὸς, δι' ὃ καὶ πρὸ ἀξίειται, ὁ μίστερ Τζάκ, ἀντὶ νὰ ἐξέλθῃ τοῦθλον ἀπὸ ἕνα οἰονόηποτε πανεπιστημιακὸν κεραμοποιεῖον, ἐπρωτίμῃσεν νὰ μεταξίσει τὰ τοῦθλα διὰ νὰ περιβάλλῃ τὰς νέας οἰκοδομὰς τῆς πόλεως, γύρω ἀπὸ τοὺς σιμεντένιους σκελετοὺς, που οἱ πολιτικοὶ μηχανικοὶ ἀνύψωναν στὸ πῖ καὶ φῖ, σὰν πελώριους κλιμακωτοὺς μιναρέδες. Μετὰ τὸ μιστρί λοιπὸν στὸ χέρι, καὶ ἀνεβαίνοντας πάτωμα σὲ πάτωμα, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι, ἀντὶ νὰ παίρῃ τὰ τοῦθλα που τοῦ ἔφερναν στὴν πλάτη οἱ καλφάδες του, θὰ εἶχε περισσότερον κέρδος ἢ τὰ κατεσκεύαζε ὁ ἴδιος, καὶ ἐπομένως καλὸν θὰ ἦταν νὰ ἀποδέσῃ τὸ μιστρί καὶ νὰ ἀνοίξῃ μιά φάμπρिका. 'Αμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. Δανεῖσθηκε λοιπὸν δύο ἑκατομμύρια δολλάρια καὶ ἄρχισε τὴν τουθλοπαργαγῆν.

'Η ἀρχὴ ἔμοιαζε δύσκολη, πᾶνω στὴν σκαλωσιά. 'Απὸ τὸ σημεῖο ὅμως που ἀνοίγει ἕνα καμίνι, καὶ τὸ ἕνα γίνονται δύο καὶ τὰ δύο τέσσερα καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, τὸ παιχνίδι τοῦ κέρδους ἀρχίζει νὰ γίνετα σωστὴ ἐσκέυξ καὶ ὁ μίστερ Τζάκ δὲν ξέρει πιά που νὰ τοποθετῇ τὰ κέρδη του, που, χρόνον μετὰ χρόνον, συσσωρεύονται σὲ πολλὰς ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων, τόσες πολλὰς, ὥστε σήμερα καὶ ὁ ἴδιος δὲν ξέρει πόσων δισεκατομμυρίων ἀνθρώπος λογαριάζεται.

'Εχομε, λοιπόν, τώρα, ὠλοκληρωμένο τὸ πλᾶσιον μέσα στὸ ὁποῖο γεννήθηκε ἡ μὴ Γκρέης, πολὺ πρὶν γίνῃ παρανόμιον τῆς πυρκαϊᾶς, που ἀναψε αἰφνιδίως στὰ λάσια, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, στήθε τοῦ Μονεγάσκου ἡγεμόνος. Πλάσμα ἰδιορρυθμὸ γεννήθηκε μετὰ τὸν ἀποκλειστικὸ προορισμὸ νὰ καταπλῇ τὸ σύμπαν, —ἀφοῦ κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν περιόρητο γιὰ τὴς ἐστραδοπιελιῆς— του ζωγράφου Πिकासό, τὸν ἔκανε νὰ τὰ χάσῃ, καθὼς ὁ ἴδιος ὠμολόγησε ἀργότερα. Φαντασθῆτε ὅτι τὸ αἰθέριο αὐτὸ ὑποκείμενον δὲν ἐδίστασε, πέρυσιν τὸ καλοκαίρι, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἐργαστήριον τῆς τελευταίας του μανίας, που περιορίζεται στὴν ἀγγειοπλαστικὴ, καὶ μάλιστα ἐτέυχε νὰ μένῃ δύο ὁλόκληρες ὥρες χωρὶς νὰ μπῇ τὴς φωνῆς, κυττάζοντας τὰ περίεργα ἀγγεῖα του. 'Ο Πिकासό ἐθαύμασε τὴν λιτὴ γραμμὴ τῆς σαγηνευτικῆς κοπέλλας καί, πρὸς στιγμὴν, ἐσκέφθηκε νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ ὡς μοντέλον. Εὐτυχῶς, ὅπως ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς, τὸ ὠρολόγιον τοῦ Βαλερί (σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ εἶναι τὸ ἀτελιὸ τοῦ καλλιτέχνου) ἔσωσε τὴν κατὰσται καὶ τὴν μὴ Κέλλυ ἀπὸ τὴν περιπέτειαν νὰ συνδεθῇ μετὰ ἕνα ἢ καὶ περισσότερα ἀγγεῖα τοῦ Πिकासό. Πράγματι ἐκτύπησε τὴν δωδεκάτην, καὶ ἐπειδὴ ὁ στόμαχος μιάς στὰρ δὲν διαφέρει οὐτε κατὰ κεραίαν ἀπὸ τὸν τὸν γείτονος, ἡ κόρη τῶν ὀνείρων μας ἀπεχώρησε, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὰ ἴχνη της στὴν παλέτταν καὶ στὸν τόνον τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου.

Αὕτη ἡ λεπτομέρεια δὲ μπορούσε παρὰ νὰ κἀν καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν σ' ὅλους τοὺς κύκλους που ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰς ἡρώιδας τοῦ Χόλλυγουντ. 'Αλλὰ ἡ μεγάλη ἐκπληξὶς ἦλθε ὀλίγους μῆνας ἀργότερα.

Ἡ «συνταρακτικὴ» ἀγγελία

Τὴν 5 'Ιανουαρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1956, περὶ ὥραν 17ην, δηλαδὴ στὴς 5 τὸ ἀπόγευμα, ὁ που ὀλος ὁ καλὸς κόσμος ἔπαιρνε τὸ τσάι του κοντὰ στὸ ραδιόφωνον ἢ καὶ στὴν τηλεόρασιν, τὰ ἐρτζιανὰ κύματα ἀκτινοβολήσαν τὴν καταπληκτικὴν εἰδησιν ἀπὸ τὸν ραδιοσταθμὸ τὸν Μόντε-Καρλό: «Ἡ Αὐτοῦ Γαληνοτάτη Ὑψηλότης ὁ Πρίγκιψ Ραινιὲ ὁ Γ' ἔχει τὴν εὐτυχίαν ν' ἀναγγεῖλῃ τοὺς ἀρραβῶνας του μετὰ τὴν μὴ Γκρέης Κέλλυ, θυγατέρα τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Τζάκ Β. Κέλλυ, τῆς Φιλαδελφείας». Τίποτε ἄλλο. Μετὰ αὐτὸν τὸν ἀπέρριτο τρόπο ἡ Οἰκουμένη ἐμάνθανε ὅτι ἡ μικροσκοπικὴ μοναρχία τοῦ Βράχου τυλίχθηκε στὴν ὀθνὴ τοῦ Χόλλυγουντ, ἐπέτυχον θέσιν Παραπετάσματος.

Εἶναι ἀπερίγραπτὴ ἡ χαρὰ που ἔπιασε τοὺς Μονεγάσκους, μόλις ἀκούσθηκε τὸ νέο ἀπὸ τὰ ραδιόφωνα. Τρελλάθηκε ὁ κόσμος ἀπὸ χαρὰ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὅλοι περίμεναν ἕνα κάποιο γάμον τοῦ Ραινιέ, ἀλλὰ κανένας πιά δὲν πίστευε ὅ-

τι θὰ πραγματοποιείταν. Τόση ἀπογοήτευσις τοὺς εἶχε καταλάβει ὅσον καιρὸ ἔβλεπαν τὸν ἀγαπημένο τους μονάρχη νὰ στριφογυρίζῃ στὴν καρέκλανε του, στὴν πολυθρόναν του, στὸ αὐτοκίνητό του, στὸ κρεβάτι του, καὶ νὰ μὴν ἀποφασίζῃ νὰ ὑπογυναικωθῇ, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὸν Ἐρχόμενο, τὸν Διάδοχον που περίμεναν κυριολεκτικὰ μετὰ βᾶγια, γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς «Μαριάννας», δηλαδὴ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας που θὰ τοὺς ἄρπαξε καὶ θὰ τοὺς φορολογούσε σὰν πολίτας της.

Χρόνια τώρα ὁ Ραινιέ εἶχε πάρει διαζύγιον ἀπὸ τὸν λαὸ του. Στὴς ἐπαρχίες τοῦ Πριγκιπάτου, στὸ Μονακό, στὴν Κονταμίνα καὶ στὸ Μόντε-Κάρλο, ὅλα τὰ σπίτια, ὅλα τὰ μαγαζιά, ὅσα δὲν ἀνήκαν οὐτε σ' αὐτὸν, οὐτε στὴν τότε ἀκόμα κρατικὴ Ἑταιρία τῶν Θαλασσίων Λουτρῶν, που ἀνήκει τώρα σχεδὸν στὸν Ἀριστοτέλη Ὀνιάση, εἶχαν γυρίσει τὰ πορτραῖτα του, τὸ μπρὸς πῖσω, νὰ μὴν τὸν βλέπουν που τοὺς κακοκάρδιζε μετὰ τὴν τόση ἀδιαφορία που εἶδεινε γιὰ τὴν τύχην του

Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΙΚΗ ΛΕΣΧΗ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕ-

τοὺς περίμενε ἂν δὲν ἄφηνε πίσω του Διάδοχον. Μόλις λοιπὸν ἀκούστηκε τὸ μήνυμα, οἱ Μονεγάσκοι, ἀμέσως εἶδαν τὴν δεσποινίδα Κέλλυ νὰ χάνῃ τὴς αἰθέριες γραμμῆς της, νὰ μεταβάλλεται σὲ μιά κυρία καλοθερμμένη, νὰ παχαίνῃ καταλλήλως, καί, κάποια μέρα, ὅχι μακρινή, νὰ τοὺς χαρίζῃ, ἕναν μπέμπη ὡς τρία κιλά... Θὰ πῆτε. αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ προορισμὸς τῆς γυναικὸς, —χωριστὰ ἀπὸ τὴν φῆφο; Καὶ θὰ μπορούσε ἄραγε νὰ τὸν ἀποφύγῃ ἡ μὴ Γκρέης, εἴτε παντρευθῇ τὸν πρίγκιπα, εἴτε καὶ κανέναν σκηνωθῆτη ὅπως ἀπλῆτως συνήθίζεται ὑπὸ τὸ φῶς τῶσαν κηρίων;

Εὐγνώμονες, λοιπόν, οἱ Μονεγάσκοι, ὅχι μόνον ξαναγύρισαν τὰ πορτραῖτα τοῦ ἀγαπημένου των μονάρχου, τὸ πῖσω μπρὸς, καὶ τὰ ἐστόλισαν μετὰ ἄσπρα καὶ κόκκινα γαρύφαλλα (τὰ χρώματα τοῦ Πριγκιπάτου), ἀλλὰ καὶ διτρίνες γέμισαν μετὰ τὴς φωτογραφίας του, ὅπου φιγουράρουν ἕνα σωρὸ παράσημα, σταυροὶ καὶ μισοφέγγαρα, ταινίες καὶ λεβίθες, σὰν ἀστέρια... 'Ο κ. Ὀνιά-

σης μάλιστα, ὁ θαύπλουτος Ἕλλην τῶν δεξαμενοπλοίων καὶ τῆς φαλινοθηρίας, ὅχι μόνον ἐπειδὴ εἶναι ὁ κυριώτερος μέτοχος τῶν Θαλασσίων Λουτρῶν, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶναι καὶ προνοητικὸς, ἔσπευσε ἀμέσως νὰ καταθέσῃ ἕνα ἑκατομμύριον φράγκα στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρὸ τοῦ Μονακό — διὰ τὴν περίπτωσιν, προφανῶς, που ἡ ὑπερβολικὴ συγκίνησις τῶν Μονεγάσκων θὰ καθιστοῦσε ἀπαραιτήτη τὴν βοήθειάν του. Ἐξ ἄλλου, ὁ πρόεδρος τῆς Γερουσίας δόκτωρ Λουδοβίκος Ὁρελλιά, που ἀπὸ τριετίας ἐνθυμίζει στὸν Ραινιέ πὼς ἐγεννήθηκε θνητὸς κι' ὅτι εἶναι ἀμαρτία νὰ σῶσῃ ἄδικα μετὰ τὸ δικὸ του πρόσωπον ἡ ἐνδοξὴ γενεὰ τῶν Γενοδέζων Γκριμάλντι, ἀνέπνευσε θαθῶς καὶ ἐξεστόμισε τὸ κοινότυπον μὲν, ἀλλὰ πρίφθμον πιά: «Ἕνας εὐτυχισμένος πρίγκιπας, σημαίνει εὐτυχισμένο Πριγκιπάτον», ἐνῶ ὁ παρακαθήμενος πᾶτερ Φράνσις Τούκκερ ἐκινούσε ἐπιδοκιμαστικὰ τὸ σεπτὸ του κεφάλιν...

Ὁ πᾶτερ Τούκκερ

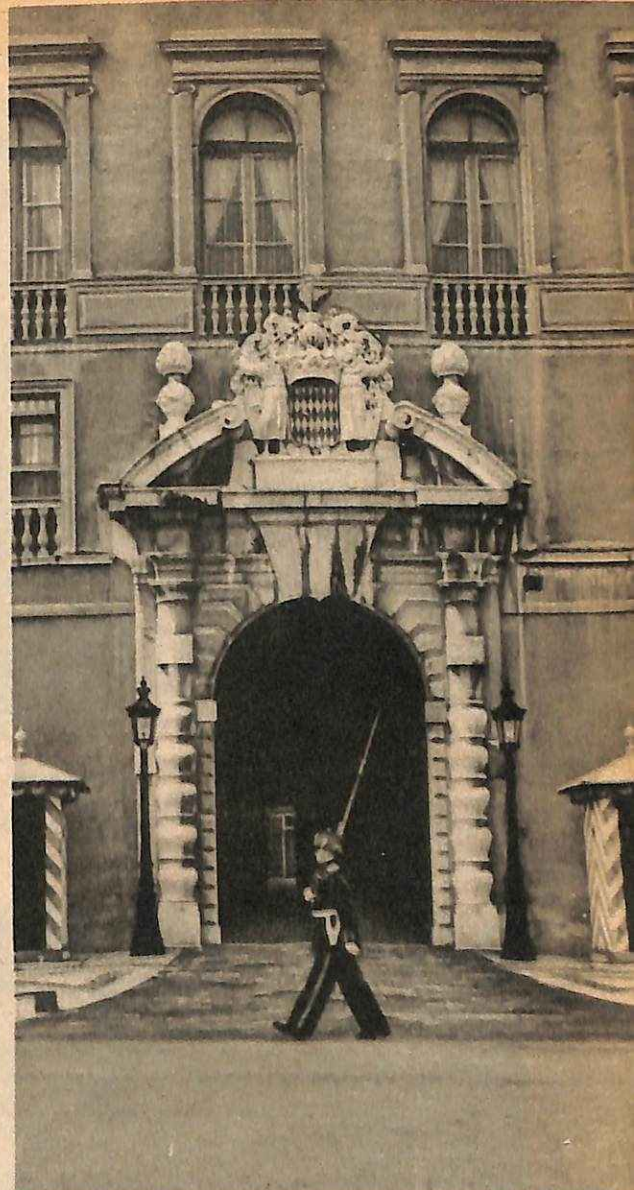
Περίεργη φυσιογνωμία αὐτὸς ὁ αἰδεσιμώτατος πᾶτερ Φράνσις Τούκκερ, φανατικὸς καθολικὸς ἀπὸ τὴν Ἰρλανδία, που ἐμεγάλωσε στὸ Ντελαγουάιρ τῶν ΗΠΑ, καί, πέντε χρόνια τώρα, ἱερουργεῖ στὴν παραδείσια χώρα τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς, ὅπου ἡ Ρουλέττα κυβερνᾷ καὶ βασιλεύει ὁ κρουπιέρης. Ὁ «παπὰ-Τούκ», καθὼς τὸν φωνάζουν χαϊδευτικὰ οἱ ἐνορίται του, ἔχει περάσει τὰ ὀγδόνα, ἀλλὰ εἶναι ἀνθρώτατος, γεμάτος κέφι καὶ ἀείκινης. Δὲν χαρίζει σὲ κανέναν κάστανά, μολονότι κι' αὐτὲς τὴς ἐπιτιμήσεις του τὴς κάνει μετὰ τὸν εὐγενέστερον τρόπο. Παροιμιώδης ἔμεινε ἡ φράσις μετὰ τὴν ὁποίαν ἀπεχαιρέτησε τοὺς πιστοὺς τοῦ Ἁγίου Καρόλου στὸ Βίρλιγκτον (Ντελαγουάιρ ΗΠΑ) γιὰ ν' ἀφοσιωθῇ στοὺς ἀπίστους τοῦ Μόντε-Καρόλου (Μονακό τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς): «Εἴμαι ἕνας ἐβδουμνηταπεντάρης, ἀλλὰ τώρα θὰ κάνω τὸν τροβαδούρον τοῦ Ὑψίστου».

Ὅχι πὼς θάπαιζε τὴν «θαμπούρα» του στὸν ἵπποτῶν τὰ κάστρα, ὅπως κάνουν τὰ παιδιόπουλα τὸν παλιὸ καλὸ καιρὸ, ἀλλὰ γιατί προέβλεπε προφανῶς ὅτι θάφτανε μιά μέρα νὰ ψάλῃ τὸν ὑμέναιον τῆς Ἀμερικανίδος που ἡ μοῖρα τὴν προώριζε νὰ γίνῃ Πριγκιπέσσα. Κι' ὁ «παπὰ-Τούκ» κι' ἡ στὰρ μὴ Γκρέης, θαρρεῖς πὼς τὸ εἶχαν τάξει, νὰ ἐκινήσουν ἀπὸ τὴς δύο γειτονικῆς Πολιτεῖες, που βρέχονται ἀπὸ τὸ τεράστιον ποτάμι, τὸν Ντελαγουάιρ, καὶ ν' ἀνταμώσουν κάποτε στὸ Μονακό, γιὰ νὰ διασκεδάσουν τὴν μελαγχολίαν τοῦ δυστυχῶς Ραινιέ. Μιά χρονικὴ διαφορά τοὺς χωρίζε μονάχα. Ὁ αἰδεσιμὸς ἔφθασε στὰ 1950, τὸν καιρὸ που ἀνέβηκε στὸν θρόνον ὁ Ραινιέ. Πέντε χρόνια ἀργότερα ἔφθασε στὸ ἴδιον μέρος κι' ἡ μὴ Στὰρ νὰ δρῇ μετὰ τὴν γνωστὴ ταινίαν, τὴν «Ἐπαρχιοτοπούλα» τὸν μεγαλόσταυρον της, ὅπως συμβολικὰ θὰ ὀνόμαζαν στὸ Χόλλυγουντ τὴν μεγάλη ταινίαν τῆς ἐπιτυχίας.

Τὸ «πρόβλημα Ζιζέλ»

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ μελαγχολικὸς ἡγεμονίδης, —τριακοστὸς Γκριμάλντι καὶ συνεπῶς πρὸ παλαιὸς στὴν γενεὰ καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀψβούργους ἀκόμη, τοὺς Βιττελσβάχους καὶ οἰουσιδήποτε ἄλλους ἐστεμμένους που τυχὸν ἐλησμονήσαμε— δὲν βόσταξε, κι' ἔτσι, μιά νύχτα τοῦ 1953, ἐξωμολογήθηκε τὸ δράμα τῆς ζωῆς του. Ἀγαποῦσε μιά θνητὴ που δὲν εἶχε τίτλον. Τὴν ἔλεγαν Ζιζέλ Πασκάλ. Ἦταν ὥραια, ἡθοποιὸς ὀνομαστή, πλὴν ἐξαιρεταία συμβολαιογραφικὸς. Τὸ ἐνωθε ὁ ἴδιος. Νὰ τὴν παντρευθῇ; Ἀλλὰ ἡ εὐλογημένη ἐπέμενε νὰ κρατήσῃ τὴν σιλουέτταν της. Ἐπομένως θὰ ἐπῆγαινε χαμένη ἡ θυσία του, ἐνῶ ὁ παππὸς τοῦ Πρίγκιψ Λουδοβίκος ὁ Β' μετὰ ἄλλο, ἔσωσε τὴν κατάστασιν καὶ δὲν ἄρπαξε ἡ Γαλλία τὸ Μονακό.

Ὁ δῦσμοιρος Λουδοβίκος δὲν ἔκανε παιδί μετὰ τὴν ἡγεμονίδα του. Τί νὰ κάνῃ λοιπόν; Τότε θυμήθηκε πὼς πάντως εἶχε ἀποκτήσει κάποτε μιά κόρη, τὴν Καρλότταν, που τὴν ἀνέτρεφε μὴ στάθην καὶ μὴ βρέξην. Ὑπερήφανος γιὰ τὸ εὐρημά του, τὴν πήρε στὸ παλάτι του, τὴν παρουσίασε σὰν

ΤΟ ΠΑΛΑΙΟ ΑΝΑΚΤΟΡΟ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑΤΟΥ
(Camera Press — Tom Blau)

παιδί του, τὴν πάντρεψε μ' ἕνα σώγαμπρο, —μετὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ κάπως ἐπεσεμένο— κι' ἀφοῦ τὸν δημιούργησε κι' αὐτὸν Γκριμάλντι μετὰ τὸ «ἄστε-ντοῦα-αὐ» τὸν ὥρισε Διάδοχον του. Ἐκεῖ ὅμως τὴν ἔπαθε... Ἡ ὁμορφὴ Καρλότταν, ὅταν ἀποκτήσῃ τὸν Ραινιέ, ἔχασε τὴν γραμμὴν της καί, μὴ στέργοντας νὰ βλέπῃ τὸν ὄναγκτρο Διάδοχον νὰ ἀσχολῆται μετὰ ξένες Αὐλές, τὸν χώρισε. Ἐτσι, ὁ νεόπλαστος Γκριμάλντι, που εἶχε καὶ τὸν παπικῶτα τίτλον τοῦ Δουκὸς τοῦ Βαλεντινού (τοῦ τρομεροῦ δηλαδὴ Βοργία), ξαναπῆρε τὸν πατρικὸν τοῦ τίτλου καὶ ξαναγίνε ἀπλοῦστα Δοῦς τοῦ Πολινιαί, ἀφοῦ ἔχασε φυσικὰ τὰ δικαιώματα τοῦ Διαδόχου. Ἡσυχος πιά ὅτι δὲν θὰ τοὺς φᾶν ἡ Γαλλία, ὁ Γαληνοτάτος Λουδοβίκος ὁ Β' ἔκλεισε τὰ μάτια του (ἀφοῦ ὑπῆρξε τὴν Γαλλίαν σὲ δύο Παγκόσμιους πολέμους, στὸν ἕνα σὰν λοχαγὸς, στὸν ἄλλο σὰν στρατηγὸς) καὶ ἀνεπαύθη ἐς αἶν τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, μιάς κι' ἦταν καλὸς ἄνθρωπος, καλὸς πατριώτης καὶ κυβερνήτης γνωστικός.

Καὶ αὐτὰ μὲν σχετικά μετὰ τὸν παπποῦ Λουδοβίκου που ἔπαιε καλὸ παιχνίδι στὴν Τρίτη Δημοκρατία. Προκειμένου ὅμως γιὰ τὸν ἕγνον, δηλαδὴ γιὰ τὸν Ραινιέ μας, τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ διαφορετικόν. Αὐτὸς δὲν εἶχε κόρη ἢ υἱόν, οὐτε ἐσώγαμον —ἐπειδὴ δὲν εἶχε στεφανωθῇ— οὐτε ἐσώγαμον —διὰ λόγους προνοίας— καὶ ἐπομένως δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ τόσο δολικὸ προηγούμενον. Ἐπῆλθε ὁ ταλαίπωρος μετὰ ἔρωτος καὶ καθήκοντος, διότι δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ οὐτε τὴν Ζιζέλ Πασκάλ, οὐτε τὰ δικά του μεγαλεία. Ἡ ἐξωμολόγησις στὸν πνευματικόν του, τὸν «παπὰ-Τούκ», ἔγινε ὕστερα ἀπὸ ἕνα κοπιωδέστατον δειπνον, μετὰ ὑποκαί τοῦ ἀχλαδίου. Ἐκεῖ ὁ αἰδεσιμώτατος ἐπαρρησιώμενος τῆς ὁρας τοῦ τὰ διὰ φερα ἐπιτραπέζια ποτὰ ἀναβιβάζουν τὴν καρδίαν τῶν ἐρώτων εἰς τὰ εὐχλωτὰ χαίλη, ἔθιξε τὸ περίπυστον ζήτημα περίπου ἔτσι:

ΣΥΝΕΧΕΙΑ Εἰς ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ

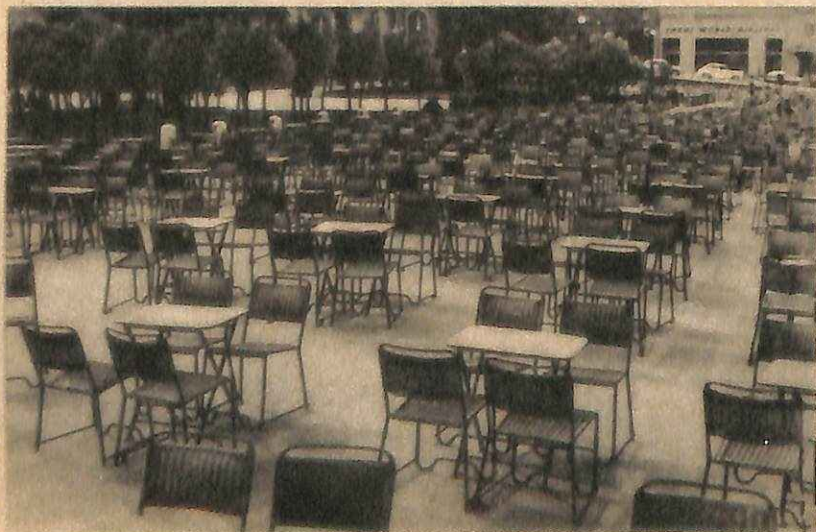
ΤΟΝ ΓΚΕΟΡΓΚΙ ΜΑΛΕΝΚΩΦ, ύπουργό Έξηλεκτριςμού καί πρῶν πρῶ-
θυπουργό τῆς Σοβιετικῆς Ένώσεως, ὑπεδέχθη στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Λονδί-
νου ὁ Βρεταννὸς ὑπουργὸς Καυσίμων καὶ Ἡλεκτρικῆς Ένεργείας κ. Ὁμπρῦ
Τζόνς (ἀριστερά). Ὁ κ. Γκεόργκι Μαλένκωφ, ἐπὶ κεφαλῆς πολυμελοῦς
ἀποστολῆς, ἐπισκέφθη τὰ βρεταννικὰ ἐργοστάσια ἡλεκτροπαραγωγῆς.
(United Press)

Η ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ Ἰρέν Ζολιό -Κιουρί ἀπέβισε στὸ νο-
σκομεῖο Κιουρί τῶν Παρισίων. Οἱ σημαντικὲς ἐρευνες τῆς Κιουρί καὶ τοῦ
συζύγου τῆς Φρεντερίκ Ζολιό, πᾶν σὲ ζητήματα ραδιενεργείας, εἴ-
χαν ἀποσπᾶσει τὸ γενικὸ θαυμασμό. Τὸ 1935 τὸ ζεῦγος ἐτιμῆθη μὲ
τὸ βραβεῖο Νόμπελ γιὰ τὶς Φυσικὲς Ἐπιστήμες. Στὴ φωτογραφία ἡ
Κιουρί καὶ ὁ κ. Περρέν, ἐμπρὸς στὴν πρώτη γαλλικὴ ἀτομικὴ στήλη.
(Α.Δ.Ρ.)

(Μεγαλοκόνδυλος)

ΕΙΚΟΝΑ ΕΡΗΜΩΣΕΩΣ παρουσίαζεν ἡ πλατεία Συντάγματος κατὰ τὴν
ἡμέρα τῆς «σιωπῆρας» πανελληνίου διαμαρτυρίας γιὰ τὴν γκαγκστερικὴ
σύλληψη καὶ ἐκτόπιση τοῦ Ἐθνάρχου Μακαρίου ὑπὸ τῶν Ἀγγλων. Τὴν ἴδια
ῥα, ὅλες οἱ ἑλληνικὲς πόλεις καὶ τὰ χωριά παρουσίαζαν τὸ ἴδιο θέαμα.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ

ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΕΛΛΑΣ: Διὰ μέσου τῶν διπλωματικῶν γραμμῶν.

● Ἡ ἀνακοίνωσις τοῦ Λευκοῦ Οἴκου, ἡ ὁποία ἠκολούθησε τὰ δια-
θήματα τῶν πρεσβευτῶν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐν Ἀθήναις καὶ
τῆς Μ. Βρεταννίας ἐν Οὐάσιγκτον, δὲν ἱκανοποίησε τὰς Ἀθήνας
καὶ δυσηρέτησε τὸ Λονδίνο. Εἰς τὰς ἀνακοινώσεις, παρ' ὅλην τὴν
ὑπερβολικὴν μετριοπάθειάν των, ἡ ὁποία ἀπετέλεσε διμερῶν συ-
νομιλιῶν Μ. Βρεταννίας καὶ Κύπρου. Ἡ Τουρκία, οὔτε ἀμέσως, οὔτε
ἐμμέσως ἀνεφέρετο εἰς τὰς ἀνακοινώσεις. Ἡ βρεταννικὴ πολιτικὴ
μὲ τὴν τριμερῆ διάσκεψιν τοῦ Λονδίνου καὶ τὴν συνεχῆ ἀνάμειξιν τῆς
Τουρκίας εἰς τὸ θέμα, ὑπέστη πλήγμα ἐκ τῶν ἀνακοινώσεων τῆς Οὐ-
άσιγκτων, σοβαρώτερον ἀπὸ τὴν «συμπάθειαν» τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀμε-
ρικανοῦ πρεσβευτοῦ, παρ' ὅλον ὅτι ἀφορμὴν εἰς τὸ βρεταννικὸν διά-
θημα ἔδωκεν ἡ συμπάθεια τοῦ κ. Κάννον.

● Αἱ πρόσφατοι δηλώσεις τοῦ Τούρκου μονίμου ἐκπροσώπου εἰς
τὸν ΟΗΕ καὶ τῶν περιοδεύοντων μελῶν τοῦ τουρκικοῦ Κοινοβουλίου
εἰς ΗΠΑ ἐγένοντο εἰς στιγμὰς ἀμηχανίας καὶ ἐλλείψεως ψυχραιμίας.
Ἀποτελοῦν ἐνδείξιν σοβαρᾶς ἐξασθενήσεως τῆς τουρκικῆς θέσεως
εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας. Τὸ γεγονός ἐστὶ αἰ διηλώσεις αὐταὶ ἐπικολού-
θησαν ἀκαρπον προσπάθειαν τοῦ ἐσπευσμένως μεταβάλλοντος ἐκ Νέας
Ἰόρκης εἰς Οὐάσιγκτον κ. Ντιούι, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τροποποίησιν
τῶν δηλώσεων τοῦ Λευκοῦ Οἴκου, ἀποτελεῖ ἐνισχυτικὸν τοῦ διατυ-
πομένου συμπεράσματος. Ἡ ἀπουσία τοῦ κ. Ντάλλες ἀπὸ τὴν Οὐ-
άσιγκτον κατὰ τὰ ἀναφερόμενα γεγονότα δὲν ὑπῆρξεν ἀπλὴ σύμ-
πτωσις.

● Ἡ ἐξορία τοῦ ἐθνάρχου Μακαρίου δὲν ὑπῆρξε τόσο ἀστοχὸν μέ-
τρον ὅσον ἐκ πρώτης ὥρας ἐφάνη, ἐξεταζόμενον ἀπὸ τῆς ἀγγλικῆς
σκοπιᾶς. Τόσον ἡ ἐξορία ὅσον καὶ ἡ προσδοκώμενη ἀνάκλησις τῆς
ἀποτελοῦν «πράξεις», μέτρα εἰς τὰ ὁποία προβάλλει ἡ ἀγγλικὴ δι-
πλωματία. Ἡ Ἑλλάς ἀδυνατεῖ ν' ἀπαντήσῃ δι' ἀναλόγων θετικῶν ἢ
ἀποθετικῶν ἐνεργειῶν καὶ περιορίζεται μοιραίως εἰς «λόγους». Ἡ
Ἀγγλία εἶναι ἐν γνώσει τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶναι πολὺ μι-
κρόν κράτος διὰ νὰ διαπράττῃ μεγάλας ἀτιμίας. Ἐκμετάλλευσιν τῆς
ἀδυνατίας αὐτῆς ἀπέτελεσε καὶ τὸ μέτρον τῆς ἐξορίας.

Τὸ Φανάριον εἰς τὴν σκιάν.

● Ἡ ἐκδήλωσις τῶν Πατριαρχείων ἔναντι τοῦ μέτρου τῆς ἐξορίας
τοῦ ἐθνάρχου Κύπρου ὑπῆρξεν ἡ χλιαριότερα ὅλων τῶν ἄλλων ἐκ-
κλησιῶν. Ὑφιστάμενα τὴν ἐπίδρασιν τριῶν ἀντιθέτων ρευμάτων, τὰ
Πατριαρχεῖα ἀδυνατοῦν ν' ἀντιδράσουν σοβαρῶς. Τὰ ρεύματα εἶναι:
Ὑπὲρ τῆς μεταφορᾶς τῶν Πατριαρχείων εἰς Ἀγιον Ὅρος. Ὑπὲρ τῆς
δημιουργίας ἰδιαίτερας αὐτονομίας περιοχῆς κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ
Βατικανοῦ. Ὑπὲρ τῆς ἀποσπᾶσεως ἀπὸ τὸ κλίμα τῶν Πατριαρχείων
τῆς Ἐκκλησίας Ἀμερικῆς, ποὺ οὐσιαστικῶς ἀποτελεῖ τὸ οἰκονομικὸν
βάθρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται σήμερον τὸ Φανάριον.

ΤΟΥΡΚΙΑ: Πολιτικὸν πῖνον.

● Ἡ στροφὴ τῆς τουρκικῆς πολιτικῆς πρὸς φιλικωτέρας ἐκδηλώ-
σεις ἔναντι τῆς ΕΣΣΔ δὲν ὀφείλεται εἰς ἰδίαν πρωτοβουλίαν. Ἀποτε-
λεῖ μίαν ἀκρόμυ ὑποχώρησιν εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀπαιτήσεις. Ἐν ὅψει τῶν
προεδρικῶν ἐκλογῶν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἡ Μ. Βρεταννία ἔχει τὴν εὐ-
χέρειαν νὰ ἐκβιάσῃ τὰς Ἡν. Πολιτείας μὲ μίαν συμφωνίαν πρὸς τὴν
ΕΣΣΔ, ἡ ὁποία θὰ κατεδίκαιεν εἰς ἀπομόνωσιν τὰς Ἠνωμένας Πολι-
τείας. Τὴν κίνησιν αὐτὴν διετάρχη νὰ ἐνισχύσῃ καὶ ἡ Τουρκία μὲ ἀνα-
λόγους ἐκδηλώσεις, εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀρνήσεως χορηγήσεως εἰς αὐ-
τὴν ἐκτάκτου βοήθειας 300.000.000 δολλαρίων. Ἡ στάσις αὕτη τῆς
Τουρκίας ἐνισχύει τὴν ἀγγλικὴν πολιτικὴν καὶ εὐνοεῖ τὰ ρωσικὰ σχέ-
δια. Δυσχεραίνει ἀντιθέτως τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας καὶ βλάπτει
τὴν Τουρκίαν.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ: Δοκιμασία προθέσεων καὶ ἐκδηλώσεων.

● Τὸ στάδιον τῶν ἐκδηλώσεων καὶ τῶν προπαγανδιστικῶν ἐκρήξε-
ων ἔληξεν. Ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις τίθεται πρὸ τοῦ διλήμματος ἢ
ν' ἀποδεχθῇ συμμόρφωσιν πρὸς τὴν πρότασιν τῆς ἐλληνικῆς κυβερ-
νήσεως περὶ καταβολῆς τῆς πρώτης δόσεως τῶν πολεμικῶν ἐπανορ-
θώσεων, ὡς ἀποδείξιν τῆς καλῆς πίστεως διὰ τὴν προώθησιν τῶν δι-
μερῶν συνεννοήσεων, ἢ νὰ εὐρεθῇ ἐκτεθειμένη ἀπέναντι τῆς ΕΣΣΔ, ἡ
ὁποία συνέστησεν ἐντόνως τὴν πάσῃ θυσίᾳ ἀποκατάστασιν σχέσεων
ἐμπιστοσύνης μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ: Πέντε ἔτη μετὰ τὴν ἐορτὴν

● Ἡ βρεταννικὴ κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ λάθῃ δραστικώτερα μέ-
τρα ἔναντι τῶν δημοσίων ἐκείνων ὑπαλλήλων οἱ ὁποῖοι θὰ ἀποδει-
χθοῦν ἐκ τοῦ ἐλέγχου τοῦ παρελθόντος των ἢ τῆς παρούσης διαγω-
γῆς των ὡς συνδεόμενοι μὲ κομμουνιστικὰς ὁργανώσεις ἢ συμπα-
θοῦντες. Ἐπίσης ἡ ροπὴ πρὸς τὴν μέθην, ἡ χρῆσις ναρκωτικῶν καὶ
ἡ ὁμοφυλοφιλία θὰ ἀποτελοῦν τοῦ λοιποῦ λόγον ἀπομακρύνσεως ἐκ
τῆς ὑπηρεσίας. Τὰ μέτρα λαμβάνονται διότι ἀπεδείχθη ὅτι οἱ προδό-
σαντες τὰ μυστικά τοῦ Φόρεϊν Ὁφίς διπλωματικοὶ ὑπάλληλοι Μπάρ-
γκες καὶ Μάκκλεϊν, οἱ ὁποῖοι κατέφυγον τὸ 1951 ἐκείθεν τοῦ παρα-
πετάσματος, συνεδύαζον ὅλας τὰς προαναφερθείσας ἀδυναμίας καὶ
ιδιότητας.

Ἐπιτυχία καὶ ἀποτυχία.

● Ἡ Μ. Βρεταννία οὐδέποτε ἐπέδειξεν ἐξαιρετικὴν συμπάθειαν πρὸς
τὸ ΝΑΤΟ ὅπου ἦτο καταδικασμένη νὰ κατέχῃ τὴν δευτέραν πάντοτε
θέσιν, πολλάκις δὲ καὶ τὴν τρίτην. Τὸ κατεπολέμησεν ὅσον ἠδυνήθη
ἐκ τῶν παρασκηνίων καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ΕΣΣΔ ἐπροχώρησεν
ἀρκτεῖ εἰς τὴν προσπάθειάν της. Ἀντιθέτως ἀποτυγχάνει μέχρι στι-
γμῆς εἰς τὸ θέμα τῆς ἀναπτύξεως ἡς ἀτομικῆς ἐνεργείας. Εἰς τὸ συ-
νέδριον τῆς Ὁργανώσεως Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Συνεργασίας
ποὺ ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐνδοευρωπαϊκοῦ ἐμπορίου, πα-
ρὰ τὴν βρεταννικὴν ἀντίδρασιν, ἐλήφθη ἀπόφασις διὰ τὴν ὁμοσπον-
διακὴν ὁργάνωσιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας ὑπὸ
τῶν ἑξ κρατῶν τῆς Μπενελούξ κατ' ἀρχάς.

ΔΑΝΙΑ: Αἱ ξέναι βάσεις.

● Παρὰ τὴν σοβιετικὴν πίεσιν, ὁ Δανὸς πρωθυπουργὸς κ. Χάνσεν
ἠρνήθη νὰ δεσμεύσῃ τὴν Δανίαν ἔναντι τῆς ΕΣΣΔ μὲ τὴν γενικὴν
ἀπαγόρευσιν σταθμεύσεως ξένων στρατευμάτων ἐπὶ δανικοῦ ἐδάφους
καὶ ἐγκατάστασιν ξένων στρατιωτικῶν βάσεων. Εἰς τὸ ἐκδοθὲν σχε-
τικὸν ἀνακοινωθὲν ἐπὶ τῶν δανορωσικῶν συνομιλιῶν, οὐδεὶς ἐγένετο
περὶ τοῦ θέματος λόγος, δεδομένου ὅτι ὁ Δανὸς πρωθυπουργὸς ὑπε-
στήριξεν ὅτι τὸ θέμα τῆς σταθμεύσεως ξένων στρατευμάτων καὶ πα-
ραχωρήσεως βάσεων ἀποτελεῖ ζήτημα ἐθνικῆς κυριαρχίας, ἐπὶ τοῦ
ὁποίου ἀρμόδιον εἶναι τὸ δανικὸν Κοινοβούλιον. Ἡ Δανία ἐν τούτοις
ἠρνήθη ἐπιμόνως εἰς στρατεύματα ἢ ἀεροπορικὰς δυνάμεις τῶν ἄλ-
λων κρατῶν μελῶν τοῦ ΝΑΤΟ ὅπως χρησιμοποιήσουσι τὸ ἐδαφὸς της.
Ἀντιθέτως, διὰ διμεροῦς συμφωνίας μὲ τὴν Οὐάσιγκτον, ἔχει ἐπι-
τραπὴ ἢ χρησιμοποιήσῃ ὑπὸ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Γροί-
λανδίας.

ΙΝΔΙΑΙ: Στενοχώρια τοῦ κ. Νεχρού.

● Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν του εἰς τὴν Νοτιοανατολικὴν Ἀσίαν, ὁ κ.
Ντάλλες παρέσχε διαβεβαιώσεις περὶ τῆς εὐνοϊκῆς στάσεως τῆς
Ἀμερικῆς ἔναντι τοῦ πακιστανικοῦ αἰτήματος περὶ διεξαγωγῆς δη-
μοψηφίσματος διὰ τὸ Κασμίρ. Κατὰ τὴν διάσκεψιν τοῦ ΣΕΑΤΟ εἰς
Καράτσι, ἐξεδόθη σχετικὴ κοινὴ ἀνακοίνωσις τῶν κρατῶν μελῶν.
Τὴν σχετικὴν ἀνακοίνωσιν προσυπέγραψε καὶ ἡ Μ. Βρεταννία διὰ
τοῦ κ. Σέλγουϊν Λόυντ, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις ὀλίγας ἡμέρας προηγου-
μένως εἶχε διαβεβαιώσει τὸν κ. Νεχρού ὅτι ἡ Μ. Βρεταννία οὐδέ-
ποτε θὰ ἐδέχετο συζήτησιν τοῦ θέματος τοῦ Κασμίρ εἰς τὸ συμβού-
λιον τοῦ ΣΕΑΤΟ. Ἡ ὑπόσχεσις ἐκείνη ἀπετέλει ἐπανάληψιν προη-
γουμένων δοθεισῶν ἀναλόγων, αἱ ὁποῖαι ἐδικαιολογοῦν τὴν ψυχρὰν
στάσιν τῶν Ἰνδιῶν ἔναντι τοῦ αἰτήματος περὶ αὐτοδιαθέσεως τῆς
Κύπρου. Ἡ βρεταννικὴ ὑπαναχώρησις θὰ συντελέσῃ, ἐλπίζεται, εἰς
τὴν ἀλλαγὴν καὶ τῆς στάσεως τῶν Ἰνδιῶν, ἐφ' ὅσον γίνῃ σχετικὴ
ἐκμετάλλευσιν τοῦ θέματος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Νέφη εἰς τὸν ὁρίζοντα.

● Ἡ ἀπόφασις περὶ αὐξήσεως τοῦ προεξοφλητικοῦ τόκου ἀπὸ
3½% εἰς 4½% ἀποτελεῖ μήνυμα δυσχερῶν ἡμερῶν διὰ τοὺς Γερμα-
νοὺς. Αἱ προβλέψεις διὰ τὸ τρέχον ἔτος δὲν εἶναι εὐνοϊκαὶ ὅσον ἀφο-
ρᾷ τὴν συγκράτησιν τῶν τιμῶν, ἐπομένως καὶ ἡ ἐλπίζομένη ἀνοδος
τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου δὲν πρόκειται νὰ ἐπιταχυνθῇ. Ἡ δημιουργία
τοῦ νέου γερμανικοῦ στρατοῦ ἀποτελεῖ τὸ κύριον αἶτιον τῆς ζοφε-
ρᾶς αὐτῆς εἰκόνας.

Η ΕΚΤΗ ΣΥΝΟΔΟΣ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐνώσεως Γιουγκο-
σλάβων Κομμουνιστῶν συνήλθε, ἐν ὁλομελείᾳ, στὸ Βελιγράδι. Τὸν ἐναρκτή-
ριο λόγο ἐξέφώνησε ὁ γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς
τῆς Ἐνώσεως, στρατάρχης Τίτο. Ἐπάνω: Ὁ κ. Ἀλεξάντερ Ράνκοβιτς ἀνα-
λύων ὀρίσματα προβλήματα στὸ Συνέδριον. Δεξιά: Διακρίνεται ὁ στρατάρχης
(Jugo - Foto)

ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ τῆς πόλεως Φιλασόφεν τῆς Νοτίου Βαυαρίας,
μὲ τὸν περιέργου τίτλο «Φύλακας τῶν Νερῶν», μεταφέρει στοὺς ὤ-
μους του τὸν ταχυδρόμο —δικαιώνοντας, ἔτσι, τὸν τίτλο καὶ τὸν μισθό.

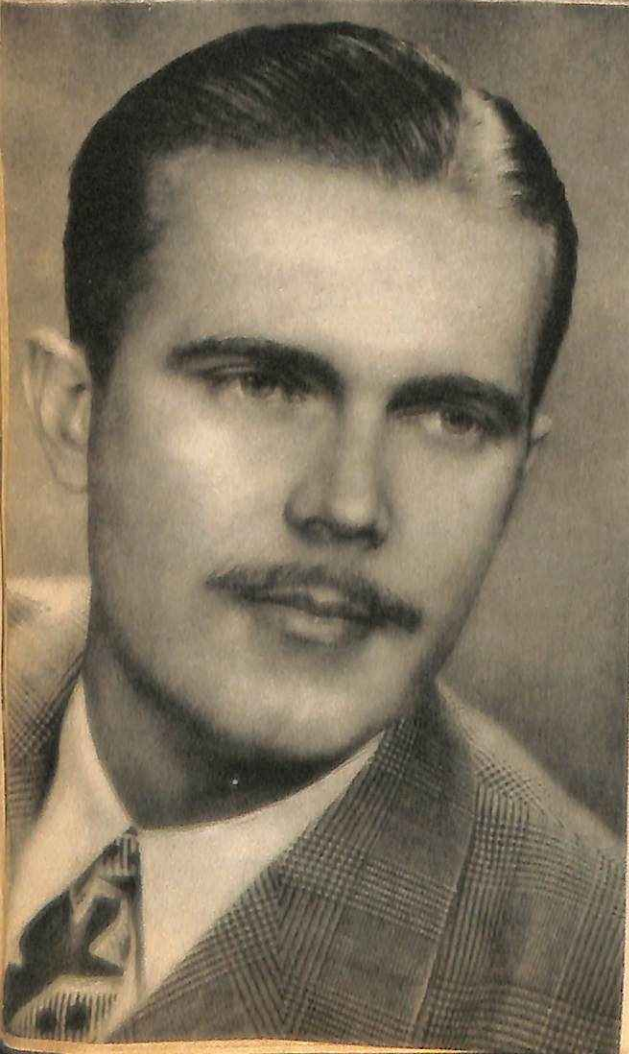
Ο συντάκτης του παρόντος, πριν παραδώσει τα χειρόγραφα του στην διεύθυνση των ΕΙΚΟΝΩΝ, τα εδιάβασε με προσοχή, τα ξαναδιάβασε άλλη μια φορά και, τότε, άρχισε να... τρέμει από τον φόβο του.

Ήδη, μετά όσα έμαθε, από την έρευνά του αυτή, σκέπτεται όχι μόνο να εγκαταλείψει το επάγγελμά του, δηλαδή το γράψιμο, αλλά να μην πιάσει ποτέ πιά στο χέρι του μολύβι, πένα, στυλό ή οιαδήποτε άλλη γραφίδα. Τόσο αποκαλυπτικό είναι το «γράψιμο», τέτοιος καθρέπτης είναι, ώστε παρουσιάζει ανάγλυφο τον χαρακτήρα, ξεσκεπάζει τα ελαττώματα — ακόμη και τα κρυμμένα — και τέλος, όταν καμμία άλλη εκδήλωση δεν δικαιολογή την ύποψιαν, δείχνει εγκαίρως πολλές και διάφορες ασθένειες, ιδίως την λανθάνουσα ψυχοπάθειαν.

Το χειρότερον είναι ότι, για να αποκαλυφθούν όλα αυτά, δεν χρειάζονται πολλά γραπτά. Λίγες λέξεις ή μερικοί αριθμοί, ένα καλημέρα χειρόγραφο, κάποιος αριθμός τηλεφώνου γραμμένος πίσω από κουτί τσιγάρων, αρκεί για να ξεσυχθούν όλα αυτά τα συμπεράσματα. Δεν πρόκειται μόνον για την αποκάλυψη του ψυχικού από τον γραφικόν χαρακτήρα, ούτε ακόμη για την ανακάλυψη ενός πλαστογράφου, κάποιου ανωνυμογράφου, οιοδήποτε τέλος που κάνει κάποιο αδίκημα, σχετικό με τη γραφή. Κατά την έρευνά μου έμαθα ότι η «δικαστική γραφολογία» εξιχνίασε φόνους, απαγωγές, κλοπές, ληστείες, διασμούς, αποπλανήσεις, εκβιασμούς, καλπονοθεύσεις, πλαστογραφίες και άλλα ποικίλα αδικήματα. Τόση δέ είναι η έκταση της εφαρμογής της, τέτοια ή σημασία και η αξία της, ώστε ανέτρεψε και εκλογικά ακόμη αποτελέσματα, όπως προέβλεπε την Κοζάνη, διότι η «δικαστική γραφολογία» απέδειξε ότι είχαν προστεθεί εν τών ύστερων και άλλοι σταυροί προτιμήσεως στο ψηφοδέλτιο κάποιου υποψηφίου.

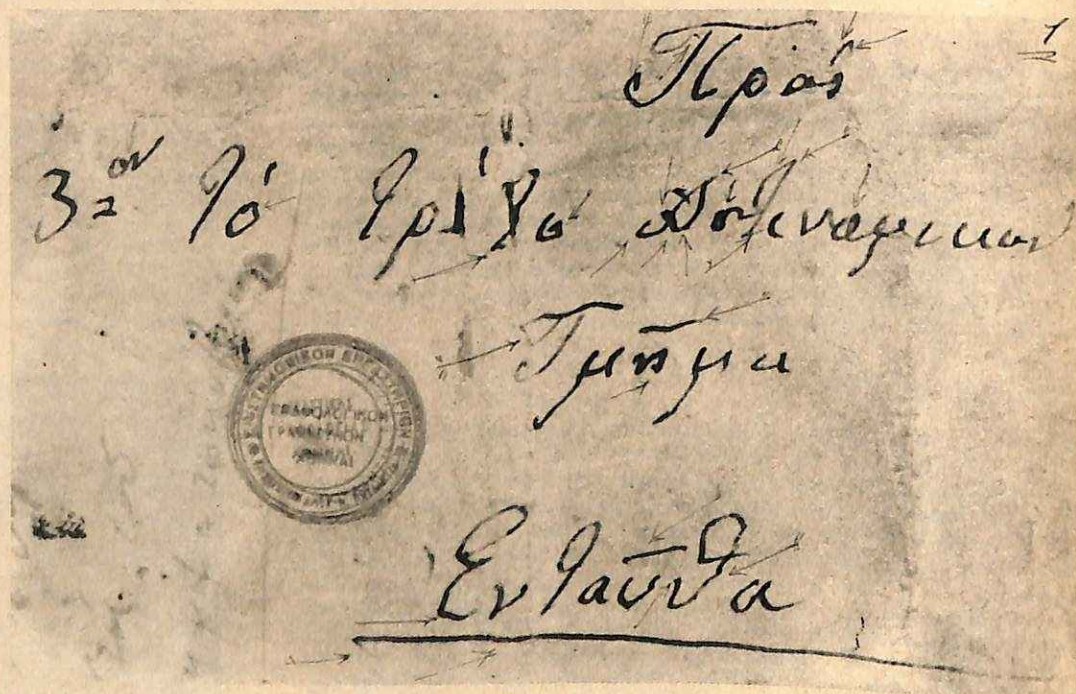
Μετά, λοιπόν, από όσα έμαθα και εσημείωσα, διά λογαριασμόν των ΕΙΚΟΝΩΝ, πως είναι δυνατόν να ξαναγράψω; Πώς μπορεί να με δεβαιώσει για την αβίαν; Γιατί από την έρευνά μου μία αλήθεια πηγάζει. «Ότι: «Οποιος γράφει, υπογράφει»!

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΑΓΡΙΩΣ ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΕΝΤΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΡΑΔΙΟΣΧΟΛΙΑΣΤΟΥ ΠΟΛΚ

«Οποιοσ γράφει... ΥΠΟΓΡΑΦΕΙ

Η Γραφολογία ανακαλύπτει έγκλήματα, ενόχους και... ψυχικά ελαττώματα

Ο ΦΑΚΕΛΟΣ ΠΟΥ ΑΠΕΣΤΑΛΗ ΑΝΩΝΥΜΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ Γ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΕΝΤΕ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

Επίσημος δικαστικός γραφολόγος εις την Ελλάδα είναι ο δικηγόρος και καθηγητής κ. Αριστέδης Πουλαντζάς. Στα 30 χρόνια της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας διερεύνησε, κατόπιν εντολής της κυβέρνησεως, τών δικαστηρίων ή και διαφόρων ιδιωτών, εκατοντάδες χιλιάδες κείμενα για να μπορέσει να συντάξει τις πάμπολλες πραγματογνωμονήσεις που μέχρι σήμερα παρέδωσε όπου δέι.

Ο κ. Πουλαντζάς είχε την καλωσύνη να με δεχθή και να με οδηγή εις το να εύρω, μεταξύ τών σπουδαιών υποθέσεων του Αρχείου του, αυτές που ενόμισα ότι μπορούν να ενδιαφέρουν τους αναγνώστας των ΕΙΚΟΝΩΝ. Άτυχώς, ο χώρος δεν μου επιτρέπει να παραθέσω παρά μόνον πέντε υποθέσεις. Ειδικά εξάς λοιπόν τους φακέλους της δολοφονίας του Αμερικανού Ραδιοσχολιαστού Γεωργίου Πόλκ και τών κομμουνιστικών ασυρμάτων του Μπελογιάννη, γιατί και στις δύο περιπτώσεις η γραφολογία έπαιξε τόν πρωτεύοντα ρόλον. Τρεις άλλες ποινικές υποθέσεις και διάφορα γενικά περί γραφολογίας πλαισιώνουν την έρευνά μου. Η πρώτη σχετίζεται με την διάδοσιν ψευδών ειδήσεων, ή άλλη άφορα την απάτην ενός που έκέρδισε το ήμισυ του Λαχείου τών Συντακτών, διά ν' αποκτήσῃ το σύνολον, και ή τελευταία απεκάλυψε τόν ένοχον μιάς αμβλώσεως.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΚ

Η έποχή

Κατά το 1948 έφάνηκε καθαρά ότι μόνον με την αμερικανική βοήθεια σε όπλα και έφοδια ή Ελλάδα θα έπαιτύχανε να νικήση τόν ξενοκίνητο συμμοριτισμό. Το θάρρος τών πολεμιστών της, ενώ φάνηκε αρκετό για να ανατρέψη κάθε σοβαρή έπιτυχία τών κομμουνιστών, δεν άρκούσε για να συντρίψῃ τόν λεγόμενο «Δημοκρατικό» στρατό. Έπρεπε να διαδότη και τεχνικά μέσα, που τὰ ύπεσχετο ή αμερικανική κυβέρνηση διά τους άμέσως προσεχείς μήνας.

Αν ή Ελλάδα έλάμβανεν αυτή την βοήθεια, ή πλάστιγγα της Δικαιοσύνης θα έκλινε προς το μέρος της αληθινής Δημοκρατίας. Αυτό το ήξερε καλά ή κομμουνιστική ήγεσία. Και οι άρρησιπάτριδες που έζούσαν πίσω από το Σιδηρούν Παραπέτασμα, έθεσαν σ' έφαρμογή ένα τεράστιο πρόγραμμα έπιστημονικής δυσφημίσεως τών αντίκομμουνιστών Έλλήνων. Για σκοπό είχαν το πως θα έπαιθαν τόν Αμερικανό φορολογούμενο ότι ή θυσία του πηγαινέι χαμένη, αφού στέλνεται στους αντίδημοκράτας, που καταπιέζουν τους άλλους Έλληνες.

Μεταξύ τών μέσων που μεταχειρίσθηκαν, υπήρξε και ή δολοφονία του άτυχού Γεωργίου Πόλκ.

Έπρόκειτο περί ενός έγκριτου ραδιοσχολιαστού της «Κολούμπια» και επίλεκτου δημοσιογράφου, που έφονεύθη από τους κομμουνιστάς, οι όποιοι έντέχνως απέδωσαν την πράξιν στίς έπίσημες κρατικές αρχές της Θεσσαλονίκης. Και έπειδή εις την Αμερικνή υπήρχαν ισχυροί πράκτορες της Μόσχας, σε θέσεις - κλειδιά, ο μύθος αυτός τόσο κατάλληλα καλλιεργήθηκε, ώστε παρ' όλignon να μάς άρνηθούν την αμερικανικήν βοήθειαν. Αυτήν ακριβώς που μάς έδοθήσε να συντρίψωμε τόν συμμοριτισμό. Εύτυχώς, ή Δικαστική γραφολογία απεκάλυψε τόν ένοχον της βδελυράς δολοφονίας και έρρίφθη άπλετον φώς στην σκοτεινή υπόθεση.

Το έγκλημα

Ο Αμερικανός δημοσιογράφος Γεώργιος Πόλκ έφθασε εις την Ελλάδα τούς πρώτους μήνας του 1948 για να παρακολουθήσῃ τόν συμμοριτοπόλεμο ως άναπαυκρήτης της «Κολούμπια» και διαφόρων άλλων διεθνών πρακτορείων ειδήσεων. Ήταν νέος, καλός δημοσιογράφος, λίγο ασυλλόγιστος, πολύ γενναίος, συμπαθής ως άνθρωπος και μέγας καρδιοκατακτητής.

Ο κυριώτερος σκοπός της άφίξεώς του ήταν να έπισκεφθῇ το Γενικό Αρχηγείο τών Συμμοριτών για να πάρη συνέντευξιν από το «Στρατηγό»

Μάρκο Βαφειάδη. Πολλά έπροσπάθησε ο Πόλκ και πολλά πρόσωπα είδε, ώσπου, ένα θράδυ του Μαΐου, έφθασε εις την Θεσσαλονίκη. Την έπομένη νύκτα (8 Μαΐου 1948) έφυγε από το ξενοδοχείο του — για να μην έπιστρέψῃ ποτέ πλέον.

Εις τας 11 Μαΐου, το Γ' Αστυνομικόν Τμήμα Θεσσαλονίκης έλαβε με το Ταχυδρομείο ένα φάκελλον. Μέσα σ' αυτόν, εύρισκοντο ή ταυτότης του Πόλκ και ένα στέλεχος είσιτηρίου κάποιας άμερικανικής αεροπορικής εταιρίας. Άμέσως έκινητοποιήθη δολόκληρη ή άστυνομική δύναμις, αλλά ο ξένος δημοσιογράφος δεν άνευρέθη. Κανείς δεν τόν είχε δῆ, ούτε και οι κινήσεις του μπόρεσαν να ίχνηλατηθούν.

Πέντε ήμέρας άργότερα, την Κυριακήν 16 Μαΐου, άνεκαλύφθη το πτώμα του άτυχού δημοσιογράφου να έπιπλή στην άκροθαλασσιά. Τόν είχον δολοφονήσι: «οι μοναρχοφασίστες που τρέμουν τις αποκάλυψεις τους», διέδωσαν τὰ κομμουνιστικά ραδιόφωνα και τὰ αμερικανικά τους φερέφωνα. Και το δράμα της Ελλάδος άρχίζει.

Έπί τρεις δολόκληρους μήνας ή ανάκρισις πελαγοδομεί. Παρά την δραστηριότητα τών καταδικτικών άρχών, παρά την συμπαράστασιν δολοκλήρου του κράτους και την βοήθειαν τών γνησίων Έλλήνων, κανένα διαφωτιστικό στοιχείον δεν παρουσίασθη. Μόνον ίχνη. Μερικές λεπτομέρειες,

μικροπράγματα, ύπονοις που, αν έπέτρεπαν την δημιουργία έντυπώσεων και παρείχαν ένδείξεις, άπεκλείετο να θεωρηθούν «άποδείξεις» χρήσιμες για να πεισθούν οι δύσπιστοι. Άνεκρίθησαν έκατοντάδες άτομα, έρευνήθησαν πολλά γραφεία και οίκήματα, έκρατήθησαν μερικοί ύποπτοι, άλλα χωρίς ούσιαστικόν αποτέλεσμα. Και εν τῷ μεταξύ, στην Αμερικνή άργίαζεν ή άνθελληνική προπαγάνδα.

Ο μοιραίος φάκελλος

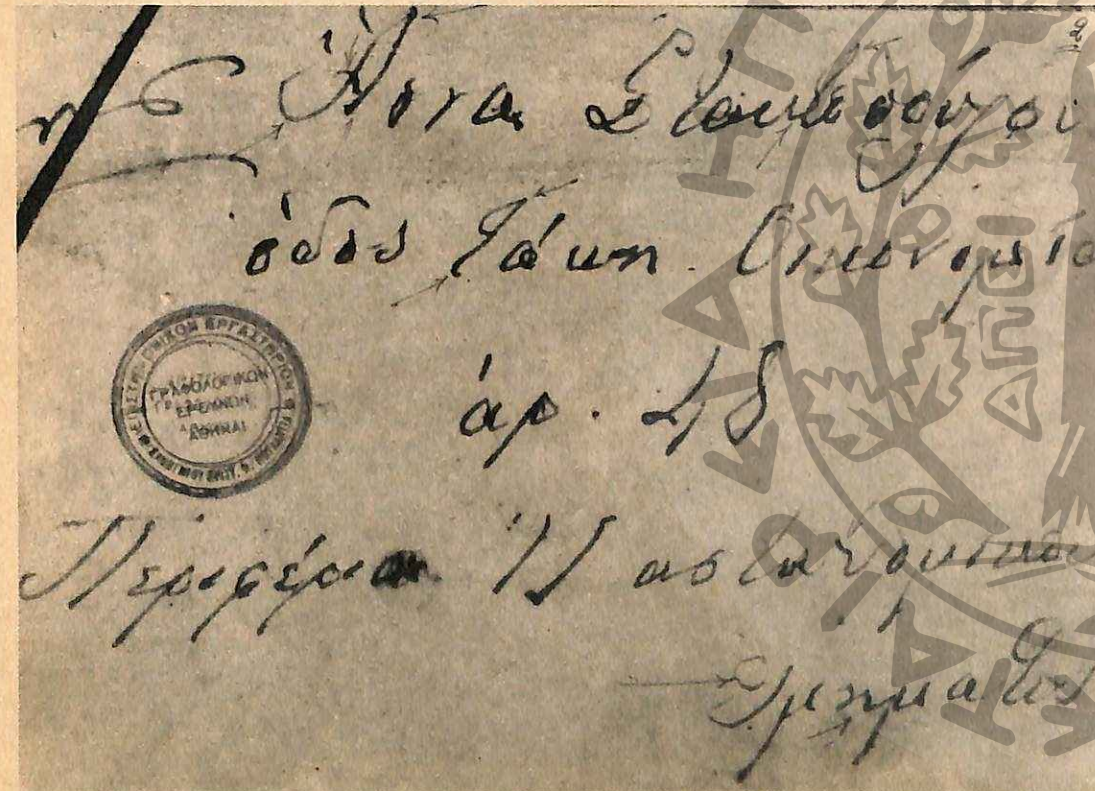
Το μόνον άποδεικτικό στοιχείο της ανάκρισεως ήταν ο φάκελλος με τόν όποιον έφθασε ή ταυτότης του Πόλκ στην Αστυνομίαν. Η έπιγραφή του φακέλλου έσημείωνε: «Προς 3ον το τρίτο Αστυνομικόν Τμήμα Ένταύθα» (δλέπε σχετικήν φωτογραφίαν), και άσφαλώς ήταν έργον του δολοφόνου ή τουλάχιστον κάποιου συνεργού. Γι' αυτό, από τις πρώτες ήμέρες ώρίσθησαν ως κρατικοί έμπειρογνώμονες γραφολόγοι ο τότε πρόεδρος της Ακαδημίας Αθηνών και καθηγητής του Πανεπιστημίου κ. Σωκράτης Κουγιάς και ο κ. Αριστέδης Πουλαντζάς, καθηγητής της Δικαστικής Γραφολογίας. Όσα όμως δείγματα γραφής και αν έμελέτησαν δεν κατώρθωσαν να εύρουν μεταξύ τών υπόπτων κάτι που να τούς οδηγήσῃ εις την αποκάλυψιν του προσώπου, που έγραψε τόν φάκελλον.

Ο φάκελλος πάλιν, όταν έμελετήθη, απέδωσε ένα σωρό χρήσιμες πληροφορίες. Πρώτα άπ' όλα, ότι το αριθμητικό στοιχείο «3ον» δεν τῷ έσημείωνε αυτός που έγραψε την υπόλοιπον διεύθυνσιν. Μετά, ότι αυτός ο αριθμός έτοποθετήθη άφ' ού έγράφη ο φάκελλος. Άρα δύο τουλάχιστον πρόσωπα ήσυχλήθησαν με την άποστολήν της ταυτότητας του Πόλκ. Το ένα (προφανώς ήλικιωμένο και ήμιεγγράμματο που καθ' ύπαγόρευσιν έσημείωνε την διεύθυνσιν), όταν έφθασε με την πένα του περίπου στο μέσον του φακέλλου, δεν μπόρεσε να χαράξῃ καθαρά την λέξιν «τρίτος» (πρόκειται για το Γ' Αστυνομικόν Τμήμα). Έπεσε στο δίπλωμα της ταυτότητας, που ήταν ήδη έμφακελλωμένη, και έπειδή θρόθηκε σε άνώμαλην έπιφάνεια, κακόγραψε, άθελά του, την χαρακτηριστική λέξι (δπως καθαρά διακρίνεται στην φωτοτυπία). Πράγματι, τόσο το «είντα» όσο και το «δμικρον», άλλα ιδίως το «τα» (το δεύτερο «τα» περισσότερο από το πρώτο στην λέξι «τρίτος») είναι άπολύτως δυσανάγνωστα. Το άλλο πρόσωπο, αυτό που προφανώς υπηγόρευε την διεύθυνσιν (διότι δεν ήθελε ν' άφήσῃ δείγμα του γραφικού του χαρακτήρος) έφοδότηκε μήπως στο Ταχυδρομείο δεν αντίληφθούν προς ποίο άστυνομικό Τμήμα έπρεπε να παραδώσουν τόν φάκελλον. Έτσι, με την ίδια πένα, άλλα φυσικά με το δικό του γράψιμο, συμπλήρωσε την διεύθυνσιν με την προσθήκην «3ον», την όποιαν έπρόταξε.

Η μητέρα ενός ύπόπτου

Στην υπόθεσι Πόλκ έθεωρήθη ότι θα έπρεπε να είχε παίξει κάποιο ρόλο και ο δημοσιογράφος της Θεσσαλονίκης και άναπαυκρήτης του «Ρώ-τερ» Γρηγόριος Στακτόπουλος. Δεν υπήρχε όμως κανένα συγκεκριμένο στοιχείο εις βάρος του και,

ΔΕΙΓΜΑ ΓΡΑΦΗΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΣΤΑΚΤΟΠΟΥΛΟΥ

γι' αυτό, κάθε φορά που τον ένωχλούσαν οι αστυνομικοί, έδριζε θεούς και δαίμονας και άπειλούσε, γιατί έμοιαζε να τον καλύπτει το βρετανικό πρακτορείο που έξυπνηρετούσε. "Ελεγαν ότι ήταν και κομμουνιστής. Είχε συναντήσει και τον Πόλκ. "Εφαινετο μάλιστα ότι αυτός ένήργησε για να πάρη ο Πόλκ την συνέντευξη του Μάρκου Βαφειάδη.

Κάποτε όμως, στις 14 Αύγουστου, ο μοίραρχος κ. Τσάνος έπρόσεξε ότι, αν και είχαν πάρει δείγματα γραφής από όλο τον κόσμο, είχαν παραλείψει, όπως ήταν φυσικό και εύλογο, να πάρουν την γραφή της ηλικιωμένης μητέρας του Στακτοπούλου, γυναίκας που δεν άνακατεύονταν ούτε και ήξερε τίποτε σχετικών με ό,τιδήποτε. Έπληγε λοιπόν και της κατέσχε τα πράγματα της, προφασίζόμενος μία εύλογη αιτία. Κατόπιν, περιδείης και ντροπισμένους, της έπείστρομε όλα τα υπάρχοντα, ζητώντας συγγνώμη διότι τάχα "έμλεξε" κάποιο ξένο στίτι, όπου είχε έντολη να έναργήσει την κατάσχεσιν, με το δικό της. Φυσικά,

Πράγματι και ο πλέον άδαής μπορεί να διακρίνει, στις φωτοτυπίες που παραθέτω, τις όμοιότητες των δύο κειμένων. Πλήν της γενικής συγγενείας, ή λεπτομερής ανάλυσις παρουσιάζει όμοια τα Α και τα Τ κεφαλαία, όπως και τα "εταύ", το "όμικρον", το "άλφα" και το "εμίς" μικρά. Φυσικά, διά τους έπιστήμονας υπάρχουν και άλλαι, σοβαρώτεροι ένδειξεις, βάσει των οποίων έμρφωσαν την γνώμη των.

Τόν 'Απρίλιον του 1949, ενώπιον του Κακουργιοδικείου Θεσσαλονίκης, παρουσία και έπιστήμων 'Αμερικανών παρατηρητών, άπεδεικνύετο ή κομμουνιστική σκευωρία και άποκαθίστατο ή τιμή των 'Ελλήνων. "Ενοχος ο Στακτοπούλος, συνεργός των είδεχθών δολοφόνων Βασδανά και Μουσιενίδη, κατεδικάσθη εως ισόβια δεσμά. Οι άουτουργοί διέφυγαν εως το Παρατάσμα.

Ο ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Πρίν προχωρήσω στην έρευνά μου νομίζω ότι

την δεινα. Μήπως όμως, κυττάζοντας ένα χειρόγραφο, δεν βλέπουμε, με την πρώτη ματιά, αν το έγραψε γέρος ή νέος, έγγράμματος ή μισοδιδασμένος; "Αρα ή άναγνώρισις κάποιου ιδιαιτέρου χαρακτηριστικού, από τον τρόπο και το είδος της γραφής, είναι κάτι πολύ συνηθισμένο. Πέραν από αυτές τις άπλες παρατηρήσεις, υπάρχει μία έπιστήμη δλόκληρη, ή Γραφολογία, που είναι λεπτή, δύσκολη και επικίνδυνη. "Επικίνδυνη, όπως κάθε μέσον που αναλύει τον ψυχικό κόσμο των ανθρώπων.

Το δεύτερο θέμα είναι το πώς ο γραφικός μας χαρακτήρ μπορεί ν' άποτελέσει ένα έντελως προσωπικό μας γνώρισμα. "Η Ιστορία της γραφής κάθε άτόμου αρχίζει από τα πρώτα του παιδικά χρόνια και εξελίσσεται σύμφωνα, ανάλογα και παράλληλα με την πνευματική του άνάπτυξη και την ψυχική του διαμόρφωση. Στην Α' τάξη του Δημοτικού Σχολείου όλοι οι μαθηταί συγχρόνως αρχίζουν να μαθαίνουν το πώς θα χαράζουν μπαστούνια και κουλουράκια. Τα παιδιά έχουν το ίδιο πρότυπο. Και όμως ένας πιτσιρίκος χαράζει χοντρές τις γραμμές, άλλος τις κάνει λεπτές, ο τρίτος άποτόμες, ο άλλος άπαλές, κοντές, μακρές, με καμπύλες, γωνίες κλπ. Δηλαδή ή κυριαρχία των νευρών επάνω στο χέρι, έν συνδυασμώ με την κρίσι και την έπιμέλεια, μάς παρουσιάζουν διάφορα άποτελέσματα.

Όσο προχωρεί ή μόρφωση, τόσο συνεχίζεται ή διαμόρφωση του γραφικού χαρακτήρος. Οι μαθηταί διδάσκονται καλλιγραφία σε πολλές κατά συνέχεια τάξεις. Και όμως, ενώ εξελίσσεται το παιδί, μάς παρουσιάζει διαρκώς πιο έντονη την προσωπική του γραφή. Σεφύγει από τα πρότυπα, άπομακρύνεται από τα καθιερωμένα και δεν κρατά παρά μόνο τις γενικές αρχές. Αυτό σημαίνει ότι ο χαρακτήρ που διαπλάθεται, μορφώνεται σύμφωνα με την ψυχική του διάθεση. Τελικά, όταν κανείς κατασταλάξει, άποκλείεται ν' αλλάξει την γραφή του. "Απλώς την ποικίλλει με διάφορα στοιχεία τα όποια, για ένα μάτι έξορνημένο, φαίνονται έπικτήτα.

Τρίτο και τελευταίο θέμα είναι αν ο γραφικός χαρακτήρ μπορεί να άποκαλύψη τον ψυχικό. Γνωρίζουμε πώς ο κάθε άνθρωπος έχει ένα έντελως δικό του τρόπο να μιλά, να περπατά, να γελά, να χειρονομεί κλπ. Δηλαδή όσες έκδηλώσεις του ανθρώπου εξωτερικούνται με μία ή περισσότερες κινήσεις, άποκαλύπτουν διάφορα γνώρισματά ιδιαιτέρα στο κάθε άτομο. "Εκ πρώτης όψεως μπορεί σε δύο ανθρώπους να μοιάζουν οι έκδηλώσεις αυτές. "Η ανάλυσις όμως άποδεικνύει το αντίθετο και ξεχωρίζει το καθένος την κίνηση.

"Η γραφή είναι κίνησις. Είναι λοιπόν και αυτή, ως έκδηλωσις ζωντανίας, γεμάτη έκφρασι, άφού εξωτερικεύει μίαν έσωτερικήν κατάστασιν. "Ανάλογα με τον ψυχικό μας κόσμο, κινείται το χέρι μας, όταν γράφει. "Η λύπη, ο τρόμος, ή χαρά μεταβάλλουν την άρχιτεκτονική του σχηματισμού των γραμμάτων, αλλά δεν αλλοιώνουν το γραφικό μας γνώρισμα. Όποτε και μπορούμε να αλλάξουμε γραφή. Και εκείνοι που το έπέτυχαν, άπεκαλύφθησαν. Τους έβαλαν να γράφουν με τις ώρες. Και όταν το μυαλό κουράστηκε να οδηγη το χέρι στον έπικτητο χαρακτήρα της άπάτης, σιγά-σιγά το γνώρισμα που λανθάνει στη γραφή, ξεπήδησε κι' έπρόδωκε, έπειδή ύποσυνειδητώς δεν μπορεί να αλλοιωθώ.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Μετά το "Εθνικόν λαχείον, όπου κερδίζει περίπου ένας στους δύο, ο κόσμος προτιμά το μικρό ή Λαϊκό λαχείο, πιο γνωστό σαν του "Στόλκου". Μεταπολεμικώς όμως παρουσιάστηκε μία ιδιαίτερη ζήτησις και ενός άκόμη, που ίκανοποιεί κάποιο από τα βασικά γνώρισματά του "Ελληνος. Πρόκειται για το άίσθημα της ιδιοκτησίας, που είναι ριζωμένο μέσα μας. Τόν πόθο μας, λοιπόν, να μπορούμε υπό μίαν ιδιότητα στεγνήν και μάλιστα με λίγα λεπτά, ήρθε να τον ίκανοποιήση το Λαχείον των Συντακτών. Οι τυχεροί του, έλάχιστοι έν σχέσει με τα κυκλοφορούντα γραμμάτια, έφυγουν μετά την κλήρωσιν, όχι ως άπλοι μικροιδιοκτήται, αλλά ως μεγαλοιδιοκτήται τέτοιων οικημάτων, που άτυχώς μόνον εως τα δνείρά μας βλέπουμε ότι άποκτιώμε.

Είναι τόσο γαργαλιστικά τα κέρδη των λαχείων, ώστε παντού και πάντοτε προσεπάθησαν

εί άτυχοι, με διάφορα μέσα, να διώξουν κάπως την γκίνια τους. "Άλλοτε λοιπόν τυτώνουν ένα λαχείο όμοιο προς το κερδισμένο, ή επάνω εις ένα άλλο άντικαθιστούν τον άτυχο δικό τους άριθμό με αυτόν που πέτυχε ή, το πιο συνηθισμένο, πλαστογραφούν ένα μόνο στοιχείο του άριθμού και σπεύδουν να το έξαργυρώσουν, πριν έμφανισθ ή πραγματικός δικαιούχος. Στην "Ελλάδα, καμία άπολύτως μέθοδος δεν έπιασε, διότι τα λαχεία είναι λίγα και έπίσημα, ο δέ έλεγχός τους γίνεται άυστηρότατα.

"Υπάρχει όμως και μία άκόμη μέθοδος καταχρήσεως που θα μπορούσε να έπιτύχη, αν δεν υπήρχε ή Δικαστική γραφολογία. "Ο άπατεών δεν πλαστογραφεί την άλήθειαν παρά μόνον εις διττό άφορά την κυριότητα του λαχείου. Το τί, λοιπόν, γίνεται κάθε χρόνο επάνω στα ζητήματα κυριότητος, ούτε λέγεται, ούτε περιγράφεται. "Η άλλαγή του κυρίου, λόγω άπαλείας, αυτό που έγραψαν στο σημειωματάριό τους τον άριθμό του συνεταιρικού γραμματίου, οι άλλοι που σε στιγμές άπενταρίας ή τρυφερότητος έμοίρασαν το λαχείο τους, δημιουργούν έπεισόδια, έφ' όσον ή τύχη τους εννοήσει.

Πρό όλίγων ετών σ' ένα κέντρο των Καλαμών διεσέδαζε ένα ζεύγος. "Όταν φάνηκε ο λαχειοπάλης, ο άνδρας άγόρασε ένα "Συντακτών" και από φίλια προσέφερε το μισό στην κοπέλλα που τον συνόδευε. Αυτή άρνήθηκε την δωρεά και έζήτησε να πληρώση την αναλογία της, ώστε να γίνει πραγματική κυρία του ήμισους. Δεν είναι γνωστό τί άπέγινε μεταξύ τους. Πάντως, το λαχείο μοιράστηκε και, εις έπιβεβαίωσι της συμφωνίας, ο καθένας υπέγραψε στη μία του γωνία. "Επάνω άριστερά, στο πίσω μέρος, ή κοπέλλα και, δεξιά, ο άνδρας που, τελικά, έτοποθέτησε τον λαχνό στο πορτοφόλι του.

Το λαχείο έκέρδισε ένα σεβαστό χρηματικό ποσό. Το εισέπραξε αυτός που παρουσίασε το γραμμάτιο. "Η κοπέλλα έζήτησε το μεριδίό της. Αυτός άρνήθηκε και, για να άποδείξη ότι δεν το είχε μεσιακό με κανένα, έζήτησε από την "Ένωσι Συντακτών να το παρουσιάσει. "Όταν έπεδείχθη, δεν είχε την ύπογραφή της κοπέλλας, έφερε όμως στις τέσσαρες πίσω γωνίες του την ύπογραφή του κερδισμένου. (Βλέπε σχετική φωτογραφία).

Είχε όμως λογαριάσει χωρίς τον ξενόδοχο, δηλαδή χωρίς την Δικαστική γραφολογία. "Η μελέτη του λαχνού άπέδειξε ότι, από τις τέσσαρες ύπογραφές, ή άνω δεξιά είχε γραφή πολύ πριν από τις άλλες τρεις. "Επίσης ότι κάτω από την ύπογραφή της άνω άριστεράς γωνίας, υπήρχε μία άλλη καλά σθημένη. Το χαρτί όμως είχε κρατήσει ίχνη της σκληρής πέννας και, αυτά, παρείχαν την εικόνα μίας ύπογραφής όμοιας με το δείγμα που παρουσίασε ή άδικημένη κοπέλλα.

"Ετσι, παρά την άπάτην, ο τυχερός ύποχρεώθηκε να μοιράση τα κέρδη του, για να μην καταδικασθί ποινικώς με κατηγορον την Δικαστικήν γραφολογίαν.

ΤΟ «ΑΙΜΑΓΚΟΛ»

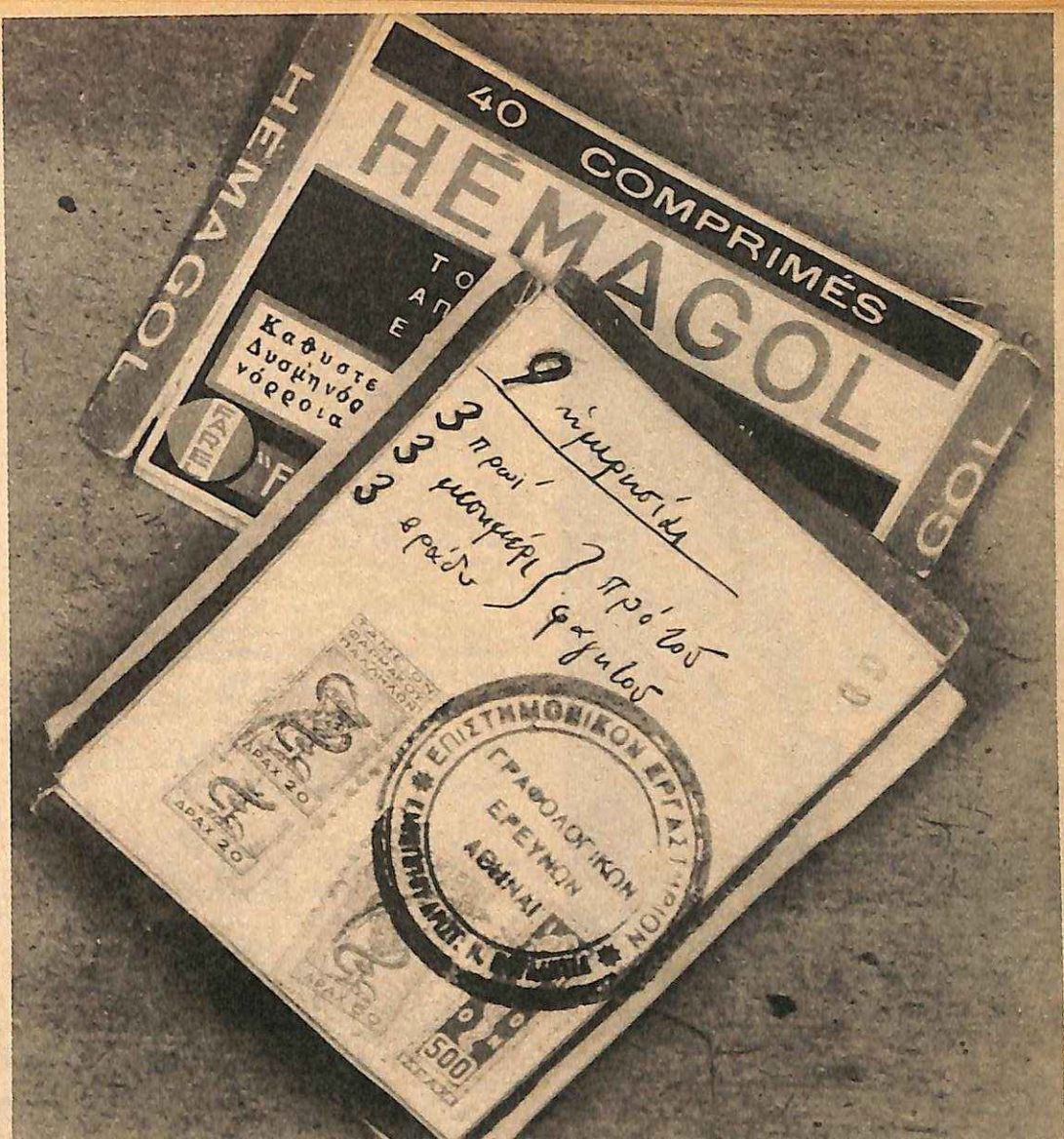
Δεν θα έπεκταθώ στις λεπτομέρειες, γιατί είναι άσχετες με το θέμα της έρευνής μου. Πρέπει όμως να αναφέρω την περίπτωση του Αιμαγκόν έπειδή άποδεικνύει ότι εις την Δικαστικήν γραφολογίαν άρκούν έστω και λίγες λέξεις.

«Αυτή» λοιπόν κατήγγειλε αούτων ότι παρά την ύπόσχεσί του και την θέσι που την έφερε, την έγκατέλειπε.

«Αυτός» διέψευδε κάθε γνωριμία και σχέσι. Μάλιστα την άπέληξε ότι, αν δεν παύση να τον ένοχλή, θα την καταγγείλ. «Αυτή» πάλι έπέμενε ότι αούτώς της άγόρασε ένα φάρμακο για ν' άπαλλαγούν από την φυσιολογική έπιπλοκή του δεσμού των.

Και ή "Αστυνομία δεν ήξερε ποιόν να πιστέψει άφού δεν υπήρχαν μάρτυρες. "Όταν αούτης, προσεκόμισε το κουτί με το φάρμακο. Στο πίσω μέρος (βλέπε σχετική φωτοτυπία Αιμαγκόν) υπήρχε χειρόγραφος ή οδηγία της λήψεως του φαρμάκου. "Η Δικαστική γραφολογία άπεκάλυψε ότι «αούτς», και όχι κανείς άλλος, έγραψε τις οδηγίες που έπρεπε ν' άκολουθήσει «αούτης».

Το «ΰμιλον» με το περίεργο μιχιλιμπίδι της περισπωμένης που τελειώνει την χάραξί του, ο "ήτας" που μοιάζει με «κάπα», το «ρώ» και οι ό-ξείες έδωσαν, μεταξύ άλλων, το μέτρον κρίσεως.

ΔΥΟ - ΤΡΙΣ ΛΕΞΕΙΣ, ΜΕΡΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΣΤΟ ΚΟΥΤΙ ΤΟΥ «ΑΙΜΑΓΚΟΛ», ΕΠΡΟΔΩΣΑΝ ΤΟΝ ΕΝΟΧΟ

Τέσσαρες γραμμές με έπτά λέξεις, ένα «έννια» και τρία «τριάρια» ήρκεσαν για να χυθή φως σε μίαν ύπόθεσιν χωρίς μάρτυρας, που θα έμενε σκοτεινή αν δεν υπήρχε ή Δικαστική γραφολογία.

ΧΟΛΕΡΑ... ΧΟΛΕΡΑ

- Βοήθεια, βοήθεια... Χολέρα...
- Πού;
- Στόν Πειραιά...
- Πώς;
- Από την Αίγυπτο.
- Και τώρα;...
- Άμέσως να εφαρμοσθούν τα ειδικά μέτρα έκτακτης ανάγκης.
- Κινδυνεύει ή "Αθήνα;
- Ένας Θεός το ξέρει.

Αυτός ο διάλογος δεν είναι άπολύτως φανταστικός. Διεξήχθη στο ύπουργείο Προνοίας και "Υγείνης, πριν από λίγα χρόνια. Και ο φόβος, που για μία στιγμή παρ' όλίγων τα επικρατήση της λογικής και ν' απαγορεύση μέτρα δραστικά, ήταν πάρα πολύ δικαιολογημένος.

Βρισκόμαστε στις πρώτες ήμέρες του Νοεμβρίου του 1947. "Η έπάρατος χολέρα έξέριξε από το καλοκαίρι την Αίγυπτο. Σ' όλα τα λιμάνια και τα αεροδρόμια του κόσμου, οι υγειονομικές αρχές εύρισκοντο επί ποδός πολέμου, μην τύχη και κανένας άρρωστος ή κάτι μολυσμένο διέφυγε τον άυστηρόν έλεγχο. Περισσότερο από κάθε άλλη περιοχή, έκινδυνεε ή Μεσόγειος και γι' αυτό, με δρασκότατα μέτρα, έφρουρούντο νυχθημερόν τα θαλάσσια και αϊθέρια σύνορά της. "Ελεχοι, έρευνες, καραντίνες, άπολυμάνσεις και άλλα πολλά έταλαιπάδουν τους ταξιδιώτας.

"Υπήρξε και μικροπανικός. "Άλλα μόνο στις έλληνικές οικογένειες που έκείνο το καλοκαίρι έδέχθηκαν, όπως πάντα, τους συγγενείς και φίλους Αιγυπτιώτας. Οι διηγήσεις των, τα μαρτύρια και οι υπερβολικές προφυλάξεις με τις όποιες έξοδαν στην Αίγυπτο, κάθε άλλο παρά ευχά-

ριστες ήσαν, άφού τριπλοδρασμένο και διπλοφίλτραρισμένο έπιναν το νερό, άφού κυκλοφορούσαν με τυλιγμένο πρόσωπο στις γάτες, άφού δεν άντήλασαν χειραπίες και δεν έπιαναν χρήματα στο χέρι χωρίς να φορούν γάντια. Φρούτα δεν έτρωγαν, παρά μόνον κονσέρβα, και τα ώμα λαχανικά τα έπλεσαν με διάλυσι περμαγγανάτ.

Πάντως, όταν το κακό άρχισε να ύποχωρή στην Αίγυπτο, το "Υγειονομικό Κέντρον "Αθηνών

ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΠΟΥ ΑΝΕΦΕΡΕ ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΘΕΝΤΟΣ ΚΡΟΥΣΜΑΤΟΣ ΧΟΛΕΡΑΣ

ΦΩΤΟΤΥΠΙΑ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΥ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΜΕ ΤΙΣ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΥΠΟΓΡΑΦΕΣ

την παρεκάλεσε να μην κοινολογήση το λάθος του και να του δώση μίαν άπόδειξι ότι δεν της λείπει τίποτε. "Εδω πρέπει να πώ ότι ο κ. Τσάνος έσκέφθηκε πώς, αν ή μητέρα του Στακτοπούλου είχε μιν γράψει τον φακέλλο, αλλά δεν είχε και καμία άνάμιξι στην ύπόθεσι Πόλκ, τότε ο γραφικός της χαρακτήρας επί του φακέλλου θα έπρεπε να είναι φυσικός, αυθόρμητος και άφελής. "Επιστρέφοντας της λοιπόν τα κατασχεμένα, δημιουργούσε την φυσιολογικήν λύσιν της άνησυχίας της, με άποτέλεσμα να ξαναγράψη ή Στακτοπούλου το άποδεικτικόν της άποδόσεως των πραγμάτων πάλι με γραφικό χαρακτήρα φυσικό, αυθόρμητο και άφελή, άφού καμμία άνησυχία δεν θα την έδασάνει!

Μόλις οι έπίσημοι πραγματογνώμονες παρέβαλαν το αυτόγραφο της Στακτοπούλου με την έπιγραφή του φακέλλου: «... έθεσαν τας βάσεις της περαιτέρω άνακριτικής έρεύνης, διότι (ή γραφολογία) άπέτελεσε την άσπληνρίαν της διαλευκάνσεως της ύποθέσεως». Αυτό άναφέρει μία έπίσημος άνακοίνωσις της έλληνικής κυβερνήσεως (17 "Οκτωβρίου 1948).

δεν είναι άσκοπον να άσυχληθώ με ένα ενδιαφέρον έρώτημα: «Μπορούμε άραγε να πιστεύουμε στην γραφολογίαν ως έφαρμοσμένη έπιστήμη;»

Πρώτο λοιπόν θέμα είναι αν, ναί ή όχι, ο τρόπος με τον όποιον σημειώνουμε τις σκέψεις μας μπορεί να παρουσιάσει και κάτι επί πλέον από το νόημα που, γράφοντας, διατυπώσαμε. "Η άπάντησις είναι άπλη και εύκολη. "Όλοι οι άνθρωποι γινόμαστε χωρίς να το καταλάβωμε γραφολόγοι όταν, βλέποντας π.χ. μίαν έπιστολή, λέμε ότι έγράφη «ωραία», ή «γρήγορα», ή «νευρικά», ή «με όρνιθοσκαλισμάτας και ούτω καθ' έξής. Με τον κάθε μας χαρακτήρισμό κάνομε γραφολογία, άπλης θέβας μορφής, αλλά όχι και χωρίς άξισιν, άφού άποδίδομεν στον άνθρωπο που την έχοραζε «ταπατσουλιάς», «ήρεμιάς», «βιασύνης» και τα λοιπά. Συγχρόνως, σ' ένα τουλάχιστον σημείο, είναι έπίσης γραφολόγοι και οι πλέον άγράμματοι. Πόσες φορές, όταν στα χωριά θβάνη ο άγροτικός διανομέας, οι άναλφάβητες γριές μόνες δεν ξεχωρίζουν άμέσως και δεν παίρνουν χωρίς να διστάσουν το γράμμα του ξενημένου τους παιδιού ή δεν λένε ότι αυτό είναι του τάδε για

Ο ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ, ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΜΕ ΤΟ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ: «ΣΥΜΒΟΛΟ ΑΤΑΡΑΞΙΑΣ...»

ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ

Έλαβε, τον Νοέμβριο 1947, μία ανώνυμη καταγγελία που, ούτε λίγο ούτε πολύ, έβεβαιωνε ότι, στην οδόν τάδε, αριθ. δέινα του Πειραιώς, παρουσιάστηκε χολέρα. "Όπως ήταν επόμενο αλλά και φυσικό, άπεφασίσθη να ληφθούν όλα τα μέτρα ασφάλειας. Κατόπιν, θα υπήρχε πάντοτε καιρός για να βρεθθ το ποιος ειδοποίησε τις άρχες.

Έν ριπή οφθαλμού εκινήθη το "Υγειονομικόν Κέντρον. "Αφυνίσθη το "Υπουργείον. Ειδοποιήθησαν τα συνεργεία απολυμάνσεως. "Έσπευσαν τα νοσοκομειακά αυτοκίνητα. "Εκρατήθησαν διαμερίσματα στα νοσοκομεία λοιμωδών νόσων. Τό αντιχολερικό υλικό προωθήθη και, πριν από όλα, ειδοποιήθη ή "Αστυνομία να αποκλείση την συνοικία, να απομονώση το τετράγωνο και να εγκλωβίση τους κατοίκους της χολεραβλήτου οίκιας. "Όταν ελήφθη το σήμα ότι επραγματοποιήθησαν όλα αυτά που τα διατάσσουν οι διεθνείς κανόνες, οι άρμόδιοι με έπικεφαλής, ως λέγεται, τόν "Υπουργόν, έφθασαν πρό της έπαράτου οίκιας. "Εκεί, όμως, τούς ανέμενε έκπληξις και τρόμος. "Εκπληξις διότι δεν έπρόκειτο περί σπιτιού, αλλά περί εργοστασίου. Τρόμος διότι το εργοστάσιον παρειαυόζε... Λουκούμια.

—Λουκούμια; ήρώτησε κάποιος έκ τών άρμοδίων.
—Ναί, λουκούμια, απήντησε άλλος άρμόδιος. Πόσοι λοιπόν Πειραιείς και "Αθηναίοι λουκουμοφάγοι είχαν άραγε προσβληθθ; Πού άραγε κυκλοφορούσαν τα λουκούμια; "Ατελτισμένοι οι άρμόδιοι συνέστησαν πρόχειρον πολεμικόν συμβούλιον διά να εύρουν πώς είναι δυνατόν να άπαγορευθ ή λουκουμοφαγία έως ότου έκδηλωθούν τα έξ αυτής ένδεχόμενα κρούσματα της χολέρας.
"Εκείνη την στιγμή ή έξώπορτα του εργοστασίου άρχισε να τρίξη εις τούς άρμούς της και να άνοίγη. "Ο ιδιοκτήτης, άνυποπτος, έδωθή εις τόν δρόμο, όταν αντίκρισε ένα θέαμα πρωτοφανές. Δεκάδες ανθρώπων μόλις τόν αντίκρισαν, ήρχισαν να ύποχωρούν τρέχοντας πανικόβλητοι και φωνάζοντας:

—Χολέρα... Χολέρα...
Εύτυχώς έδόθησαν εξηγήσεις, ότι τίποτε δεν συνέβη παρόμοιο και ότι κάποιος έχθρος διέδωκε το εργοστάσιό του. "Όπότε ή Δικαστική γραφολογία παρέλαβε την ανώνυμη καταγγελία (βλέπε σχετικήν φωτοτυπία) και άπεκάλυψε τόν δράστην της εγκληματικής αυτής φάρσας που άνεστάωσε τις δημόσιες υπηρεσίες.

ΟΙ ΑΣΥΡΜΑΤΟΙ ΤΟΥ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗ

Είς το στρατοδικείον

Στις 15 Φεβρουαρίου 1952, το Α' Διαρκές Στρατοδικείον άρχισε να δικάζη μίαν ομάδα κατασκόπων κομμουνιστών. "Από τα έδώλια των κατηγορουμένων έλειπε ο άσυρματιστής Βαβούδης που ητύοκλόνησε στο ύπόγειο της Καλλιθέας. "Αντιγράφω από την ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ της έπομένης ένα στιγμιότυπο της δίκης: «...στα σύνεφα, ξένος πρός όλους και πρός όλα, διαβάοντας μεταφράσεις "Αγγλοσαξόνων ποιητών, ο Μπελογιάννης, δείχνει τάχα άδιαφορίαν, ενώ τίποτε δεν διαφεύγει ούτε από την προσοχή του, ούτε και από τις σημειώσεις που κρατεί...» "Ακόμη, ο κατηγορούμενος, δεν είχε λάβει έντολή να διαφημίση την άταραξία του και να διαιωνίση την αυτοκυριαρχία του, με το περίφημο κόκκινο γαρυφαλλο που άποτελεί πιά ένα είδος συμβόλου για όλους τούς κομμουνιστάς.

"Όπως είναι γνωστόν, ή "Αστυνομία Πόλεων είχε άνακαλύψει, λίγον καιρό νωρίτερα, δύο μυστικούς πομπούς άσυρμάτου, με τούς όποιους οι έδώ κομμουνιστάι μετέδιδαν στο Παραπέτασμα διάφορες πληροφορίες, προϊόν της κατασκοπευτικής των δράσεως. Τό περίφημο «άρχειον» του άσυρματιστού Βαβούδη επέτρεψε να χυθή άπλετο φώς και ώδήγησε άσφαλώς, την δικαιοσύνη, στον καταμερισμό των ευθυνών. Παρουσιάσθη όμως έ-

να σοβαρό πρόβλημα. Είχε, ναί ή όχι, γράψει ο Μπελογιάννης μερικά από τα σημειώματα για τόν άσύρματο των κατασκόπων; "Η λύσις της άπορίας είχε τεραστία σημασία για την προσμέτρηση της ευθύνης και, έπομένως, της ποινής.

Τό τέχνασμα του κατασκόπου

Σέ μία λοιπόν δικάσιμο έκλήθη και ο πραγματογνώμων κ. Πουλαντζάς για να άποφανθ άν μερικά χειρόγραφα του άρχείου Βαβούδη, που τού έπέδειξαν, ήσαν γραμμένα με τό χέρι του Μπελογιάννη (βλέπε φωτοτυπία) γεγονός που ήρνετό ο κατηγορούμενος. "Ο πραγματογνώμων έζήτησε από τόν Μπελογιάννη να τού γράψη λίγες γραμμές, εκεί, μπροστά στους στρατοδίκας και στο πυκνό άκροατήριό της αίθουσής. "Ο κατηγορούμενος, άφου ήρώτησε τί έπιθυμούν να σημειώση, έγραψε και υπέγραψε δύο λόγια για την γέννησι και τις σπουδές του (βλέπε φωτοτυπία 4).

"Ο κ. Πουλαντζάς παρέβαλε προχείρους τα κείμενα. "Η πείρα του τόν ώδήγησε να διαγνώση άμέσως ότι ο παμπόνηρος Μπελογιάννης —που ήταν ειδικά εκπαιδευμένος στο καλύτερο σοβιετικό σχολείο κατασκοπείας— είχε τελείως παραποιήση τόν χαρακτήρα του αλλάζοντας τόν άξονα γραφής. Παρετήρησε ακόμη ότι προσέθεσε καμπύλες εις τό τέλος της ούράς των «ρώ» και τών «μι», έκ τών υστερών όμως, και άφου είχε χαράξει πλήρως τό καθένα άπ' αυτά τα γράμματα (στην φωτοτυπία φαίνονται καθαρώτατα όλα αυ-

τά, όπως και τα έπόμενα χαρακτηριστικά). "Ακόμη έπρόσεξε ότι δεν υπήρχον δύο «λάμβδαι» όμοιας συνθέσεως και, τέλος, ότι τό πρώτο γράμμα της λέξεως «πολιτείαι» (άρχη τρίτης σειράς) ενώ είχε γραφθ με τόν τρόπο του κεφαλαίου «Π», άλλα σε μικρό μέγεθος, είχε έκ τών υστερών διορθωθ ή για να μοιάζη με τό πεζό στοιχείο. "Ενα λοιπόν από τα «λάμβδαι» και αυτό τό «πι» ήσαν όμοια με άνάλογα γράμματα, των κατασκοπευτικών σημειωμάτων που άπεδίδοντο στον Μπελογιάννη.

"Αλλά ο πραγματογνώμων, διά ν' άποφανθ όριστικά, έζήτησε δύο πράγματα. Πρώτον μίαν λογική πίστασιν χρόνου, ώστε ή μελέτη του να καλύψη όλες τις λεπτομέρειες. Καί, δεύτερον, ένα άλλο δείγμα γραφής του Μπελογιάννη, που θα έπρεπε να ήταν παλαιό, προγενέστερο πάντως από την σύλληψή του, γραμμένο δηλαδή σε μία έποχή που δεν υπήρχε λόγος να αλλοιώση τόν γραφικό του χαρακτήρα.

Δύο παλαιά κείμενα

"Εδόθη εις τόν δικαστικόν γραφολόγον ένα ένυπόγραφο σημείωμα του Μπελογιάννη (βλέπε φωτοτυπία) που ο κατηγορούμενος είχε συντάξει όταν, στην χερσόνησο του Πηξού, παρά την λίμνην της Πρέσπας, παρακολουθούσε τα κομμουνιστικά τμήματα, ως πολιτικός έπίτροπος του Γενικού "Αρχηγείου.

"Η μελέτη του κειμένου άπέδειξε ότι ο κατηγορούμενος έσημείωνε τό «πι» και τό «κ» με τό είδος γραφής των κεφαλαίων, έστω και όταν αυτά εύρισκον εις τό μέσον της λέξεως. "Επίσης ότι τό «λ» του και τό «υ» είναι άπολύτως χαρακτηριστικά και ότι ιδιότυπος συνδέει στην δίφθογγο «ου» τα δύο στοιχεία. "Ακόμη ότι τό «υ» τό ένώνει συνθέστατα πρός τό έπόμενο γράμμα, με μία αύθόρητη, άλλα χαρακτηριστική κίνησι. Φυσικά ο πραγματογνώμων άπεκάλυψε και άλλα πολλά χαρακτηριστικά κοινά σημεία μεταξύ των τριών κειμένων που λόγω χώρου, άποκλείεται να τα παραθέσω έδώ. Την γνώμη όμως που έσημάτισε, ότι δηλαδή πράγματι ο Μπελογιάννης έγραψε τα κατασκοπευτικά σημειώματα του άρχείου Βαβούδη, δεν ένόμισε ότι είχε τό δικαίωμα να την άνακοινώση άμέσως, για ένα άπλούστατο και σπουδαίο λόγο. Ποιος άραγε μπορούσε να βεβαιώση ότι πράγματι ο Μπελογιάννης είχε γράψει τό ένυπόγραφο σημείωμα (πρός τόν Μενέλαο) που άπέτέλεσε την βάση της πραγματογνωμοσύνης του; Καί γιατί οι κομμουνιστάι δεν θ' άμφισβητούσαν την γνησιότητα του τελευταίου αυτού κειμένου; Μάρτυρες άξιόλογοι που να την έβεβαίωναν δεν υπήρχαν. Παρεκάλεσε, λοιπόν, ο δικαστικός γραφολόγος, να τού προσκομίσουν ένα έπί πλέον παλαιόν δείγμα γραφής του Μπελογιάννη, με άποδεδειγμένη όμως την γνησιότητά του.

"Από μία καλή τύχη εύρέθη και αυτό τό κείμενο (βλέπε ένα του άπόσπασμα εις φωτοτυπία). "Επρόκειτο περί άνακριτικού εγγράφου και, πλην των άλλων ύπογραφών, υπήρχαν και μάρτυρες διά να βεβαιώσουν ότι τό συνέταξε, ιδιοχείρως, ο Μπελογιάννης. Είς αυτό τα «π» και τα «κ» και τα «λ» είναι όμοια με τα προηγούμενα, όπως και ή σύνδεσις του «υ» με τό «μ» στην λέξιν «κρατούμαι» (δευτέρα λέξις από τό τέλος, της φωτοτυπίας). Φυσικά, πλήθος άλλων στοιχείων ένίσχυσαν την βεβαιότητα του πραγματογνώμονος.

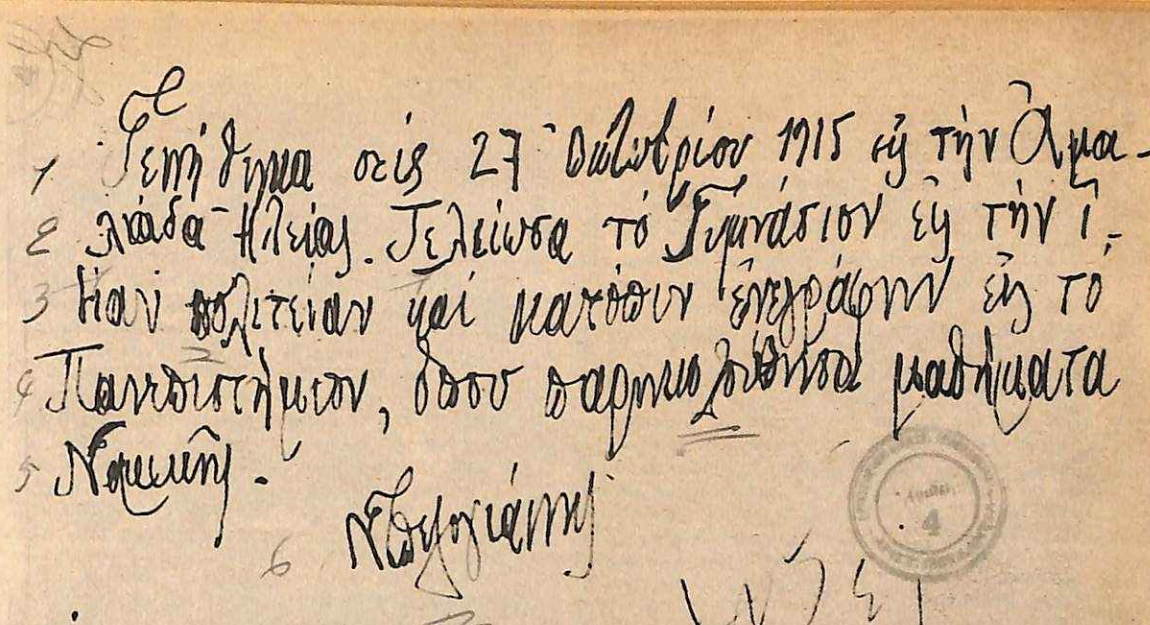
"Ετσι ο κ. Πουλαντζάς συνέταξε την έπιστημονικήν έκθεσιν που άποδίδει άδιστάκτως εις τόν κατηγορούμενον την πατρότητα των άμφισβητηθέντων κατασκοπευτικών σημειωμάτων. "Όπως είναι γνωστόν ο Μπελογιάννης έξετελέσθη.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

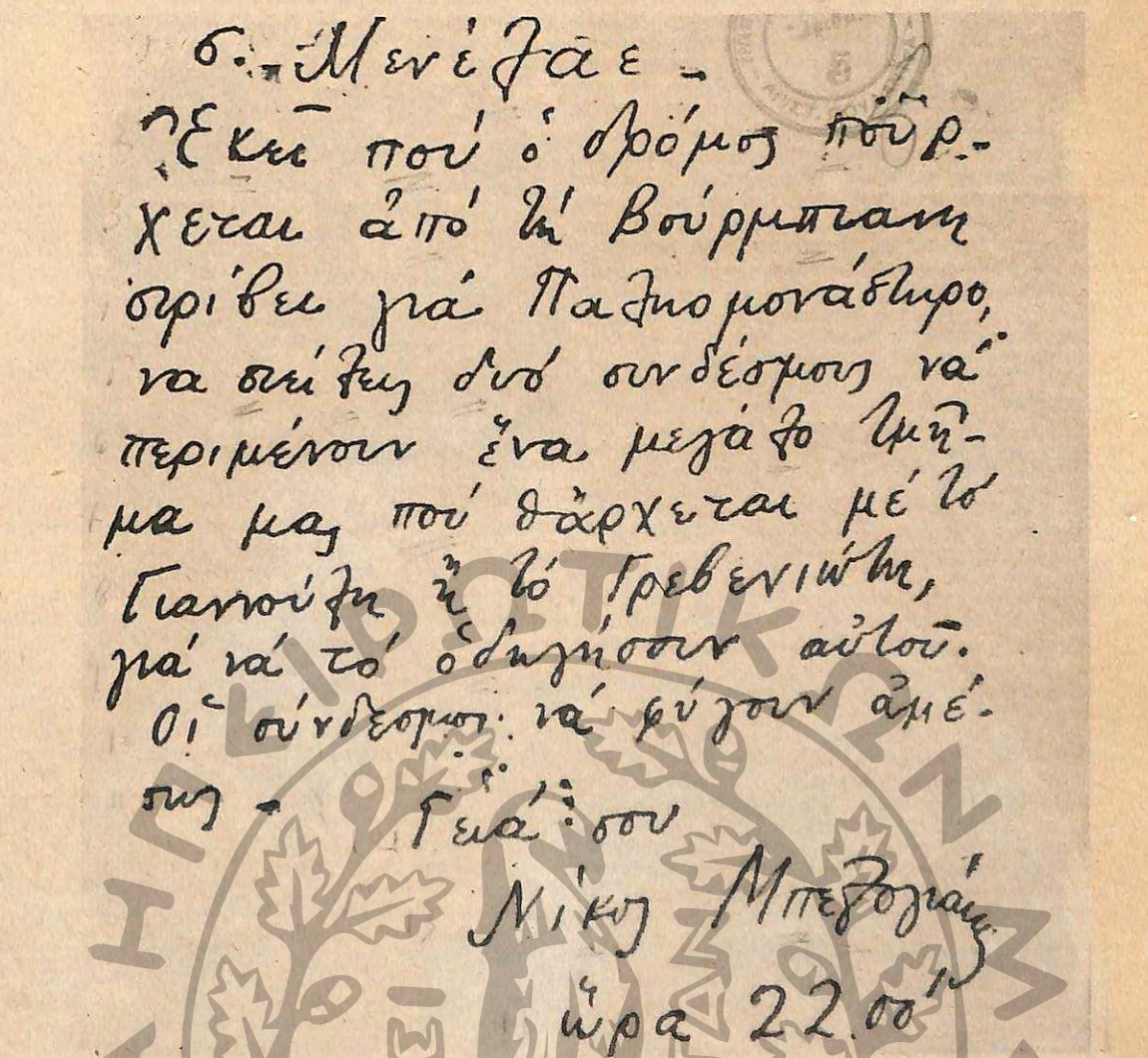
"Από την πασίγνωστη ύπόθεσι Ντρεύφους μέχρι μίας προχθεσινής διαρρήξεως στην Κατερίνη (όπου οι κλέπται έγκατέλειψαν επί τόπου ένα πακέτο σιγαρέττων με ιδιοχείρες σημειώσεις) ή Δικαστική γραφολογία ήσχολήθη με μυριάδες ύποθέσεις έντελώς διαφορετικής μορφής. Μερικά ακόμη παραδείγματα παρουσιάζουν όλόκληρη την έκταση και την σημασία που έχει.

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

Είς τας 7 "Ιουλίου 1931 έξηφανίζετο από την Θήβα ο μικρότερος γυιός του μεγαλοκτηματίου Στάμου, ήλικίας έννέα ετών. Λίγες μέρες άργό-

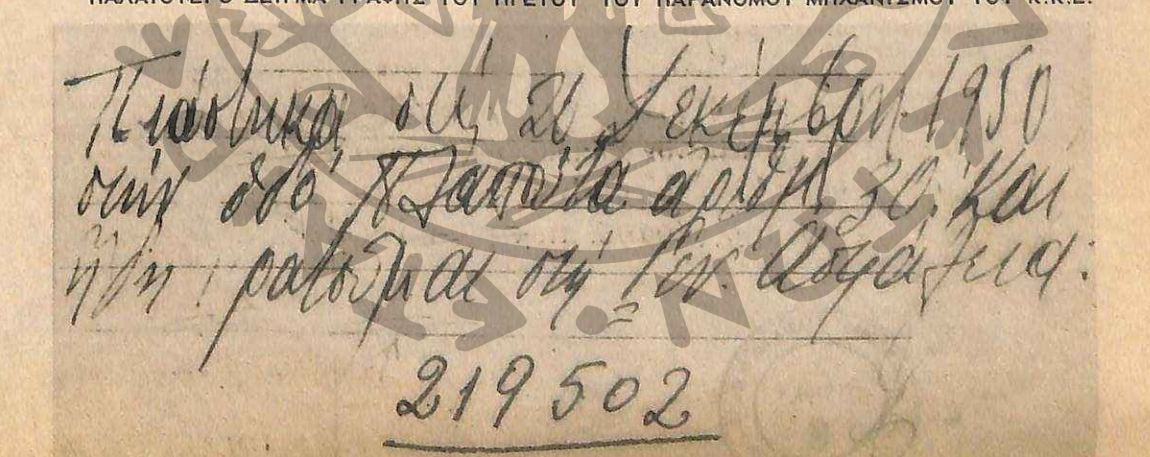

ΔΕΙΓΜΑ ΠΑΡΑΠΟΙΗΜΕΝΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΠΟΥ ΜΕΤΕΙΧΕ ΤΗΣ ΑΝΤΑΡΣΙΑΣ ΤΩΝ ΛΗΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΩΝ

ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟ ΔΕΙΓΜΑ ΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ ΗΓΕΤΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΟΥ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.

τερα, ο δυστυχισμένος πατέρας έλάμβανε μία επιστολή, εκ μέρους των ληστών, που του ζητούσαν λύτρα. Έν συνεχεία, έλαβε άλλες δύο. Και στις τρεις υπήρχε η απειλή ότι αν δεν πλήρωνε, οι απαγωγείς θα σκότωναν το παιδί. Έπειδή δεν έτηρήθη η επιβεβλημένη μυστικότητα, οι έφημερίδες της εποχής δημοσίευσαν τις επιστολές, καθώς και την γνώμη του δικαστικού γραφολόγου, που έλεγε ότι η μία είναι γραμμένη χωρίς επιτήδευση, ενώ οι άλλες δύο έχαραχθησαν προφανώς με το άριστερό χέρι. Παρά την σύλληψη μερικών ύποπτων και τις σύντονες ενέργειες των καταδικωτικών αρχών η ανάκρισις δεν προχωρούσε. Ξαφνικά ένας μικρός, συμμαθητής του Στάμου, ωμολόγησε ότι αυτός έγραψε, έτσι για άστείο, τις τρεις επιστολές. Άρα δεν επρόκειτο περί απαγωγής, αλλά περί τυχαίας εξαφανίσεως από δυστύχημα ή και από οικειοθελή φυγή του μικρού.

Ευτυχώς, παρά την γνώμη του διοικητού της Χωροφυλακής Θηβών και του ανακριτού, ο δικαστικός γραφολόγος επέμενε να μην κλείση η υπόθεσις, διότι η επιστημονική έρευνα τον έπειθε ότι ο μικρός που ωμολόγησε, προφανώς έμεινε, ίσως διότι κάποιος θα τον έβαλε να παραπλανήση έτσι την ανάκριση. Επρότεινε, μάλιστα, να γραφούν διάφορες άλλες επιστολές, όμοιοι φυσικά περιεχομένου, να τις ανακατέψουν με τις γνήσιες και να κληθώ ο μικρός να δηρί τις δικές του. Και μίαν, έστω, αν απέκάλυπτε τότε, ο δικαστικός γραφολόγος θα είχε δίκιον. Άλλα ο μικρός όταν του είπαν να διαλέξη, άρχισε τα κλάματα και είπε ότι ο πατέρας του τον έβαλε να διηγηθή το ψέμα. Για την ιστορία αναφέρω ότι: χάρις στη δικαστική γραφολογία απέτυχε το τέχνασμα των απαγωγέων και η Χωροφυλακή εν τέλει κατώρθωσε να συλλάβη τρεις εγκληματίες οι οποίοι έπληρωσαν με την ζωή τους το ειδικό κακούργημά των. Γιατί ο μικρός Στάμου εύρεθη κατακρεουργημένος.

ΜΙΑ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑ

Γιά την απόπειρα κατά της ζωής του Έλευθερίου Βενιζέλου, το 1934, είχε χρησιμοποιηθή και ένα αυτοκίνητο. Ήγοράσθη από τους ένοχους και επληρώθη με ένα γραμμάτιον που έφερε την υπογραφήν «Ν. Γεωργιόπουλος». Η Δικαστική γραφολογία όμως απέδειξε ότι η υπογραφή αυτή έχαραχθη διά της χειρός του Ν. Πολυχρονισπούλου.

ΜΙΑ ΝΟΘΕΙΑ

Πρό ολίγων ετών, και για αρκετό καιρό, μάς παλούσαν παλαιότερα αυγά σαν να ήταν της ήμερας. Η άπατή απέκαλύφθη, αλλά τον ένοχόν της τον παρέδωσε στην δικαιοσύνη μόνον η Δικαστική γραφολογία. Πράγματι αυτή, αφού ανέλυσε τ' αποτυπώματα της λαστιχένιας σφραγίδος, επέτυχε να καθορίση ποίος την κατεσκεύασε. Και από τον τεχνίτη, εύρεθη αυτός που του έδωσε την παραγγελίαν.

ΕΝΑΣ ΝΕΚΡΟΖΩΝΤΑΝΟΣ

Πριν από τον πόλεμο, κάποιος πονηρός Έλληνοαμερικανός, αφού ασφαλίσθηκε στο Σικάγον για ένα τεράστιον ποσόν, ήρθε να έπισκεφθή την γενέτειράν του. Έδω όμως άρρώστησε, έμεινε αρκετό καιρό στο κρεβάτι και τέλος απέθανε, έκηδεύθη και ετάφη. Η γυναίκα του έζήτησε να εισπράξη την ασφάλειαν, αλλά η αμερικανική εταιρία, πριν πληρώση, έκίνησε γην και ούρανόν διότι έθεώρησε ύποπτον τον θάνατον. Και ο δικαστικός γραφολόγος αφού έμελέτησε όλες τις υπογραφές των ταξιδιωτών επί των βιβλίων εξέδου από τα σύνορα της Ελλάδος, απέκάλυψε ότι ο νεκρός Έλληνοαμερικανός είχε, μετά... θάνατον, υπογράψει, με το ψεύτικο όνομα του πλαστού του διαβατηρίου στο βιβλίον εξέδου, όταν έγκατέλειπε την χώραν μας διά την Άλβανίαν. Όλα αυτά απέδείχθησαν δικαστικώς και η ασφάλεια δεν έπληρώθη.

ΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Την Μεγάλη Παρασκευή του 1953, κακοποιοί έμπαιναν διά ρήξεως στο σπίτι μίας γριάς, στην Άνδραβίδα. Την έστραγγάλισαν, της πήραν όλα τα υπάρχοντα κι' έξηφανίσθησαν. Ίχνη δεν

εύρεθησαν και η Χωροφυλακή δεν μπόρεσε ν' αποκάλυψη τους ένοχους. Οι γείτονες έγραψαν το θλιβερό νέο στους συγγενείς της πεθονένης που εύρισκοντο στην Αμερική. Έκει'οι απήντησαν ότι η άτυχής συγγενής των θα έπρεπε να είχε λάβει, λίγες μέρες πριν από την δολοφονίαν της, ένα αρκετά σημαντικό τσέκ δολλαρίων που της έστειλαν για να περάση το Πάσχα. Η άστυνομία όμως όχι μόνον δεν το δρήμε αλλά, όπως διεπίστωσε, το τσέκ δεν είχε έξαργυρωθή και στην Ελλάδα. Είδοποιήθη η Αμερικανική Τράπεζα για την απώλεια και παρεκλήθη να παρακολουθήση την τύχη του. Επέρασε καιρός και, κάποτε, το τσέκ παρουσιάσθηκε στην Αμερική, από όπου έστάλη στην ελληνική άστυνομία. Ήταν όπισθογραφισμένο από τρεις δικαιούχους. Ο τελευταίος, ένας έγκριτος έμπορος του Πύργου, το είχε πάρει καλή τη πίστει από τον δεύτερο. Ο δεύτερος, ένας τίμιος διότηνης των Πατρών, ανυποψίαστος το είχε δεχθή από τον πρώτον. Η δικαστική γραφολογία απέδειξε ότι ο «πρώτος» αυτός είχε πλαστογραφήσει την υπογραφή της δολοφονηθείσης. Ο ένοχος ωμολόγησε την δολοφονία και έτυφεκίσθη.

ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΞΕΝΟ

Τόσο πολύ αποκλείεται ν' αλλάξη κανείς τον γραφικό του χαρακτήρα, ώστε απέκαλύφθη ακόμη και εκείνος που έγραψε, μελανώνοντας τον άγκώνα του σαν να ήταν κοντύλι! Και ένας άλλος που έκράτησε την πένα με τα δόντια του. Το πιό καταπληκτικό παράδειγμα όμως είναι του Γερμανού χωρικού που έσπειρε στο κτήμα του γείτονος μιά ύδριστική φράσι. Όταν μεγάλωσαν οι φύτες κι' έδιδάοντο εύκολα, τον απέκάλυψε η Δικαστική γραφολογία. Γιατί, ακόμη και την ώρα που έσπερνε, το χέρι του είχε τις ίδιες συνηθισμένες γραφικές κινήσεις.

ΤΑ ΓΡΑΦΙΚΑ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ

Και αυτά μὲν διὰ την Δικαστικήν γραφολογίαν. Σιγά-σιγά, λοιπόν, η μελέτη της γραφής έγινε επιστήμη ολόκληρος. Επέρασαν χρόνια, χρειάσθησαν έρευνες και πολλά πειράματα για να καταλήξουν οι ειδικοί στα συμπεράσματα που διεθνώς γίνονται παραδεκτά, και παρουσιάζουν τον ψυχικό χαρακτήρα. Έπτα κυρίως είναι τα γνωρίσματα της γραφής. Δηλαδή, οι γραφικές κινήσεις, διακρίνονται αναλόγως της έντάσεως, του σχήματος, των διαστάσεων, της διεθύνσεως, της συνεχείας, της διατάξεως και της ταχύτητος. Αυτά βέβαια, γενικώς, διότι στο κάθε γνώρισμα παρουσιάζονται πολλά και διάφορα χαρακτηριστικά στοιχεία. Ο γραφολόγος τὰ μελετά όλα, τα συγκρίνει, τὰ αναλύει, τὰ μετρά και κατόπιν διατυπώνει το συμπέρασμά του, το σχετικό με τον ψυχικό κόσμο του γράφοντος.

Για τους αναγνώστας, λοιπόν, των ΕΙΚΟΝΩΝ και με την βοήθειαν των επιστημονικών συγγραμμάτων, εσημείωσα μερικά γνωρίσματα που, διά της γραφής, αποκαλύπτουν το «Έγώ» μας. Όσοι θα δοκιμάσουν να πειραματισθούν, με τον πίνακα που παραθέτω, δεν πρέπει να ξεχνούν ότι κάθε γραφή είναι πολύ φυσικό να παρουσιάζη περισσότερα από ένα ειδικά γνωρίσματα. Μπορεί δηλαδή να είναι π.χ. μικρή, ασυνάρμοστη, κατιόντα και περίπλοκος. Για να εξαχθούν ορθά συμπεράσματα θα πρέπει να κριθούν όλα τα στοιχεία μαζί, ανάλογα με την άξίαν που καθένα παρουσιάζει, σε συνάρτησι πάντοτε με το άλλο.

Πρώτο γνώρισμα

Ός προς τον τρόπον και την έντασιν της πίεσεως διακρίνομε τις έξης έπτά γραφές που η καθεμία μάς παρουσιάζει μία ή περισσότερες ψυχικές καταστάσεις:

- 1) Γωνιάδης: ένεργητικότης, σταθερότης.
- 2) Στρογγύλη: γλυκύτης, ευγένεια, φαντασία.
- 3) Χαλαρά: άπαραξία, απογοήτευσις, νωχέλεια.
- 4) Νημαστοειδής: ένεργητικότης, άπερισκεψία.
- 5) Έλαφρά: λεπτότης.
- 6) Άπλη: σταθερότης, διαύγεια, ακρίβεια.
- 7) Πολύπικνος: ένεργητικότης, ήδυσία, λαιμαργία.

Δεύτερο γνώρισμα

Ός προς το σχήμα της κινήσεως διακρίνομε όκτώ γραφές που μάς αποκαλύπτουν τὰ έξης:

- 1) Ίδιότροπος: Ιδιορρυθμία, έκνευρισμός.
- 2) Καλλιγραφική: άσημότης, άδράνεια, έπιφυλακτικότητα.
- 3) Περίπλοκος: κρυψίνοια, κακοπιστία, άδουλία.
- 4) Άρμονική: Ισορροπία, καλαισθησία, γαλήνη.
- 5) Φυσική: άφέλεια, ειλικρίνεια.
- 6) Άπλη: άπλότης, ειλικρίνεια.
- 7) Άνεστραμμένη: ύπερηφάνεια, εγωϊσμός.
- 8) Χονδροειδής: θαναυσότης, άγνοια, άγροικία.

Τρίτο γνώρισμα

Υπάρχουν τέσσαρα είδη κινήσεων σχετικά με την διάστασι της γραφής. Το καθένα αποκαλύπτει και άλλη ψυχική κατάστασι:

- 1) Έκτεταμένη: ειλικρίνεια, γενναιοδωρία, άσημότης.
- 2) Εμμεγέθης: φαντασία, μεγαλομανία.
- 3) Μικρά: λεπτότης, άσημαντότης, μικρότης.
- 4) Συμπιεσμένη: φιλαργυρία, εγωϊσμός.

Τέταρτο γνώρισμα

Έξη κυρίως διεθύνσεις παίρνει η γραφική μας κίνησις. Ίδου τί παρουσιάζει:

- 1) Άνιούσα: όρμη, δραστηριότης, φιλοδοξία.
- 2) Κατιούσα: δειλότης, κατάπτωσης, χαλαρότης.
- 3) Κεκλιμένη: τρυφερότης.
- 4) Άνεστραμμένη: δυσπιστία, ύποκρισία.
- 5) Όφιοειδής: όξύνοια, ψευδολογία, εύστροφία.
- 6) Κάβτος: ένεργητικότης, ψυχρότης, έπιφυλακτικότητα.

Πέμπτο γνώρισμα

Η συνέχεια των κινήσεων μπορεί να ποικίλλη. Παρουσιάζει δε τὰ ακόλουθα:

- 1) Συνδυασμένη: δραστηριότης, πνευματικότητα.
- 2) Διακεκομμένη: ευαίσθησια.
- 3) Άσυνάρμοτος: ανισορροπία, ματριότης.
- 4) Διατακτική: διατακτικότητα, συστολή.
- 5) Τρέμουσα: γήρας, άλκοολισμός, δηλητηρίασις.

Έκτο και έβδομο γνωρίσματα

Άπομένουν, η διάταξις και η ταχύτης των γραφικών κινήσεων. Αυτές πάλιν αποκαλύπτουν:

- 1) Εύκρινής: τάξις.
- 2) Συγκεχυμένη: σύγχυσις, ματαιοδοξία, φαντασιοπληξία.
- 3) Διακεκομμένη: επιτήδευσις, ύπερηφάνεια, ματαιοδοξία.
- 4) Ταχεία: δραστηριότης, πνευματικότητα.
- 5) Βραδεία: άπάθεια, βραδύνοια, άπρονοησία.

Δεν θεωρώ άσκοπον να επαναλάβω ότι ο ψυχικός χαρακτήρ αποκαλύπτεται από την ανάλυσιν των πολλών και διαφόρων στοιχείων που ένυπάρχουν σε κάθε γραφή.

Άρα η Γραφολογία είναι επιστήμη. Άπαράιτος διά την καλήν λειτουργίαν της Δικαιοσύνης είναι η Δικαστική γραφολογία. Άλλά και η άλλη, αυτή που αποκαλύπτει τον ψυχικόν χαρακτήρα, δεν πρέπει να καταφρονήται, αρκει να την έξασκη επιστήμων και όχι, εκ του προχείρου, ο καθέας. Πάντως, καλόν θα είναι, οι αναγνώσται των ΕΙΚΟΝΩΝ να μη λημονούν ότι: όποιος γράφει, όχι μόνον δεν ξεγράφει, αλλά κυρίως φ-π-ο-γ-ρ-α-φ-ε-ι-!

Δ. Γ. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ

ΓΑΜΟΣ ΣΤΗ ΜΑΛΑΙΣΙΑ

Στο γάμο, φυσικά, δεν παρίστατο η νύφη. Την είχαν προειδοποιήσει ότι η παρουσία της θα είχε ως αποτέλεσμα ν' ακυρωθή το μυστήριο. Κι' εκείνη, πιστή στους κανόνες της νέας θρησκείας της, έμεινε όλη μέρα στο σπίτι του πεθερού της. Το άπόγευμα, όταν γύρισε ο γαμπρός, ο πρίγκιψ Μαχμούτ, την φίλησε και την προσεφώνησε «γυναίκουλα μου».

Έπειτα από δύο μέρες η νύφη, η κομψή Άγγλιδα δημοσιογράφος Τζόζεφιν Τρέβορου, και ο γαλαζοράματος άντρας της, πήγαν στο τζαμί, όπου έγινε, πολύ απλά, η επίσημοποίησι του γάμου.

Ο πρίγκιψ Μαχμούτ είναι δεύτερος κατά σειρά διάδοχος του θρόνου της Σοχόρ. Μαλαίσιος την καταγωγή και Μωαμεθανός το θρήσκειμα, συνάντησε ανυπέρβλητα έμπόδια από τους δικούς του, όταν τους γνωστοποίησε την άπόφασί του να παντρευτή την Άγγλιδα Τζόζεφιν. Μέχρι που τον άπέλυσαν ότι θα χάση τὰ δικαιώματά του επί του θρόνου... Παρενέβη, ως συνήθως, και η Έκκλησία. «Πώς θα πάρης, τέκνον μου, μίαν άπιστην; Άλλά η κομψή Άγγλιδα δεν είχε τέτοιες προκαταλήψεις. Κι' έτσι, μετά το δράμα του άγγλικού θρόνου, δεν προσετέθη στα χρονικά των έστεμμένων το δράμα του θρόνου της Σοχόρ.

Άξίζει να αναφερθή, ότι πριν μπη στο τζαμί ο γαμπρός, πρέπει να δώση ένα συμβολικό ποσό για την έξαγορά της νύφης —ποσό που μοιράζεται ακόλουθως στους φτωχούς του βασίλειου. Ο πρίγκιψ Μαχμούτ στάθηκε ιδιαίτερα γενναίος. Άποτίμησε την έκκεκτη της καρδιάς του δύομισι λίρες (κάπου 200 δραχμές)...

Μετά το γάμο, οι νεόνυμφοι ξεκίνησαν για το Λονδίνο, όπου ο γαμπρός θα συνεχίση τις πανεπιστημιακές σπουδές του.

Στο μεταξύ κυκλοφορεί η φήμη ότι και ο άνιψιός του, ο 17ετής Όσμαν, ακολουθώντας το παράδειγμα του βείου του, θα παντρευθή την Άγγλιδα δακτυλογράφο Σάντρα Ρέντμαν, στην πατεύουσα της Σοχόρ, Μπαρού.

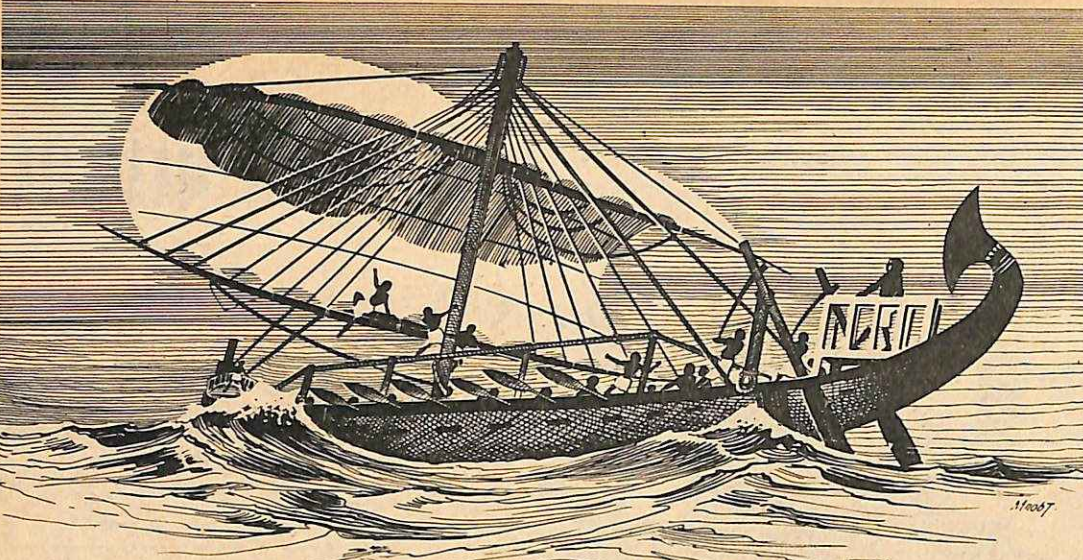
Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΓΑΜΠΡΟΥ ΠΕΡΝΑΕΙ ΣΤΗΝ ΚΟΜΗ ΤΗΣ ΝΥΦΗΣ ΕΝΑ ΦΥΛΛΟ ΑΠΟ ΑΣΗΜΙ

CAMERA - PRESS — ΕΙΚΟΝΩΝ

ΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ, ΕΝΩ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ (ΑΡΙΣΤΕΡΑ) ΤΡΩΝΕ ΣΕ ΧΩΡΙΣΤΗ ΑΙΘΟΥΣΑ

Ο ΦΑΡΑΩ ΝΕΧΩ ΚΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

“Ένα «ρεπορτάζ» του πρώτου (καί μεγαλύτερου) δημοσιογράφου του κόσμου

Για τους σύγχρονους ιστορικούς και γεωγράφους, ο Νεχώ ο Β΄ είναι μία προσωπικότητα μάλλον συμπληρωτική και πολύ παράδοξη. Για δυο λόγους. Πρώτα, γιατί ο φαράώ αυτός επιχείρησε, 2.500 χρόνια πριν από το Φερδινάνδο Λεσσήφ, ν’ ανοίξει το κανάλι που θα ένωνε τη Μεσόγειο με την Έρυθρά Θάλασσα. “Επειτα, γιατί ο Νεχώ αποφάσισε και προετοίμασε το μεγάλο ταξίδι που θα άποσκοπούσε στον περίγυρο της αφρικανικής ήπειρου με πλοία. Το μεγαλόπρεπο αυτό θαλάσσιο κατόρθωμα — ο περίπλους της Αφρικής — ξανάγινε, όπως ξέρουμε, μόνο ύστερα από δυο χιλιετίδες, από τον Βάσκο ντὰ Γκάμα, αλλά με αντίθετη κατεύθυνση.

Είναι, βέβαια, εκπληκτική η πραγματοποίησι ενός τέτοιου σχεδίου από τους Αιγυπτίους, γιατί είναι γνωστό πώς, την εποχή εκείνη, οι μεγάλοι ναυτικοί της Μεσογείου ήταν οι Κρητικοί, οι Ίωνες και πρό παντός οι Φοίνικες, άρτομητοι ναυτικοί και εξαιρετικοί έμποροι. Δίπλα στους άκοιράστους αυτούς θαλασσοπόρους και τυχοδιώκτες, οι Αιγύπτιοι δείχνουν συνετοί και μαζεμένοι άγρότες, που δεν κυτάνε, παρά τα χωράφια τους και τις σοδείες τους κι’ ακόμα τις καϊνίες κατοικίες τους, τους μεγαλόπρεπους τάφους των γονιών τους και των βασιλιάδων τους. Πώς, λοιπόν, να εξηγήσουμε, ότι το πιο μεγάλο γεωγραφικό κατόρθωμα της αρχαιότητας είναι γραμμένο στο ένεργητικό ενός λαού τόσο κλεισμένου στον εαυτό του, τόσο άδιάφορου για τις θαλασσινές εξορμήσεις και, πρό παντός, τόσο έπηρεασμένου από τη μεταθανάτια ζωή;

Βέβαια, η αρχαία Αίγυπτος δεν μπορεί να φιγουράρει ανάμεσα στα μεγάλα θαλασσινά έθνη της Μεσογείου. Δεν υπάρχει καμμία σύγκρισι ανάμεσα στους Αιγυπτίους και στους Έλληνες ή στους Φοίνικες. Γιατί; “Η γεωγραφία μας δίνει άμεση την απάντησι. “Η Αίγυπτος είναι ή χώρα της επαγγελίας. “Ο Νείλος είναι ή εύλογια του Θεού για την Αίγυπτο. “Η γη είναι τόσο πλούσια, που οι κατοικοί της δεν έχουν καμμία ανάγκη ν’ αναζητήσουν άλλοι την τύχη τους, όπως οι φτωχοί Έλληνες με την άγони, δουνήσια χώρα τους, ή οι Φοίνικες, που θα πέθαιναν της πείνας επάνω στο στενάδι της Συρίας, αν δεν άνοιγόταν στη θάλασσα να βρουν την τύχη τους. “Αφού άνακάλυψαν την κοιλάδα του Νείλου, οι νομάδες Σημίτες, προσκολλήθηκαν στο παραγωγικό αυτό χώμα, που τους έδινε όλα τα αγαθά, κι’ αποφάσισαν να μην το κουνήσουν πιά από εκεί.

“Όλα καλά. Μά τότε το πρόβλημα γίνεται ακόμη πιο πολύπλοκο. Πώς και γιατί, λοιπόν, ο Νεχώ ο Β΄, φαράω στην Άνω και στην Κάτω Αίγυπτο, κατόρθωσε να έπινοήση —και να πραγματοποιήση— μια γεωγραφική εξερεύνησι τόσο πλατιά και τόσο λίγο σύμφωνη με τους βαθύτερους πόθους της φυλής του;

“Ας είμαστε, όμως, δίκαιοι. Δεν μπορούμε ν’ αρνιέμαστε συστηματικά στους Αιγυπτίους κάθε θαλασσινή πείρα. Οι σύγχρονοι αρχαιολόγοι ξέρουν πολύ καλά, ότι οι Αιγύπτιοι της προδυναστικής περιόδου (κάπου 3.500 χρόνια πριν από σήμερα), είχαν ναυπηγήσει πλοία με ψηλούς επύργους, αληθινά πλοία που σκαλισμένες στην πέτρα εικόνες μας τα παριστάνουν έτοιμα ν’ ανοίξουν μάχη με τους όπαδους των Βαβυλωνίων θεών της συμερικής εποχής. “Αργότερα, ή διοίκησι των φαράώ έσπρωξε τις θαλασσινές αυτές εξερευνήσεις ως την άκτι της Σομαλίας, ίσως ως

την Ύμεν ή και ως τις ιερές χώρες της Νοτιοδυτικής Αραβίας.

“Ωστε, οι Αιγύπτιοι ήξεραν, όταν χρειαζόταν, να είναι και καλοί ναυτικοί και γεωγράφοι. “Αλλά ένωσαν τον εαυτό τους να υποδουλώνεται σιγά - σιγά στη γη. “Από την άλλη μεριά, διώχτηκαν σέ λίγο από την Έρυθρά θάλασσα, όπου έκλεισε γι’ αυτούς ένα σιδηρούν παραπέτασμα, το έμπορικό παραπέτασμα των Αράβων εμπόρων. Και στη Μεσόγειο, άπ’ την άλλη μεριά κυριαρχούσαν οι Φοίνικες. “Ας προσθέσουμε σ’ αυτά, πώς με την αναστάτωση που έπικρατεί, την εποχή αυτή και αργότερα, στα έσωτερικά της Αιγύπτου, το «κλίμα» έγινε όλοένα και λιγότερο ευνοϊκό για την προετοιμασία μακρινών και πολυέξοδων αποστολών.

Παρ’ όλα αυτά, οι Αιγύπτιοι των χρόνων του Νεχώ Β΄ διατηρούν ακόμη, με πολλή περηφάνεια, την ανάνησι των θαλασσινών κατορθωμάτων των προγόνων τους. Και ο Νεχώ, με τη διαπεραστική και πανούργα κέφι του, μάντεψε την περηφάνεια του λαού του και διάσπηκε να την εκμεταλλευθ. “Οπλίζει σιγά - σιγά το στρατό του, έπανδρώνει το στόλο του, άνοίγει το κανάλι του, στρατηγικό σύνδεσμο ανάμεσα στη Μεσόγειο και την Έρυθρά θάλασσα. Δεν θα υπερβάλουμε καθόλου, αν παραμοιάζαμε τον φαράώ αυτόν με τον Λουδοβίκο ΧΙ. Δεν είναι ένας συνηθισμένος φαράώ, σαν όλους τους Αιγυπτίους βασιλιάδες. Είναι μια μεγαλοφυΐα, ύπομονετικός, μεθοδικός. Ξέρει ότι τίποτε το μεγάλο δε μπορεί να γίνη χωρίς πολλή σκέψι, χωρίς έπιτήδεια προετοιμασία. Δεν πρέπει να μάς εκπλήττη που τον βλέπουμε να έπιχειρή το άνοιγμα του Ισμού του Σουέζ. Κι’ ούτε άπορούμε που τον βλέπουμε να ριχνεται στη γιγάντια και πρωτότυπη αυτή έπιχειρήσι: την περίπλευσι της Αφρικής.

Λίγο ύστερα από το 448 π.Χ., αποδιβάζεται στο αιγυπτιακό έδαφος ένας νέος Έλληνας... ρεπόρτερ —μόλις 35 χρονών,— άνθρωπος μορφωμένος, περίεργος, καλός διηγητής, εξαίρετος συγγραφέας, με πλατειά σκέψι και λεπτή έξυπνάδα. “Έχει πάθος για τα ταξίδια. “Έχει κιόλας διασχίσει ένα μεγάλο μέρος της περσικής αυτοκρατορίας (ως τη Βαβυλώνα, τα Έκβάτανα και τα Σούσα), τη χώρα των Φοινίκων, την Παλαιστίνη. Και να που φτάνει στη χώρα των φαράώ, για να σπουδάση τα μνημεία και τον πολιτισμό της, να ρωτήσει, ν’ άκούση και να γράψι. Είναι ο “Ηρόδοτος. Και μαθαίνει από το στόμα Αιγυπτίων Ιερέων μια ιστορία που τον καταπλήσσει. Και που μάς εκπλήττει κι’ έμιά ακόμη σήμερα. Του διηγούνται ότι στην εποχή του Νεχώ Β΄, έγινε μια άποστολή που έκανε το γύρο της Αφρικής, από τ’ ανατολικά προς τα δυτικά, δια θάλασσης.

“Από άλλη ιστορική πηγή μαθαίνουμε πώς, πραγματικά, την εποχή αυτή, ο φαράώ Νεχώ είχε άνανέώσει τον παλιό του στόλο με τριήρεις κατασκευασμένες στην Αίγυπτο, αλλά από ειδικούς Έλληνες: από την Ίωνια, και τον είχε έπανδρώσει με φοινικικά πληρώματα, τα μόνα που θα ήταν κατάλληλα να αναλάβουν μια τόσο σοβαρή άποστολή.

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Μά γιατί, άραγε, ο Νεχώ σκέφτηκε το παράξενο αυτό σχέδιο της περιόδους της Αφρι-

κής με πλοία; Είχε τάχα κανένα στρατηγικό σκοπό; Ίσως. Γιατί μόλις είχε εγκαταλείψει τα έργα για το άνοιγμα του καναλιού του. Μήπως είχε, άραγε, σκοπό να έπεκτείνη την έξουσία του και σ’ άλλες χώρες; Μήπως ήταν, άπλούστατα, ένας Ιμπεριαλιστής; “Αλλά γιατί να έμιαστε τόσο δύσπιστοι στην άξια του και να μην παραδεχτούμε πώς τόκανε μόνο γιατί του άρεσε να πλατύνη τις γεωγραφικές γνώσεις της εποχής του. “Όπως και νάναι, δε μπορούμε παρά να τον θαυμάζουμε.

Την εποχή εκείνη, δεν ήταν και τόσο βέβαιο πώς ή Αφρική (ή Λιβύη των αρχαίων) τελείωνε κάπου στο Νότο, μ’ ένα άκρωτήρι, κι’ ότι μπορούσε κανείς, τελικά, να περάση από τον Ίνδικό στον Άτλαντικό όκεανό. Χρειαζόταν να πάνε ως εκεί, για να το εξασκρίβώσουν. “Ετσι, μια ώραία μέρα κάποιου χρόνου, ανάμεσα στα 600 και 595, οι έλληνο - φοινικο - αιγυπτιακές τριήρεις στηρίχτηκαν στα μακρυνά, γερά τους κουπιά και ξεκίνησαν, καλοδιάθετα, να περάσουν την Έρυθρά θάλασσα, με κατεύθυνσι το νοτιά.

“Ένα τέτοιο ξεκίνημα ήταν πάντα χαρούμενο. “Ο γυρισμός —όταν υπάρχη— είναι, καμιά φορά, λιγότερο θριαμβευτικός. “Αλλά μπορούσε κανείς να προσεφλήση τ’ άποτελέσματα μιας τόσο τολμηρής εξερευνήσεως;

ΠΑΝΩ ΣΤΙΣ ΓΑΛΕΡΕΣ ΤΟΥ ΝΕΧΩ

Παρ’ όλη τη σημασία της, ή διήγησι του “Ηροδότου μάς έπιτρέπει να παρακολουθήσωμε σέ γενικές γραμμές τα έπεισόδια της έπικίνδυνης αυτής θαλασσοπορίας, που έγινε πάνω σε γαλέρες με πενήντα κουπιά —πλοία όχι και τόσο στερεά, παρ’ όλα αυτά, για μια έπιχειρήσι τόσο τολμηρή.

Νάτες που φεύγουν, λοιπόν, οι γαλέρες με φουσκωμένα τα πιά, από τον Αραβικό κόλπο,

στην Έρυθρά θάλασσα. Ξεκίνησαν σίγουρα από το Σουέζ ή από το Κοσσείρ. “Η Έρυθρά θάλασσα ήταν τότε μια φοινικική λίμνη (όπου οι Φοίνικες φύλαγαν άγρυπνα το έμπορικό τους μονοπώλιο με την Ασία), αλλά ο πανούργος Νεχώ τὰ είχε σκεφθ. Όλα και είχε βάλει Φοίνικες καπεταναίους στα καράβια του.

Φυσικά, οι ναυτικοί φροντίζουν να βλέπουν πάντα την άκτι. “Ετσι, όμως, ή θαλασσοπορία δεν είναι και τόσο εύκολη, γιατί κοντά στις άκτες παραμονεύουν οι σπιλάδες, οι σκόπελοι, οι ρηχίες. “Αλλά ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος για τις γαλέρες, αν ξανοιχτούν στον όκεανό. “Ετσι, προχωρών πάντα κατεβαίνοντας την ανατολική άκτι της Αφρικής, με την άνατολή στ’ άριστερά τους.

Το φθινόπωρο, μάς λέει ο “Ηρόδοτος, σταματούν και ξεμπαρκάρουν. Σέρνουν τα πλοία τους και τα στερώνουν στην άμμο και σπέρνουν το στάρι που έφεραν μαζί τους από την Αίγυπτο. “Υστερα, περιμένουν να άριμάση, το βερίζουν, το άλέθουν. Και ξαναρχίζουν το δρόμο για το νοτιά, με την άνατολή του ήλιου πάντα στ’ άριστερά τους. Μά δεν έχει, τέλος, αυτή ή άκτι; Ξετυλίγεται όλοΐσια προς το νοτιά, χωρίς καμμία διάθεσι να στρίψι κάπου προς τη δύσι.

Πάνε κιόλας δυο χρόνια που έφυγαν από την Αίγυπτο. Πώς περνάει, αλήθεια, ο καιρός! Πρέπει πάλι να σταματήσουν, να στείρουν στάρι, να περιμένουν ως την εποχή της σοδείας, να το θερίσουν. Κι’ ύστερα, πάλι, βίρα τις άγκυρες!

Μά ένα πρωί, οι ναύτες τρίβουν τα μάτια τους εκπληκτοι και ρωτάνε ο ένας τον άλλον μήπως βλέπουν όνειρο. “Ο ήλιος, αντί ν’ άνατείλη φρόνιμα - φρόνιμα, όπως πάντα άπ’ τα άριστερά τους, φάνηκε ξαφνικά να ροδίζη δεξιά άπ’ τις γαλέρες. Κανείς δεν καταλάβαινε τίποτε. Μά οι γεναίοι μας θαλασσόλοκοι δεν άμφιβάλ-

λουν ότι έπέρασαν πριν από λίγο το νοτιότερο άκρωτήρι της Αφρικής, (αυτό που, ύστερα από 2.000 χρόνια, ο Πορτογάλος Βαρδολομαΐος Ντιάς θα όνομάση Άκρωτήριο των Καταιγίδων και που, λίγο αργότερα, θα πάρη το όνομα Άκρωτήριο της Καλής Έλπίδος). “Αντί να συνεχίσουν να κατεβαίνουν προς το νοτιά, οι γαλέρες του Νεχώ άρχισαν —χωρίς να το καταλαβαίνει κανείς— να ξαναεναβάνουν προς το βοριά, παραπλέοντας τώρα τις δυτικές άκτες της Αφρικής.

Το παράξενο αυτό άστρονομικό φαινόμενο бүθισε τους Φοίνικες ναυτικούς στην κατάπληξι και τους τρομοκράτησε, κυριολεκτικά, στην αρχή. Μά καθώς συνεχίζταν καθημερινά το ίδιο, οι ναύτες του Νεχώ συνήθισαν στη νέα κατάσταση κι’ έπαψαν ν’ άνησυχούν. “Ο “Ηρόδοτος, όταν του διηγήθηκαν αυτό το άνέκδοτο, έσήκωσε τους ώμους του και δήλωσε ξεκάθαρα: —“Υπάρχουν, βέβαια, άφελεις, που μπορεί να πιστέψουν κάτι τέτοιο. “Αλλά έγω όχι! — Καί όμως, κύριε δημοσιογράφε, κάνετε λάθος! Το πράγμα δεν ήταν καθόλου άπίστευτο.

Περισσότερες λεπτομέρειες δε μάς δίνει ο “Ηρόδοτος. Φαίνεται πώς εκείνοι που του τὰ διηγήθηκαν δεν ήξεραν τίποτε παραπάνω. “Όταν πέρασαν 150 χρόνια, ή προφορική παράδοσι άρχίζει να εξανεμίζεται.

Τέλος, ο μικρός στόλος φτάνει, ένα ώραίο πρωί, στις Στήλες του “Ηρακλέους και οι γαλέρες του Νεχώ μπαίνουν στη Μεσόγειο. “Οι τριήρεις του φοινικικού «κονοσόριου» που φύλανε το στενό του Γιβραλτάρ άφήνουν να περάσουν χωρίς πληρωμή τα πλοία αυτά —τα θαλασσοδαρμένα, χωρίς άμφιβολία, ύστερα από τόσο ταξίδι— που τα κυβερνούσαν άνθρωποι της ράτσας τους. “Απ’ το Γιβραλτάρ ως τις έκβολες του Νείλου, το ταξίδι είναι γρήγορο και χωρίς καθυστέρησι. Δεν υπάρχει πιά ανάγκη να σταματάνε για

να στείρουν στάρι και να εξασφαλίσουν τον άνεφοδιασμό τους. “Ο κύκλος έκλεισε. Το κατόρθωμα έγινε. “Ο περίπλους τελείωσε και ή άφρικανική ήπειρος κατακτήθηκε γεωγραφικά.

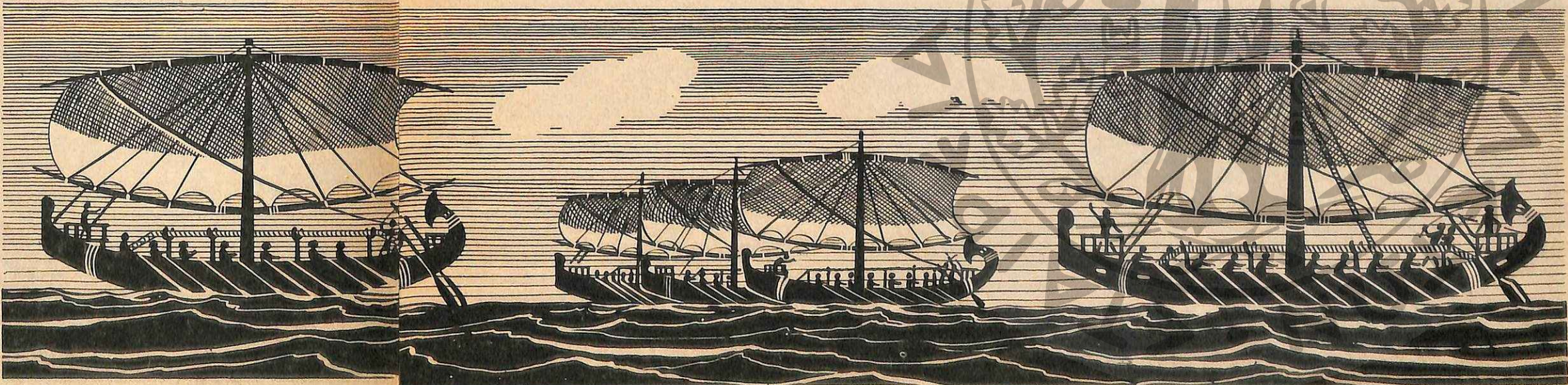
Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΗΡΟΔΟΤΟΥ

Κανείς δεν μπορεί, βέβαια, ν’ άποτολήμησιν τον υπαινιγμό, πώς ο “Ηρόδοτος λέει ψέματα. Δεν υπάρχει άμφιβολία, ότι τη θαλασσοπορία αυτή την έμαθε ο “Ηρόδοτος όταν έφτασε στις όχθες του Νείλου —ύστερα από το 448— από το στόμα Αιγυπτίων Ιερέων, φρουρών των παραδόσεων, που κρατούσαν, ίσως, και κάποια άρχεία, όπου ήταν γραμμένα τα διάφορα κατορθώματα του Νεχώ.

“Ο “Ηρόδοτος είναι ένας άνθρωπος θετικός. Ξέρει τί λέει. Δεν ξεγελάει ποτέ —έν γνώσει του τουλάχιστον. “Ό,τι είδε με τα μάτια του, το άναφέρει πιστά και σωστά. Μά όσα συγκεντρώει από προφορικές παραδόσεις, μπορεί και να ναι λάθος, βέβαια, χωρίς να φταιή ο ίδιος σ’ αυτό. Και ή μόνη σκοτούρα σ’ αυτή την ύπόθεσι, είναι πώς κανένας άλλος συγγραφέας, έκτός άπ’ τον “Ηρόδοτο, δεν κάνει λόγο για τη μεγάλη αυτή θαλασσινή εξερευνήσι.

Πολλοί ιστορικοί άμφισβήτησαν την αλήθεια της ιστορίας του “Ηροδότου. “Ανάμεσα σ’ αυτούς και ο μεγάλος Άγγλος ιστορικός Ουέμπ, στο έργο του «Άγγλική Ιστορική Έπιθεώρησι», του 1907. Μά τα έπιχειρήματά τους δε μπορούν να σταθούν και είναι σήμερα σχεδόν βέβαιο, ότι ο περίπλους της Αφρικής από τις γαλέρες του φαράώ Νεχώ, έπανδρωμένες με Φοίνικες ναυτικούς, πρέπει να πάρη θέση στον κατάλογο των μεγάλων εξερευνήσεων της αρχαιότητας.

■ ■ ■

ΟΙ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ : Ο ΔΟΥΚΗΣ ΚΑΙ Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΟΥ ΟΥΪΝΔΣΟΡ —ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 18 ΕΤΩΝ !

Σάν κορίτσι, μπορούσε νάχη, δτι έπιθυμούσε ή καρδιά της. Σάν γυναίκα, τ'αχε αποκτήσει όλα — σχεδόν όλα. Τώρα, όμως, που πλησιάζει τὰ έξήντα, θρίσκεται μπροστά στο κενό.

Αυτή είναι, με δυο λόγια, ή ιστορία της Ουώλλης Ουώρφηλντ — που είναι παγκοσμίως γνωστή ως Δούκισσα του ΟυΪνδσορ. "Αν καί ή περιπέτεια της είχε συγκλονίσει τόν κόσμο, έδω καί 18 χρόνια, σήμερα δέν θα θυμόταν κανείς, ούτε την ίδια, ούτε τόν άντρα της — που έγκατέλειψε τόν βρετανικό θρόνο γιά νά мүρέση νά την κάνη γυναίκα του — αν δέν άποφάσιζαν νά δημοσιεύσουν τὰ άπομνημονεύματά τους. Κι' αυτό, λένε οί πάντα καλώς πληροφορημένες κακές γλώσσες, έγινε γιά λόγους καθαρά οικονομικούς...

Τρία χρόνια μετά την έκδοσι του βιβλίου του Δουκά του ΟυΪνδσορ, «Η Ιστορία ενός Βασιλέως», όπου εξιστορεί πώς ανέθηκε στόν βρετανικό θρόνο, πώς πέρασε τó σύντομο διάστημα της βασιλείας του, ως Έδουάρδος ό 8ος, καί τέλος πώς εξαναγκάστηκε νά παραιτηθή γιά ν' ακολουθήση τή φωνή της καρδιάς του, αναμένεται τó βιβλίό της Δούκισσας, με τόν κάπως κοινότοπο τίτλο «Η καρδιά έχει τούς λόγους της», όπου θα περιγράφη τή ζωή της — από τὰ παιδικά της χρόνια ίσαμε σήμερα. "Ετσι, αν δέν мүρέσαν νά γίνουν δημοφιλείς ως ήγέτες λαών, υπάρχουν

ή πιθανότης νά «αγορασθούν» τούλάχιστον ως συγγραφείς άπομνημονευμάτων.

"Η αλήθεια είναι ότι άνήκουν στη θλιτερή κατηγορία τών ανθρώπων που ή Ιστορία τους τελείωσε πολύ πριν τελειώση ή ζωή τους. Γιά μιá στιγμή, κατέπληξαν τόν κόσμο. "Επειτα, μπήκαν στο περιθώριο καί ξεχάστηκαν, όπως λησμονούνται κάτι τρομεροί έγκληματίες που, ριγμένοι σέ μιá φυλακή, περνάν άθόρυβα τὰ χρόνια της ποινής τους.

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

"Ο Δούκας του ΟυΪνδσορ είναι άδύνατο νά ξεχάση ότι υπήρξε κάποτε Αυτοκράτωρ. "Ο νοός του γυρίζει συνεχώς σ' εκείνα τὰ χρόνια. "Απ' την άλλη μεριά, ή γυναίκα του θα θυμάται πάντα, όχι μόνο ότι βρέθηκε στο κέντρον του παγκοσμίου ενδιαφέροντος, όχι μόνο ότι μιá κυβέρνησι, που είχε ν' αντιμετώπιση ένα σωρό φλέγοντα ζητήματα, συζητούσε συνεχώς τó πρόβλημά της, αλλά καί τó γεγονός ότι ένας βασιλιάς έγκατέλειψε πρός χάριν της τó μεγαλύτερο θρόνο τού κόσμου.

Σήμερα, ό βασιλιάς αυτός είναι ένας άνιςχυρος καί καταπιεσμένος άνθρωπος που έχασε την αήγη καί τή σαγήνη του μαζί με τó θρόνο. Κι' εκείνη είναι μιá μεσήλιξ, στά πρόθυρα τών γηρατειών, που κάποτε της φαίνεται περίεργο ότι ήταν δυνατόν νά έμπεύση έναν τέτοιο έρωτα.

'Η ΚΑΡΔΙΑ ΕΧΕΙ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΤΗΣ,

'Η Δούκισσα του ΟυΪνδσορ, στά έξήντα της, "έπιστρέφει,, στά νειάτα της καί στόν πολύκροτο έρωτά της

Τὰ βιβλία τους λοιπόν είναι, άπ' αυτήν την πλευρά τούλάχιστον, μιá σπονδή στά νιάτα, στή δύναμι καί στή δόξα. "Επειτα, άνθρωποι που γνώρισαν τó μεγαλείο καί την φήμη, γιά νά τὰ στερηθούν κατόπιν, γίνονται κατὰ κανόνα φιλόσοφοι. Τέλος, οί ψυχαναλυταί προλέγουν ότι, παρ' όλη την κούρσι που είναι φυσικό νά νιώσουν δυο άνθρωποι που συζούν από είκοσαετίας, εκείνοι θα προσπαθήσουν νά παρουσιάσουν τόν έρωτά τους άδιάκοπα φουντωμένο, γιά νά έξιλεωθούν «ένώπιον έαυτών καί άλλήλων».

ΕΝΤΡΥΦΗΜΑ ΤΩΝ «ΣΤΕΡΗΜΕΝΩΝ»;

"Όπως καί νάναι, τó βιβλίό της Δούκισσας προβλέπεται ότι θα γίνει άνάρπαστο από τόν πολύ κόσμο. Οί αύλικοι καί οί άριστοκράτες δέν έχουν λόγο νά ενδιαφερθούν γιά μιá ζωή που τούς έχει γίνει κοινός τόπος. "Η μεσαία καί ή κάτω τάξι όμως, που εργάζονται από τó πρωί ως τó θράδυ γιά νά θγάλουν τó ψωμί τους, που θεωρούν μεγάλο κατόρθωμα νά πάνε δεκαπέντε μέρες γιά παραθερισμό σέ κανένα προάστιο, καί γιορτάζουν σάν γεγονός την καινούργια φορεσιά τους—αυτοί, οί «στερημένοι», θα διαβάσουν με άπληστία τις έξομολογήσεις μιās παρ' όλίγον πρώην έστεμμένης. Γιατί σίγουρα θα μιλή γιά τὰ μεγάλα υπεροκεάνια, γιά τούς άχανείς σταθμούς τών σιδηροδρόμων, γιά τις άμέτρητες θαλίτσες της με τις πανάκριβες τουαλέτες, γιά τὰ χαϊδεμένα σκυλιά της. Αυτά θα τραθήσουν τόν κόσμο, ίσως καί ή άποκάλυψι κάποιας νεανικής αισθηματικής περιπέτειας — κι' όχι ό μεγάλος της έρωτας. "Όσο ρομαντική κι' αν είναι κατὰ βάθος ή άνθρωπότης, δέν είναι διατεθειμένη νά «καταπιή» μεγάλες φράσεις, π.χ. ότι «καταλάθαμε πώς δέν θα μπορούσαμε νά ζήσουμε χωριστά. "Ο χωρισμός μας θα ίσοδυναμούσε με τόν θάνατο», κ.λ.π.

"Ενα άλλο στοιχείο που θα συγκινήσει είναι ή συμπόνια που τρέφει ό μέσος άνθρωπος γιά τούς μεγάλους καί τούς δυνατούς που ξέπεσαν. Καί ή άκόρεστη περιέργειά του νά δη πώς αντιμετώπιζουν τόν ξεπεσμό τους. Γι' αυτό, πιστεύεται ότι τó βιβλίό της Δούκισσας θα έχη μεγαλύτερη άπήχησι αν περικλείη κάτι από τó άγέρωχο ύφος τών άρχόντων καί τών νικητών αυτού τού κόσμου. "Η γκρίνια — είναι ό κοινός κλήρος τών άλλων, τών πολλών. Δέν θα συγκινούσε.

ΤΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΜΕΛΛΟΝ

Θα μπορούσε νά πη κανείς ότι ή Δούκισσα κατατρύχεται από την άγωνία τού μέλλοντος. Βλέπει τó παρελθόν της, «μιá θλιτερή γραμμή κεριά σθησμένα», καί πασχίζει νά έξιχνιάση τί δυσάρεστο της κρύβει τó μέλλον. Οί μέρες μπροστά της άπλώνονται χωρίς ενδιαφέρον. Τό αύριο δέν της κρατάει πιά κανένα μυστικό. Φοβάται μήν παχύνη, μήν άρρωστήση, μήν κουρασθή. Λατρεύει με παθολογικό τρόπο την λεπτή σιλουέττα της. Νομίζει πώς είναι τó τελευταίο άπομεινάρι της γοητείας της. "Αγωνίζεται νά πείση τόν

έαυτό της ότι της άνήκει μιá θέσι στόν κόσμο. Τά όνειρά της είναι άνύπαρκτα, όπως άλλωστε καί ό τίτλος της Δούκισσας, που τόσο πολύ τόν ήθελε — καί ποτέ δέν της τόν έδωσε ή άγγλική Αύλή.

Γιατί είναι κοινό μυστικό ότι ό τίτλος της Δούκισσας της άπενεμήθη από τόν Δούκα τού ΟυΪνδσορ... κατ' ίδίαν. Καί μ' όλο που οί ύπηρέτες τους έχουν έντολή νά την προσφωνούν «Δούκισσα» — αυτή ή λέξι άντηχεί κάποτε σάν ειρωνεία. Δέν χρειάζεται παρὰ μιá έλάχιστη μεταβολή στόν τόνο της φωνής καί τó άλλοτε συμπαθές πρόσωπο της κυρίας Ουώλλης σκοτεινιάζει.

ΜΙΑ ΦΙΛΟΔΟΞΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

"Αλλά ήταν, πράγματι, συμπαθές τó πρόσωπό της; Γεγονός πάντως είναι ότι ποτέ, σέ καμιά περίοδο της ζωής της, δέν υπήρξε ωραία. Ούτε νάσιμη, ίσως. Ούτε προικισμένη με κανένα ξεχωριστό ταλέντο. Τό μόνο σίγουρο είναι ότι ή φιλοδοξία της ήταν άπροσμέτρητη. "Όπως όμολογεί ή ίδια, από τὰ παιδικά της χρόνια της ήταν άδύνατο νά πιστέψη ότι θαχη την κοινή μοίρα τών κοριτσιών της σειράς της. Μιά σχετικά καλή μόρφωσι κι' έναν σχετικά καλό γάμο...

Καί πρόσθετε: «"Η δική μου ή ζωή δέν θαθέλα νά λιμνάση».

Δέν άφηνε ποτέ εύκαιρία νά προκαλή θόρυβο γύρω από τó όνομά της. "Όταν τὰ άλλα κορίτσια έδεναν τὰ μαλλιά τους κότσο, εκείνη τὰ έκοβε κοντά γιά νά ξεχωρίζη. Στις δεξιώσεις φορούσε πάντα κόκκινα χτυπητά φορέματα, όταν όλες οί άλλες, ακολουθώντας τή μόδα, έθαζαν άσπρα. "Ηταν ή πρώτη που χόρεψε στην "Αμερική τó onestep.

Σήμερα ισχυρίζεται ότι δέν την ενδιαφέρουν πιά τὰ «λούσα». "Ηταν κοριτσιίστικα καμώματα! "Αλλά κι' αυτό είναι ψέμα. «Μιá άλλη μορφή κοκκεταρίας», όπως λένε όσοι την έξερουν καλά. "Η γκαρνταρόμπα της είναι γεμάτη με τὰ ακριβώτερα φορέματα τών καλύτερων γαλλικών οίκων μόδας. Τά διαμαντικά που φοράει, είναι μυθικής αξίας. Φτάνει νά πούμε ότι τὰ περισσότερα άνήκαν στή βασιλίσσα "Αλεξάνδρα

Τό ντύσιμό της ακολουθεί μιá ώρισμένη γραμμή. "Όπως οί μεγάλες κυρίες όλων τών εποχών, мүρει ν' αλλάζη συχνά φορέματα, ποτέ όμως ύφος. "Εχει καθιερώσει μιá μόδα γιά τόν έαυτό της. Τά φορέματά της είναι πολύ έφαρμοστά γιά ν' άναδειχουν τις λεπτές καί συμμετρικές γραμμές τού σώματός της, καί τὰ καπέλλα της είναι καμωμένα από μαλακό ύφασμα, μ' ένα μικρό γυριστό «μπόρ».

Στις δημόσιες εμφανίσεις της τó πρόσωπό της παίρνει ένα στερεότυπο χαμόγελο. "Ισως νά πιστεύη ότι έτσι δίνει την έντύπωσι ενός άνέμελου καί εύτυχισμένου κοριτσιού που έχασε τὰ νιάτα του χωρίς νά τó καταλάβη — μεθυμένη από χαρά καί εύτυχία.

ΜΝΗΣΙΚΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Γιά έναν παρατηρητικό όμως άνθρωπο, που διαθέτει καί λίγη έστω κοινωνική πείρα, είναι φανερό ότι όλα τὰ καμώματα καί οί κινήσεις της έχουν ένα μόνο σκοπό: νά κρύψουν από τὰ μάτια τού κόσμου τή μνησικακία που νιώθει γιά τή ζωή.

"Ηταν μιá εποχή που έφτανε ν' άπλώση τὰ χέρια της γιά νά αποκτήση όλα τὰ αγαθά τού κόσμου. Λίγο άκόμα καί τó κεφάλι της θα στολιζόταν με τó στέμμα της βασιλικής συζύγου. Σήμερα, ωστόσο, τὰ χέρια αυτά είναι κιάλας γεροντικά καί τó κεφάλι μένει όρθιο από πείσμα.

...ιάσχει από τó πλέγμα τού μεγάλου καί τού ξεχωριστού. "Από τή σούπα προτιμούσε πάντα τó χαδιάρι. "Η άγωνία της ήταν νά ξεφύγη από τις «μικρές παράλληλες γραμμές» που χαρακτηρίζουν τις ζωές τών καθημερινών ανθρώπων. "Ισως νά τó κατώρθωσε — αλλά δέν θρήκε ούτε εκεί την εύτυχία. Μένει πάντα άνήσυχη καί άνικανοποίητη, άσυμβίβαστη με τούς νόμους της ζωής καί περιπλανιέται από πόλι σέ πόλι κι' από σπίτι σέ σπίτι, δίχως νά мүρη νά βάλη πουθενά ρίζες.

Κι' αν τó καλογοιάριας, υπάρχουν ένα σωρό παράλληλοι βίοι...

CAMERA - PRESS

ΠΡΟΣΦΑΘΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ ΤΟΥ ΟΥΪΝΔΣΟΡ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΤΟΡΟΘΥ ΟΥΑΪΛΑΝΤΙΚ

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΤΩΝ ΔΙΣΤΑΓΜΩΝ

Διήγημα του Φράνκ Στόκτον

Στο προηγούμενο τεύχος τους, οι ΕΙ-ΚΟΝΕΣ έδημοσίευσαν ένα άλλο διήγημα του ίδιου συγγραφέως με τίτλο: «Η ΚΟ-ΠΕΛΛΑ Ή Η ΤΙΓΡΙΣ». Το διήγημα αυτό περιελάμβανε, όπως θυμάστε, ένα περίεργο αίνιγμα. Αυτό όμως δεν υπήρχε και, ίσως γι' αυτό, επροκάλυψε όχι μόνον το ενδιαφέρον, αλλά και την...έξέγερση χιλιάδων αναγνώστων σ' όλον τον κόσμο. Το μυστικό, που δεν απέκαλυψε ο συγγραφέας, τον υπέχρεωσε να γράψει την παρακάτω συνέχεια στην υπόθεσι: τί φάνηκε όταν άνοιξε η πόρτα; «ή κοπέλλα ή ή τίγρις;»

Εκλείνε σχεδόν ένας χρόνος από τότε που, στην άρενα του μισοδάρβαρου βασιλιά, συνέβη το πασίγνωστο πιά περιστατικό της «κοπέλλας ή της τίγριδας», όταν, μία προσθεία, πέντε ανθρώπων κάποιος μακρινής χώρας, έφτασε στο ανάκτορο. Οι ξένοι αντιπρόσωποι έμοιζαν άρχοντες στο ντύσιμο και στην κορμοστασιά, γι' αυτό άμέσως τους έδεχθηκε ένας από τους μεγάλους αυλικούς.

—Ευγενέστατε άρχοντα, τον προσφώνησε ο άρχηγός των ξένων που είχε και το χάρισμα του λόγου, ένας συμπόλιτης μας έτυχε να βρίσκεται στην πρωτεύουσα του μεγάλου σας κράτους κατά την άδέχαστη ήμέρα που, εκείνος ο νέος, που τόλμησε να έλπιση ότι ήταν ποτέ δυνατόν να γίνη γαμπρός του μεγάλου και ευγενικού και σοφού, αλλά και γενναίου σας βασιλιά, ώδηγήθηκε στην άρενα και, μπροστά στο σιωπηλό πλήθος του λαού, διατάχθηκε ν' ανοίξη μία από τις δύο περίφημες πόρτες, χωρίς να ξέρη αν θα έλευθερωνε την αίμωδόρο τίγρι που θα τον κατασπάραιζε ή την πεντάμορφη κοπέλλα που έτοιμη περίμενε για να γίνη γυναίκα του.

Έδω, ο ξένος, πήρε μία βαθειά άναπνοή, ύποκλίσθηκε μπροστά στον αυλικό κι' άμέσως συνέχισε τον λόγο του.

—Ο συμπατριώτης μας, άνθρωπος λεπτός και αίσθηματίας, έπειδή την στιγμή που ο νέος έπρόκειτο ν' ανοίξη την πόρτα αισθάνθηκε μία λιγοψυχία, καθώς συλλογιζόταν με φρίκη ότι πιθανόν να γινόταν μάρτυς ενός φοβερού δράματος, έφυγε τρέχοντας από το άμφιθέατρο, τρέχοντας έφτασε στο πανδοχείο του, πηδώντας καβάλλισε την καμήλα του και, τρέχοντας πάλι, εγκατέλειψε την χώρα σας, ώστε να μην αντικρύση την βουδή φρίκη του λαού, ούτε ν' άκούση τις πένθιμες καμπάνες, τα κλάματα και τα μοιρολόγια. Φυσικά, όταν γύρισε πίσω στην πατρίδα και μάς διηγήθηκε τα καθέκαστα, δεν έμεινε άνθρωπος που να μη ταλαιπωρήθηκε με το τραγικό, το φοβερό, το άπαισιο δίλημμα, δηλαδή, ποιος βγήκε από την πόρτα: ή κοπέλλα ή ή τίγρις; Έλπίσαμε πως σύντομα θαφτανε στον τόπο μας κάποιος άλλος ταξιδιώτης κι' ότι αυτός θα έλυσε την άπορία, που τόσο σκληρά μάς βασάνιζε, αλλά άτυχώς, ως την ήμέρα που άποφασίσαμε να έλθουμε σαν πρέσβεις του λαού, τέτοιος άνθρωπος δεν φάνηκε για να μάς διαλύση την άγωνία μας... Και τώρα, ευγενέστατε άρχοντα, το έρωτημα που όλοι οι δικοί μας μάς άνέθεσαν να σας υποβάλουμε, είναι: Τί επί τέλους βγήκε από την πόρτα που άνοιξε ο νέος; ή κοπέλλα ή ή τίγρις;

Μόλις ο αυλικός έμαθε για ποιο λόγο έφτασε ή σεβασμία αυτή άντιπροσωπεία, ώδηγησε τους πέντε ύψηλούς ξένους στα πλούσια έσωτερικά διαμερίσματα των άνακτόρων, τους έκάθισε στα πομπουλένια μοβιλάρια της πιο μεγαλόπρεπης αίθουσας, διέταξε να τους προσφέρουν καφέ, σεμιπέτια, ξηρούς καρπούς και μελιστάλαχτα φρούτα και, αφού με τα ίδια του τα χέρια περιποίηθηκε τον καθένα, τους μίλησε μ' αυτά τα λόγια:

—Ευγενέστατε και πολυχρονομένοι άρχοντες. Παρακαλώ να μου επιτρέψη ή μεγαλοθυμία σας ώστε, πριν άπαντήσω στην έρώτησή σας, να σας διηγηθώ ένα άλλο περιστατικό που συνέβη, λίγο καιρό άργότερα από το γεγονός που σας έκανε να έλθετε εδώ. Όπως άσφαλώς θα ξέρετε — γιατί είναι πασίγνωστο σ' όλα τα γειτονικά κράτη — ο μεγάλος μου βασιλιάς ιδιαίτέρως φροντίζει να υπάρχουν στην Αύλη του οι πιο όμορφες γυναίκες της πατρίδας μας. Όλες οι κυρίες και οι δεσποινίδες των Τιμών, τόσο της βασιλίσσας, όσο και της πριγκίπισσας, είναι τα πιο όμορφα, τα πιο εύγενικά, τα πιο χαριτωμένα πλάσματα του μεγάλου μας βασιλείου. Η φήμη για την συγκέντρωση τόσο πολλών καλλωνών, γεγονός χωρίς προηγούμενο σε άλλη Αύλη, έφτασε, όπως είναι φυσικό, και πέρα από τα σύνορά μας. Και αν δεν ήταν γνωστός ο τρόπος με τον όποιον ταχύτητα και άποτελεσματικά ο βασιλιάς μου άπονέμει την δικαιοσύνη, άσφαλώς ή Αύλη του θα ήταν διαρκώς γεμάτη από πολλούς ξένους επίσκεπτες ή περιέργους, άρχοντες, φυσικά, και όχι παρακατιανούς.

Και όμως, πριν από λίγον καιρό ήρθε από μία μακρινή χώρα ένας ξένος πρίγκιπας με εύγενή παρουσιαστικό και άδιαφιλονίκητη αξία. Φυσικά, έπέτυχε να γίνη δεκτός σε βασιλική άκρόασι και, ο άρχοντάς μου, αφού πολύ τον περιποίηθηκε, με καλωσύνη τον ήρώτησε για τον σκοπό της επίσκεψής του. Ο νεαρός πρίγκιπας, με όλη την χάρι που διακρίνει τα θλαστήρια κάθε μεγάλης γενιάς, έξηγήσε στην Αύλη του Μεγαλειότητάς του, έπειδή άκουσε τόσο και τόσο για την καταπληκτική όμορφιά των γυναικών της Αύλης του, ήρθε να του ζητήσει την άδεια να διαλέξη μία από τις δεσποινίδες των Τιμών για γυναίκα του. Στο άκουσμα αυτής της τόλμης έλπίδας, ο βασιλιάς μου έγινε κατακόκκινος, ταράχθηκε φοβερά και για μία στιγμή όλοι φοβήθηκαν μην τύχη και καταδικάσει με μία μονάχα φράσι τον άναιδέστατο ξένο. Ευτυχώς, άμέσως, έγινε κύριος του έαυτού του και αφού άφωνος και δλοσυρός τον κύτταξε ώρα πολλή, του έπαιε:

—Η έπιθυμία σου θα πραγματοποιηθή. Αύριο το μεσημέρι θα σε παντρεύω με μία από τις πιο όμορφες δεσποινίδες της Αύλης.

Και γυρίζοντας προς τους άξιωματικούς του, πρόσταξε:

—Διατάζω να έτοιμασθή ό,τι χρειάζεται για την τελετή. Να συνοδεύσετε τον πρίγκιπα και να τον έγκαταστήσετε στα βασιλικά διαμερίσματα. Να του στείλετε ραφτάδες, παπουτσιές, καπελλάδες, χρυσόχρους, δλουρηρούς, όσους δηλαδή τεχνίτες χρειάζεται ένα λαμπρό παλληκάρι που παντρεύεται μία καλλονή. Ό,τι κι' αν σας ζητήσει για να στολισθή, να του το δώσετε άμέσως. Και προσέθετε. Αύριο το μεσημέρι, τα πάντα πρέπει να είναι έτοιμα...

Μά, Μεγαλειότατε, έπαιε ο πρίγκιπας, πριν γίνουν όλες αυτές οι έτοιμασίες, δεν νομίζετε ότι πιο σωστό θα ήταν να γνώριζε την...

—Όυτε λέξι, ούρλιαξε ο βασιλιάς. Δεν άκούω τίποτε. Οι διαταγές μου είναι ρητές και άμετάκλητες. Μου έξήγησες μία χάρη. Έδεχθηκα να την ικανοποιήσω. Δεν θέλω ν' άκούσω τίποτε άλλο. Άντίο, ξένη μου. Θα σε δώ αύριο στο γάμο σου.

Με αυτά τα λόγια — συνέχισε να λήη στους πέντε πρέσβεις ο αυλικός — ο βασιλιάς μου διέκοψε την άκρόασι, ενώ ο πρίγκιπας, συνοδευόμενος από τους αυλικούς και τους άξιωματικούς του παλατιού, πήγαινε στα διαμερίσματά του. Πριν περάση πολλή ώρα, έφταναν οι χρυσόχοι, οι ραφτάδες, οι καπελλάδες, τέλος πάντων όσοι

χρειάζονται για να στολίσουν έναν έλεκτό γαμπρό, με ό,τι καλύτερο, πλουσιότερο και λαμπρότερο υπάρχει. Όυτε όμως τα δαμασκηνά, ούτε τα τζοβαρικά, ούτε τα χρυσοπλουμισμένα και τα φτερωτά ενδιέφεραν τον νέο, που είχε πέσει σε μεγάλη στενοχώρια.

—Δεν καταλαβαίνω, μάς έλεγε, αυτή τη βία του βασιλιά σας. Πότε άραγε θα μου επιτρέψη να γνωρίσω τις κοπέλλες του παλατιού για να διαλέξω; Έγώ θα ήθελα να είχα όλον τον χρειαζόμενο καιρό, όχι μόνο για να δρώ την πιο όμορφη, αλλά και για να συγκρίνω τα πνευματικά και ψυχικά χαρίσματα μαζί με την κορμοστασιά και την γενιά αυτών που θα έβλεπα.

—Τί να σου πούμε, καλό μας άρχοντόπουλο, του άπαντήσαμε. Ένα μόνο μάθε. Ο βασιλιάς μας κάνει πάντοτε εκείνο που νομίζει σωστό και δίκαιο. Κανείς δεν ξέρει τίποτα από τις σκέψεις του.

Μά την άλήθεια, έπαιε ο ξένος με θυμό, μου φαίνεται πως ή Μεγαλειότητά του έχει πολύ, μά πάρα πολύ περιεργες ιδέες. Κι' αν κρίνω από όσα είδα κι' άκουσα, πολύ φοβόμαι ότι δεν θα μπορέσω να παραδεχθώ τον τρόπο που σκέπτεται...

Έκείνη, λοιπόν, την στιγμή, ένας από αυτούς που άκολουθούσαν τον πρίγκιπα, άξιωματικό της Αύλης και αυτός, προχώρησε και στάθηκε στο πλάι του. Ήταν ένας πανύψηλος άνθρωπος με τετράγωνους ώμους κι' άνοιχτόκαρδη φυσιογνωμία, που κρατούσε χουφτιασμένη στο δεξί του χέρι την λαδί μιάς σπάθας. Αυτή πάλι, έμοιαζε να κόβει σαν ύφραφι κι' έλαμπε καθώς το άλλο της μέρος άκουμπουσε κατά μήκος στο στήθος του. Κρατώντας το φοβερό του όπλο με την ίδια τρυφερότητα που έχει ή μητέρα όταν κρατά στην άγκαλιά το κοιμισμένο της παιδί, ο σπαθοφόρος πλησίασε τον πρίγκιπα και ύποκλίσθηκε βαθειά...

—Τί είναι πάλι έτούτος... ξεφώνισε τρομαγμένος ο νέος, βλέποντας την κόμη της σπάθας.

—Αυτό, του άπήντησε ο άλλος, είναι το «μέσον» κι' έγω είμαι ή «κίνησις». Τα δύο μαζί, δηλαδή αυτό κι' έγώ, είμαστε για τον βασιλιά μου «το σπαθί του Δαμοκλέους». Ο λαός με φωνάζει «ο Δήμιος των δισταγμών». Όταν ο βασιλιάς μου εκδηλώσει μία όποιαδήποτε καλή του διάθεσι προς ένα του υπήκοο ή ξένο, έγω την έντολή να συνοδεύω παντού και πάντοτε αυτό το πρόσωπο ώστε, αν τύχη και διαστάση — είτε γιατί δεν συμφωνεί, είτε γιατί άλλα έλπιζει — στην ύπαοή που άρμόζει προς κάθε βασιλική έπιθυμία, έγω και το λεπίδι μου να τον κάνω να χάνη άμέσως κάθε δισταγμό...

Και ο πρίγκιπας που είδε τον άνθρωπο και την σπάθα του, παρακάλεσε τους αυλικούς άμέσως να του ξαναφέρουν τους ραφτάδες και τους άλλους τεχνίτες. Κι' αυτοί, όλη την νύχτα δούλεψαν, χωρίς να σηκώσουν κεφάλι, στολίζοντας τον νέο. Έτσι, λίγο μετά τα ημερώματα, το πριγκιπόπουλο ήταν πια πανέτοιμο για την γιορτή. Όσο όμως ή ώρα προχωρούσε και πλησίαζε το μεσημέρι, τόσο γινόταν πιο νευρικό κι' άνησυχο. Πολλές φορές μάλιστα ρώτησε την άκολουθία του, σαν τότε άραγε σκόνησε ο βασιλιάς να του παρουσιάσει τις κοπέλλες.

—Ο άρχοντας θα όριση, του είπαμε. Έμεις δεν ξέρομε τίποτα.

—Δηλαδή μπορεί να μην προλάβω να διαλέξω...

—Η ύψηλότης σας — έπαιε τότε ο Δήμιος των δισταγμών — πλησιάζοντας με μία ευγενικά ύποκλιση — άσφαλώς δεν θα πρόσεξε την θαυμασία ποιότητα του άσταλιού και την καταπληκτική του κόφι.

Και ξεριζώνοντας μία τρίχα από το κεφάλι του, την άφισε να πέση επάνω στην σπάθα. Ή τρίχα κόπηκε στα δύο... Μόλις την είδε ο ξένος, άμέσως άλλαξε κουέντα! Ευτυχώς, σε λίγα λεπτά έφτασαν μερικοί αυλικοί, που τον ώδηγήσαν στην μεγάλη αίθουσα τελετών του παλατιού. Ο βασιλιάς είχε κιόλας καθήσει στον θρόνο, ενώ δλόγυρα, όρθιοι, έστεκαν οι μεγάλοι τιτλούχοι του κράτους, οι άρχοντες κι' οι αυλικοί, ντυμένοι με τα πιο πλούσια και λαμπερά φορέματά τους. Ο πρίγκιπας, πλησίασε στον θρόνο, ύποκλίσθηκε με σεβασμό και έπαιε:

—Μεγαλειότατε, πριν άπό όλα νομίζω ότι έχω δικαίωμα...

Δεν πρόλαβε όμως να τελειώσει την φράσι του. Ένας ύψηλότης του τύλιξε σφικτά το κά-

τω μέρος του κεφαλιού μ' ένα πικνούφασμένο μαντήλι, που του σφράγισε το στόμα. Άμέσως, με μία δεύτερη κίνησι, του σκέπασε έντελώς και τα μάτια. Τέλος, με καταπληκτική δεξιοτεχνία, έκοψε δυο τρύπες στο μαντήλι δεξιά και άριστερά, και μία στο κέντρον, για ν' άκούη και ν' άναπνή ο πρίγκιπας, χωρίς όμως να μπορεί να βλέπει ή να μιλά. Μόλις έδωσε κόμπο τις άκρες του μαντηλιού, ο ύψηλότης χάθηκε. Ο ξένος, σαν τρελλός, προσπάθησε να πετάξη το σκέπασμα, αλλά τα χέρια του παρόλτα κρεμάστηκαν, μόλις άκουσε πλάι του, μουνμουριστά σχεδόν, να του λένε:

—Το σπαθί του Δαμοκλέους είναι στας διαταγάς σας, ύψηλότητε... Μη ξεχνάτε, σας παρακαλώ, τον Δήμιο των δισταγμών!

Και ή τελετή του γάμου άρχισε. Κάτω από την καλύπτρα, αν και δεν έβλεπε, άκουγε καθαρά ότι τον πάντρεναν με τα έθιμα του μισοδάρβαρου μας τόπου. Ο ιερώνμος διάβαζε τις εύχές, κι' έλεγαν τα δικά τους οι ψαλτάδες, όταν ο νέος ένώσε στο πλευρό του κάτι σαν θρόνο από δαμασκηνό ύφασμα. Με περίσκεψι άπλωσε το χέρι του δεξιά και, ό του θαύματος, έπιασε ένα δαρύτιμο μεταξωτό. Εκείνη άκριβώς την στιγμή, ή φωνή του ιερώνμου τον διέταξε να πάρη με το δεξί του χέρι το άριστερό της κοπέλλας, που έστεκε στο πλευρό του. Κι' ο πρίγκιπας το έπιασε. Κι' ένώσε σ' όλο του το κορμί ένα περίεργο και πρωτογνώριστο αίσθημα. Χαρά και συγκίση. Λαχτάρα και άγαλλίασι. Φλόγα κι' άνυπομονησία... Ήταν ένα μικρό, λεπτό, ροδοπέταλο χεράκι, τόσο τρυφερό και άέρινο, που ότ άγγιγμά του ταραχτήκαν τα φυλλοκάβδια του νέου. Ο ιερώνμος, σύμφωνα με τα έθιμα μας, πρώτα ρώτησε την κοπέλλα αν θέλη να πάρη άντρα της τον ξένο. Και μία άθέρια φωνή, όλο κρύσταλλο, τρυφερότητα και γλύκα, έπαιε με άποφασιστικό τόνο:

—Τον θέλω...

—Κι' έσύ, ξένη, την θέλεις για γυναίκα σου; τον ρώτησαν.

—Το «σπαθί του Δαμοκλέους» στις διαταγές σου, άρχοντόπουλό μου, έπαιε σιγά ο Δήμιος των δισταγμών.

—ΤΗΝ ΘΕΛΩ... ξεφώνισε ο πρίγκιπας με αυτοπεποίθηση, θάρρος, άταραξία και ήρεμία.

Πάνω σ' αυτά, τελείωσε ή τελετή του γάμου. Ένας θόρυβος άκούστηκε από πηγαινε — έλα, το χοντρό μεταξωτό μαντήλι έπεσε, ο νέος έτριψε τα μάτια του, κύτταξε δλόγυρα, μα δεν άντίκρυσε στο πλευρό του άλλον από τον Δήμιο των δισταγμών. Τα έχασε. Έκανε λίγα δήματα, κοντοστάθηκε, ξανακύτταξε δεξιά, άριστερά, μπρός, πίσω... Άφανή ή γυναίκα του. Τότε ο βασιλιάς κατέβηκε από τον θρόνο και πλησίασε τον νέο που τον ρώτησε:

—Πού είναι ή γυναίκα μου;

—Έδω είναι, μην άνησυχής, έπαιε ο βασιλιάς, καθώς τον ώδηγούσε προς μία βελούδινη κουρίνα που σκέπαζε τον ένα τοίχο της αίθουσας. Την τράβηξε, κι' ο πρίγκιπας άντίκρυσε ξαφνικά σαράντα κοπέλλες όρθιες πλάι — πλάι κατά μήκος του τοίχου. Όλες πλούσιες ντυμένες, ή μία πιο όμορφη από την άλλη. Να τις βλέπεις και να μη χορταίνεις. Τότε, ο βασιλιάς άπλωσε το χέρι, τις έδειξε όλες με μία κίνησι και φώναξε θριαμβευτικά:

—Ξένη, που ήρθες στην Αύλη μου μόνο και μόνο για να παντρευτής, έκει είναι ή κοπέλλα που, με την εύλογία μου, έγινε γυναίκα σου. Πλησίασε. Πηγαινε να την πάρης. Και μετά, φύγε γρήγορα για τον τόπο σου. Ένα μονάχα σου λέω. Πρόσεξε... Πρόσεξε καλά γιατί αν τομήσης να πάρης για γυναίκα σου, μία από τις άνυπαντρες, τότε ή κατεδικη σου είναι δέβαιη. Θα σε άποκεφαλίσουν έδω μέσα... Έλα, λοιπόν... Γιατί άργείς; Προχώρησε να πάρης την γυναίκα σου... Άπεναντί σου είναι... Δεν την βλέπεις;

Σαν ύπνωτισμένος ο πρίγκιπας πέρασε, άργα — άργα, μπροστά από τις σαράντα κοπέλλες. Τις κύτταξε καλά — καλά και ξαναγύρισε σιωπηλός στην θέσι του. Όσο κι' αν τις πρόσεξε, όσο κι' αν μία — μία τις έξήασε, δεν μπόρασε να διακρίνη κανένα σημάδι, ένα ίχνος έστω, που να του παρουσιάζει ότι αυτή και όχι ή άλλη ήταν ή γυναίκα του. Φορούσαν και οι σαράντα, τα ίδια πλούσια ρούχα. Όλες χαμύλιναν το βλέμμα. Καμιά δεν έμεινε χωρίς να κοκκινίση, όπως έδιάβαινε μπρός τους. Όσο για τα χέρια...

ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ Τεου Μορέας

Όταν ο ποιητής τών «Στροφών» ήταν ο Άθηναίος Ίωάννης Παπαδιαμαντόπουλος

Τεου Μορέας

Ο Ίωάννης Παπαδιαμαντόπουλος, ο γνωστός έ το ψευδώνυμο Ζάν Μορεάς—που προχθές, 3 Άπριλίου, συμπληρώθηκαν 100 χρόνια από τη γέννησή του—πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στο Παρίσι, εκεί έκανε δυο σχεδόν τo λογοτεχνικό στάδιό του και εκεί έδοξάστηκε. Ήταν όμως Έλληνας και κάμποσα χρόνια της ζωής του τά έζησε στην Άθήνα· κι' έδω έγραψε και τὰ πρώτα ποιήματα και πεζά του. Με την εύκαιρία της εκατονταετηρίδας, αξίζει νά μιλήσουμε λίγο για τὰ αθηναϊκά χρόνια του Ζάν Μορεάς και για τo ελληνικό έργο του.

ΤΟ «ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΟ»

Γεννήθηκε στις 3 Άπριλίου του 1856, στην Άθήνα (δδός Φιλελλήνων, οίκια Βασιλ. Οικονόμου). Ο πατέρας του, εφέτης τότε—αργότερα έγινε εισαγγελέας του Άρείου Πάγου— Άδαμάντιος Παπαδιαμαντόπουλος, γιός του Ίωάννου Παπαδιαμαντοπούλου, που είχε σκοταθί στην πολιορκία του Μεσολογγίου, ήταν σπουδαίος νομομαθής, αλλά και άνθρωπος με βαθιά εγκυκλοπαιδική μόρφωση. Άγαπούσε ιδιαίτερα την ποίηση, έγραφε μάλιστα και στίχους που δεν άρεζαν καθόλου στο γιό του... Ή μητέρα του Μορεάς ήταν η Ύδραία Παρασκευή Γιουρδή, έγγονη του αγωνιστή του Εικοσιένα, ναυάρχου Μανουήλ Τουμπάζη. Ο Άδαμάντιος και η Παρασκευή απέκτησαν πέντε παιδιά, από τὰ όποια τὰ δυο πέθαναν πολύ μικρά, τὰ άλλα δυο, ο ποιητής και η Χρηστίνη Καλογεροπούλου, σέ μεγάλη ηλικία, και τo άλλο λη ακόμα, έδω, στην Άθήνα. Είναι η κ. Μαρίκα Γεωργιάδη, κατά δεκατρία χρόνια νεώτερη από τον Μορεάς, μητέρα του απόστρατου αξιωματικού κ. Γ. Γεωργιάδη.

Τὰ πρώτα του σχολικά μαθήματα και τὰ γυμνασιακά τὰ έκανε ο Ζάν Μορεάς—ας τόν λέμε έτσι από τώρα— σέ σχολεία της Άθήνας· Είχε όμως και δασκάλους σπιτικούς από τὰ μικράτα του, ιδίως για τὰ γαλλικά, που τὰ μάθαιναν και τὰ μιλούσαν τότε και αργότερα, ίσαμε τις μέρες μας, πολλά αρχοντόπαιδα της Άθήνας: την κ. Ντυμενύ, θεία του ήθοποιού Ντυμενύ—ήταν η παιδαγωγός του— γυναίκα με πολύ γούστο και πολύ μορφωμένη, και έπειτα, τόν λεξιμογράφο Βαρβάτη. Η παιδαγωγός του έμυσε τόν Μορεάς στη γαλλική ποίηση τόσο γλήγορα και τόσο βαθιά, ώστε, παιδάκι δέκα μόλις χρόνων, ένιωσε κιόλας την έπιθυμία νά γράψη στη γαλλική γλώσσ-

σα και λίγα χρόνια ύστερα, έγραψε τὰ πρώτα του γαλλικά ποιήματα, που τὰ δημοσίευσε, μαζί με τὰ ελληνικά του, στη μοναδική του ελληνική συλλογή «Τρυγόνες και Ξχιδναί». Είχε όμως και μιά θαύμασια διδλιοθήκη στη διάθεσή του· ο Μορεάς που περιελάμβανε πλήθος Γάλλους ποιητές όλων τών έποχών και αγαπούσε πολύ τη μελέτη. Στίς έξετάσεις, που έλεγε πριν από λίγα χρόνια η κ. Γεωργιάδη, έδειχνε τέτοια ύπεροχή απέναντι τών συμμαθητών του, ώστε η μητέρα του καταντούσε νά λυπάται τις άλλες μητέρες, που δέ μπορούσαν νά καμαρώνουν για τὰ παιδιά τους, όσο καμάρωνε εκείνη για τo δικό της παιδί.

Ο ΔΑΝΔΗΣ

Αυτή η αγάπη του, ωστόσο, για τη μελέτη και η κλίση του προς την ποίηση, που φανερώθηκε πολύ νωρίς, δεν έκαμε τόν Μορεάς σχολαστικό και μονόχωντο. Κάθε άλλο. Όταν τέλειωσε τo γυμνάσιο, στὰ λίγα χρόνια που πέρασε έδω, πριν εγκατασταθί στο Παρίσι, είναι ένας κομψούμενος και ένας κοσμικός νέος, που συχνάει παντού όπου έσύχναζε η «χρυσή νεολαία» της έποχής του. Μαθαίνει ξιφασκία και σκοποβολή, που τoν χρησίμευσαν αργότερα στίς συχνές μονομαχίες που έκανε στη Γαλλία, ντύνεται πολύ έπιμελημένα, σάν αληθινός δανδής, συνήθεια που την κράτησε ο' όλη του τη ζωή—ήταν ξεκουστό τo περίφημο μυνελό του— και πηγαίνει σέ όλα τὰ τότε κοσμικά κέντρα.

ΤΟ «ΑΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ»

Το πιο ξεκουστό και τo περισσότερο συχναζόμενο τὰ χρόνια εκείνα (1871 ως 1878 περίπου) ήταν ένα μικρό θεατράκι—κάτι σάν βαριετέ και σάν καφέ—σαντάν («καπαρέ»), κοντά στον Ίλισμό, εκεί που βρίσκεται σήμερα τo «Εθνικό Γυμναστήριο»—τo όποϊον άνοιξε τόν Μάρτη του 1871 και άνωμάσθηκε «Άντρον τών Νυμφών». Έχει ολόκληρη ιστορία τo θεατράκι αυτό, με τις χορευτήριες και τις τραγουδιστρίες του, Γερμανίδες, Βοημίδες, Όλλανδέζες («Κόρας τού Βορρά»), τις «τσουμπλες», όπως τις είχαν βαφτίσει οι τότε Άθηναίοι, από τo «ρεφραϊν» του πιο γνωστού τραγουδιού τους, τo «τσουμπλα, τσουμπλα, τρά λα ρά λα ρά...», με τούς τύπους του και τὰ έπεισοδιά του,—ένα δράδυ μερικό «άρειμάνιοι» ύπαξιωματικοί είχαν απαγάγει μιά Γαλλίδα χορεύτρια, απαγωγή που είχε διπλωματικά έπακόλουθα και συνέπειες δυσάρεστες για τo κρατικό μας ταμείο.

Η «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ»

Στo «Άντρο τών Νυμφών», λοιπόν, έσύχναζε, άμειπτα ντυμένος, χωρίς όμως τo μυνελό του άκόμη, και ο Ζάν Μορεάς. Άν κρίνουμε μάλιστα από ένα τόν ποιήμα (1), την «Κόρη τού Βορρά», που τ'όγραψε εκείνη την έποχή και βρίσκεται στo «Τρυγόνες και Ξχιδναί», φαίνεται ότι κάποια ξανθή γόησσα, κάποια Μάρθα ή Λεονώρα τόν είχε μαγέψει. Χωρίς έρωτας και δάκρυα, με γέλια, περνούσε τη ζωή του, μäs λέει ο ποιητής στην άρχή τού ποιήματός του, ώσπου ξεφανα συναντά την «Κόρην τού Βορρά». Τού φαίνεται σάν άρχαία ενύμφη, σά ζωντανή εικόνα της Ή-

δης, και άφου, σέ ένα υπεραίσθηματικό ξεχείλισμα, περιγράφει τὰ θέλητρά της, τελειώνει με τούς στίχους:

Ίδέ! έπίχαρις προβαίνει,
Νομίζεις ότι δέν πατεί
Τας παρειάς της δρόσος ραίνει,
Άχ! τρέμω μήπως άποστή.

Έλπις εις λέξιν της έκάστην,
Έπανατέλλει ιερά,
Θνητοί, θαυμάσατε τόν Πλάστην
Ίδου ή κόρη τού Βορρά!

ΠΡΩΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

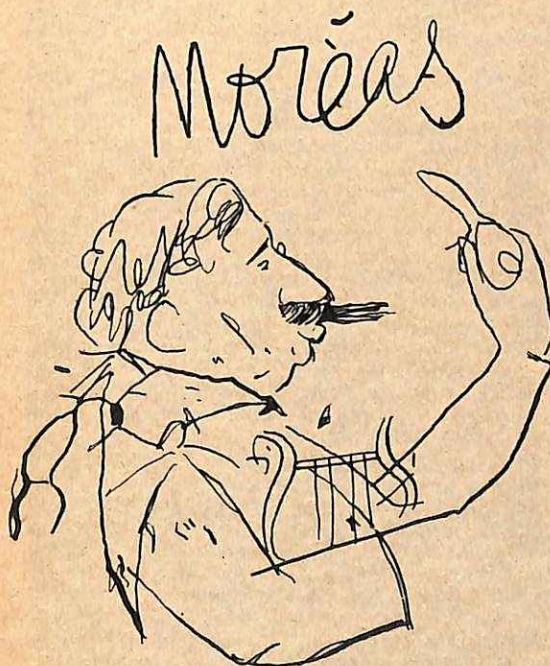
Κατά τo 1872, δεκαπέντε-δεκάξη χρόνων, τέλειωσε ο Μορεάς τo γυμνάσιο. Τότε φαίνεται—τo άνέφερε ο Δ. Κακλαμάνος σέ μιά διάλεξη του για τόν ποιητή, τo 1910—ότι τόν έστειλε ο πατέρας του στο Παρίσι για νά σπουδάσει νομικά, και ότι έμεινε εκεί δυο χρόνια (2), κάθε άλλο όμως κάνοντας παρά σπουδάζοντας νομικά. Πάντως, στην τετραετία 1874-1878, πριν φύγει όριστικά από την Έλλάδα, βρίσκεται στην Άθήνα ο Μορεάς, περνώντας τόν καιρό του όπως είδαμε και άρχίζοντας νά δημοσιεύη τὰ πρώτα του ελληνικά ποιήματα και πεζά. Δέν είναι καμμία σπουδαία πολιτεία τὰ χρόνια εκείνα—γύρω στὰ 1875—ή Άθήνα. Πρωτεύουσα κράτους με πληθυσμό 1½ άπάνω—κάτω έκατομμύριο, έχει δέν έχει 60 χιλιάδες κατοίκους. Όλη της ή κίνηση, ή, πιο σωστά, όλη ή Άθήνα, είναι οι τρείς δρόμοι Σταδίου—Αιόλου—Έρμου, μερικά καφενεία και χαχαροπλαστεία και τρία—τέσσερα κέντρα και θέατρα. Σύχναζαν και σ' αυτά οι λόγιοι της έποχής, συχνάζαν όμως και στὰ διδλιοπωλεία, όπως επίσης και στὰ γραφεία τών φιλολογικών συλλόγων και τών περιοδικών.

Σ' αυτή λοιπόν την πολιτεία, που ύστερα από τo Παρίσι τού φαίνεται σάν ένα μεγάλο χωριό, και όπου ζούσε νουσταλγώντας την απόλη τών πόλεων, άρχισε την φιλολογική του δράση ο Μορεάς. Είναι φιλόδοξος και θέλει γλήγορα ν' άποκτήση όνομα και ν' άκουστή τ' όνομά του. Και τo όνομα αυτό θέλει νά τo άποκτήση προπάντων με την ποίηση. Γράφει ωστόσο και πεζά, που τὰ δημοσιεύει, όπως και τὰ ποιήματά του, στὰ ήμερολόγια, στὰ περιοδικά, στίς «Χελιδόνες», στην «Εθνική Βιβλιοθήκη», στίς έφημερίδες της έποχής και σέ διδλιοράκια και φυλλάδια. Τὰ ποιήματα που γράφει—μερικά και στὰ γαλλικά—είναι πρωτότυπα και μεταφράσεις, μεταφράσεις από τὰ γαλλικά ιδίως, αλλά και από τὰ γερμανικά και τὰ Ιταλικά. Μεταφράζει στίχους τού Γκαίτε, τού Χάινε, τού Σίλλερ, τού Βερανζέρο, που τούς δημοσίευσε, τo 1878, στo «Τρυγόνες και Ξχιδναί».

Ο «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ»

Από τὰ πρωτότυπα του μερικά, πριν τὰ έδώσει σέ διδλίο, τὰ είχε δημοσιεύσει σέ ένα είδος άνθολόγιου, στόν «Παρνασσό». Έχει τη μικρή του ιστορία ο «Παρνασσός». Ένα χρόνο πριν από την έκδοσή του (1874), που την είχε επιδιώξει ιδίως ο Μορεάς και την είχε έπιμεληθεί, είχε λάβει μέρος, μαζί με πέντε—έξη φίλους του,

σέ ένα ποιητικό διαγωνισμό (3), από εκείνους που τούς παρακολουθούσε όλη ή τότε μορφωμένη Άθήνα και που χάρις στην άπήχησή που είχαν και στo κύρος τους, έδιναν φήμη στόν θραευόμενο ποιητή, χωρίς νά λογαριάσουμε και τo χρηματικό έπαθλο, άρκετά σημαντικό. Στόν ποιητικό διαγωνισμό, λοιπόν, για τόν όποιον μιλώ (τo έπαθλο ήταν 1000 δραχμές εκείνου τού καιρού) τὰ ποιήματα που είχαν υποβάλει ο Μορεάς και οι φίλοι

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ Ζ. ΜΟΡΕΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΙΚΑΣΣΟ

του «είχαν ριφθή, λέει ο Μπάμπης Άννινος, εις τo βάραθρον της καταδίκης». Μεγάλη προσβολή! Έπρεπε νά άποκαταστήσουν, οι τόσο άδικα παραγνωρισμένοι ποιητές, τo κλονισμένο τους ποιητικό κύρος. Και τότε σκέφθηκαν, ο Μορεάς και οι φίλοι του, νά έκδώσουν ένα είδος άνθολόγιος, όπου δίπλα σέ ποιήματα τών πιο γνωστών και άγνωρισμένων Έλλήνων ποιητών, θά δημοσίευαν και δικά τους ποιήματα. Όπως και έγινε. Δέν είναι γνωστό άν και με την έκδοσή τού «Παρνασσού» άποκαταστάθηκε τo κύρος τών νεαρών ποιητών. Έκείνο όμως που θετικά ξέρουμε είναι ότι, όσον άφορά τόν Μορεάς τουλάχιστον, ή φιλολογική του φήμη και άν έξηλθε καμμία φοράν την πύλην της κατοικίας του, δέν είχε προχωρήσει πέραν τών μαϊάνδρων της γειτονικής (ο Μορεάς κατοικούσε τότε στην οδόν Φιλοθέης, κοντά στην Μητρόπολη) συνοικίας της Πλάκας. Τo θεβαιώνει φίλος στενός τού Μορεάς και μέλος της συντροφιάς τών νέων ποιητών, ο Μπάμπης Άννινος, και για την δεδαίωσή του, την τόσο κατηγορηματική, δέν μπορούμε νά άμφιβάλλουμε.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΕΣ

Είχε μεταφράσει ο Μορεάς, τούτα τὰ χρόνια, (1875-1878) και ολόκληρο τόν Έρμάννο και Δωροθέα τού Γκαίτε, τὰ πρώτα κεφάλαια από τόν «Βέρθερος», τη «Φωλιά τών Κοράκων» τού Έρρίκου Ούσαι, ένα διήγημα άγγλικό, που ή μετάφρασή του δημοσιεύθηκε, καθώς μας πληροφορεί ο Μαλακάσης («Νέα Έστία» 1943, σ. 709) στην «Έστία» τού 1878 και δέν άποκλείεται νά μετέφρασε και άλλα ξένα πεζογραφήματα. Δημοσίευσε όμως και πρωτότυπο διήγημα στην «Έστία» (4) όπως επίσης και μιά «σκιαγραφία» τού Άλεξάνδρου Σούτσου, διάφορα κριτικά άρθρα στόν «Άπτικό Μηνύτορα» και στην «Έφημερίδα τών Συζητήσεων», σημειώματα (γαλλικά γραμμένα) στὰ τρία—τέσσερα φύλλα ενός γαλλόφωνου περιοδικού, τού «Παπιγιόν» που τo έξέδιδε ο ίδιος, τέλος, μιά μελέτη με τόν τίτλο «Όλίγα Σελίδες έπ' εύκαιρία της μεταξύ τών κ.κ. Άγγέλου Βλάχου και Έμμ. Ροΐδου άναφεύσης έρδως», που πρωτοτυπώθηκε στην «Έφημερίδα τών Συζητήσεων» και έπειτα κυκλοφόρησε σέ φυλλάδιο. Μαζί με τo «Τρυγόνες και Ξχιδναί» ή μελέτη αυτή είναι ό,τι πιο αξιόλογο έγραψε στὰ ελληνικά ο Μορεάς. Άς ριζούμε λοιπόν μιά γλήγορη ματιά στὰ δυο αυτά έργα.

«ΤΡΥΓΟΝΕΣ ΚΑΙ ΕΧΙΔΝΑΙ»

Τo «Τρυγόνες και Ξχιδναί» τo εξέδωσε ο Μορεάς τo 1878. Ήταν 22 χρόνων τότε ο ποιητής, και υπάρχουν μερικά—τρία—ποιήματα στη συλλογή γραμμένα από πολύ παλιότερα—από τo 1871 ως τo 1872. Το διδλιοράκι αυτό που περιέχει, έκτός από τὰ πρωτότυπα ποιήματα (έικοσιτρία), και κάμποσες μεταφράσεις (έφτά), όπως έπίσης και μερικά ποιήματα γραμμένα στὰ γαλλικά (πέντε), μοιάζει και στη μορφή και στo περιεχόμενο, με πολλά ελληνικά ποιητικά διδλία εκείνης της έποχής. Είναι ρομαντικό πέρα-πέρα και τo μεγαλύτερο μέρος τού είναι γραμμένο στην καθαρεύουσα, μιά καθαρεύουσα σχολαστική, όπως ήταν ή καθαρεύουσα εκείνων τών χρόνων, κρύα και άχαρη, και όπου σκοντάφουμε κάθε τόσο σέ λέξεις που μας παγώνουν και που κάποτε δέν ξέρεις ούτε τί θέλουν νά πουν: «δοναξ, πρανείς, λέκτρα, μελεδάνες, ποδάρικες, κιννά, φλεγμαίνον, πένθηρας» κλπ. κλπ. Θά βρης στo διδλίο αυτό, λέει ο ποιητής για τo «Τρυγόνες και Ξχιδναί», «τό μίσος, την άναν μου, τούς πόθους, τας έλπίδας, τούς χιμαιρώδεις έρωτας καρδιάς άφελούς».

Ύπάρχουν δ' αυτά στo διδλίο τού νειού ποιητή, τού πολύ νειού—μερικά ποιήματα, άν κρίνουμε από τις χρονολογίες, τὰ έχει γράψει μαθητής ακόμα—προπάντων όμως υπάρχει μιά φοβερά πρόωρη γνώση και άπογοήτευση. Δέν είχε, καλά-καλά, άποκόψει τo γάλα της μύτας του και τὰ είχε κιόλας όλα ξεσκολίσει και βαρεθί ο νεαρός! Είχε πειστή ό,τι όλα στόν κόσμο είναι μάταια, ότι ή γυναίκα είναι ένα πλάσμα ύπουλο και καταστροφικό, σκληρό και κυνικό, και ότι στερνό κατακάθι στo κάθε τί βρίσκει κανείς τόν κόρο και την άνία.

Θεοποιεί την γυναίκα ο νέος ποιητής, αλλά και την σαρκάζει με μιά άγρια χαρά, που τη δίνει, όσο όδυνηρή και άν είναι, ή γνώση· ύμνει τόν πόνο που μäs μαθαίνει και μäs φανερώνει τὰ πάν-

τα, τη δύναμη τού έρωτα και κάθε τόσο μäs λέει τί βάρος άνυπόφορο κατάντησε γι' αυτόν ή ζωή και πόσο ποθεί μιά ώρα γρηγορότερα νά τελειώσει· τὰ ίδια περίπου έλεγαν όλοι σχεδόν οι νέοι Έλληνες ποιητές εκείνου τού καιρού, ιδίως ο πιο άντιπροσωπευτικός και ο καλύτερος άπ' όλους, ο Δ. Παπαρηγόπουλος. Πώς λοιπόν δέν θά τὰ έλεγε και ο Ίωάννης Παπαδιαμαντόπουλος; Όστόσο, στη συλλογή αυτή υπάρχουν και στίχοι και στροφές που, παρ' όλη την καθαρεύουσα, δονούνται από κάποια συγκίνηση, που δείχνουν ότι ο ποιητής δέν είναι πραγματικά ή δέν είναι πάντα τουλάχιστον ο φοβερός δεκαοκτάχρονος «μπλαζέ», ο εξένος έρώτων και δακρύων που «είδηνε γελών τόν διον» «χωρίς ούδέν νά τόν κινή» (νά τόν συγκινή), Και υπάρχουν και δολέκληρα ποιήματα στo διδλίο, όχι πολλά (έξη), γραμμένα στη δημοτική—στη δημοτική έχουν γίνει και μερικές μεταφράσεις ξένων ποιημάτων—που είναι αληθινά συμπαθητικά, ή μάλλον που είναι αληθινά ποιήματα. Όπως λ.χ. εκείνο που άρχίζει με τούς στίχους:

Κι' έτρεμαν σάν τώρα τότε
χωρίς φύλλα τὰ κλωνάρια,
στό άγκάλισμα τού νύτου,
στού βορειά τo κρύο φιλί,

Άσπρα γιάλιζαν τὰ χιόνια
μέσ' στὰ κίτρινα θυμάρια
και κρυβόντανε στo λόγγο
παγωμένο τo πουλί.

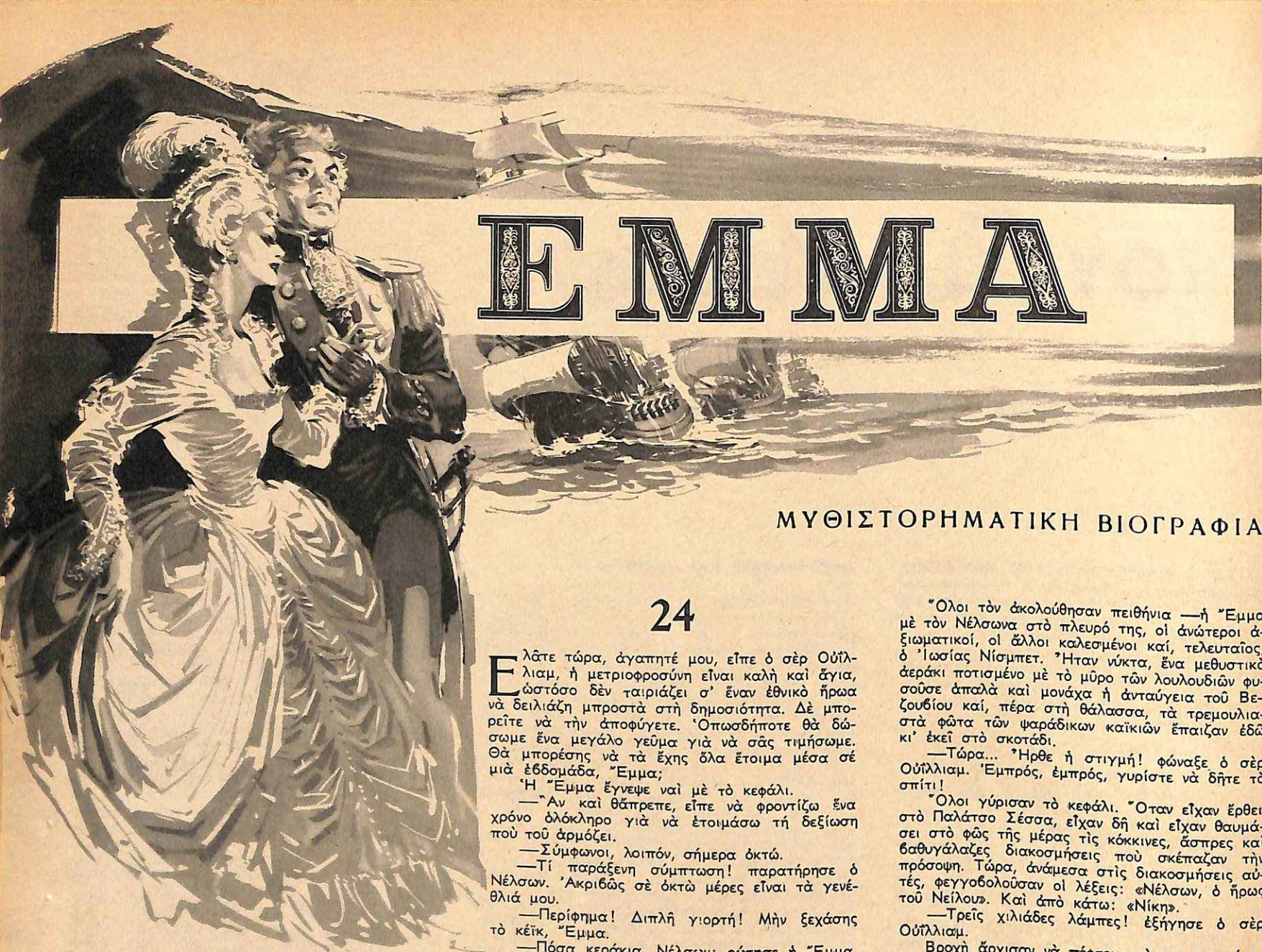
Η «ΕΡΙΣ ΡΟΪΔΗ-ΒΛΑΧΟΥ»

Φανερώνει μεγαλύτερη ώριμότητα ή μελέτη τού ποιητή γύρω από την «έριδος μεταξύ Ροΐδη και Βλάχου. Γραφτηκε αργότερα από τὰ ποιήματα, άπάνω—κάτω τότε που έγινε ή «έρις» (5). Ο Ροΐδης είχε διακηρύξει, στην κρίση του για ένα δραματικό διαγωνισμό (1877), ότι έπειδή ήταν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 46

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΣΕΜ

ΤΟΥ Σ. KENVON

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Τον Μάιο του 1871, η Έμμα Χάρτ, μία νέα έντελως άμόρφωτη, με όμορφα έκθαμβωτική και πορελθόν όχι άμεμπτο, γνωρίζεται τυχαία με τον Ούίλλιετ Παίιν. Από την γνωριμία αυτή άρχίζει μία νέα φάση της ζωής της. Μπαίνει σ' έναν κύκλο γλεντζέδων άριστοκρατών και συνδέεται πρώτα με τον Ούίλλιετ Παίιν και κατόπιν μ' ένα φίλο του, τον σέρ Χένρυ Φέβερ-στον. Εκεί γνωρίζεται με τον Τσάρλς Γκρεβίλ, άνεψιό του προευντη της Άγγλίας στη Νέαπολη. Ο Γκρεβίλ, γοητευμένος από τη γνωριμία της, την παίρνει στο σπίτι του, στο Λονδίνο, μαζί με τη μητέρα της, την κ. Κάντογκαν. Η Έμμα γίνεται έρωμένη του. Αλλά ο Γκρεβίλ έχει οικονομικές στενοχώριες και θέλει να κάνει έναν πλούσιο γάμο. Για να εφορτωθή την Έμμα την πείθει να δεχτή την πρόκληση του θείου του, του λόρδου Χάμιλτον, και να φύγει άμέσως για την Νέαπολη. Η έπιτυχία της στην πόλη αυτή είναι καταπληκτική. Σιγά-σιγά, μέσα στο νοή της ώριμάζει η σκέψη πως θα μπορούσε να κάτσει τον σέρ Ούίλλιετ Χάμιλτον να την παντρευτεί. Και το κατορθώνει. Η Έμμα γίνεται Λαίδη Χάμιλτον. Συνδέεται με στενή φιλία με τη βασίλισσα της Νεαπόλεως Μαρία-Καρλίνα και σιγά-σιγά άρχίζει να χειρίζεται αυτή τις διπλωματικές υποθέσεις της άγγλικής πρεσβείας στην Νέαπολη.

Ένα εγγλέζικο πολεμικό πλοίο με κυβερνήτη τον άγνωστο ακόμη πλοίαρχο Όρσέτι Νέλσωνα άγκυροβολεί στο λιμάνι της Νεαπόλεως. Σκοπός του Νέλσωνα είναι να ζητήσει στρατιωτικές ενισχύσεις από τον βασιλέα της Νεαπόλεως. Είναι ο μόνος άνδρας που μένει άσυγκλητος μπροστά στην καλλονή της Έμματος, μένει άσυγκλητος μπροστά στον δόλο της έπιτυχής Έκείνη άνευρίζεται, ώστόσο τον βοηθεί να έπιτύχει τον σκοπό του με την έπιτυχία της έλση του ένδιαφέρον του. Μετά τη μεγάλη νίκη της ναυμαχίας του Άμπουκίρ, ο Νέλσων έπιστρέφει θριαμβευτής στη Νέαπολη. Η Έμμα τον υποδέχεται με ένθουσιασμό. Είναι τρελλά έρωτευμένη μαζί του.

24

Ελάτε τώρα, αγαπητέ μου, είπε ο σέρ Ούίλλιετ, η μετριοφροσύνη είναι καλή και άγια, ώστόσο δεν ταιριάζει σ' έναν έθνικό ήρωα να δειλιάζει μπροστά στη δημοσιότητα. Δέ μπορείτε να την άποφύγετε. Όπωςδήποτε θα δώσωμε ένα μεγάλο γεύμα για να σας τιμήσωμε. Θα μπορέσης να τα έχης όλα έτοιμα μέσα σε μία έβδομάδα, Έμμα;

Η Έμμα έγνεψε ναί με το κεφάλι.

—Αν και θάπρεπε, είπε να φροντίζω ένα χρόνο δλόκληρο για να έτοιμάσω τη δεξίωση που του άρμόζει.

—Σύμφωνοι, λοιπόν, σήμερα όκτώ.

—Τί παράξενη σύμπτωση! παρατήρησε ο Νέλσων. Άκριδώς σε όκτώ μέρες είναι τα γενέθλιά μου.

—Περίφημα! Διπλή γιορτή! Μην ξεχάσης το κέικ, Έμμα.

—Πόσα κεράκια, Νέλσων; ρώτησε η Έμμα.

—Ο Νέλσων άναστένναξε.

—Σαράντα, δυστυχώς.

—Αχ, Θεέ μου, άναφώνησε ο σέρ Ούίλλιετ, τί δεν θάδιναν να ξαναγίνω σαράντα χρονών! Η καλύτερη ηλικία! Τα ώραιότερα χρόνια!

—Οχι, όχι, Χάμιλτον, είπε η Έμμα με ύφος πολύπειρο και άγνωστας το γεγονός πως τα χρόνια της νιότης ήταν και γι' αυτήν μετρημένα μία και είχε φτάσει κιόλας τα τριάντα τρία. Η καλύτερη ηλικία είναι αυτή που έχει κανείς, όσο μεγάλος κι' αν είναι, άρκεί να είναι πραγματικά εύτυχισμένος.

—Ο Νέλσων είναι πραγματικά εύτυχισμένος σήμερα. Και πρέπει να είναι, έπέμενε ο σέρ Ούίλλιετ. Όπως έλλωστε είμαι κι' εγώ. Έξακολουθώ όμως να λέω πως θα προτιμούσα να μην είμαι έζηντα όκτώ χρονών.

—Εύτυχισμένοι! Είμαστε όλοι εύτυχισμένοι! φώναξε η Έμμα. Η σημερινή είναι άσφαλώς η ώραιότερη μέρα της ζωής σας, Νέλσων. Η μήπως ήταν ώραιότερη η μέρα της ναυμαχίας;

—Οχι, είπε ο Νέλσων ήρεμα. Η πιο εύτυχισμένη μέρα της ζωής μου ήταν η μέρα που παντρεύτηκα τη γυναίκα μου.

—Ο σέρ Ούίλλιετ χαμογέλασε.

—Μπράβο, Νέλσων, μπράβο!

—Η λαίδη Νέλσων είναι μία πολύ τυχερή γυναίκα, είπε η Έμμα με χαμηλή φωνή, προσπαθώντας να διώξει από το νοή της τη σκέψη πως τα λόγια του Νέλσων ήταν σαν ένας μπάτσος στο πρόσωπό της. Μία πολύ τυχερή γυναίκα, ξανάπε.

—Θέλω να τη γνωρίσετε, είπε ο Νέλσων. Θέλω έσείς και η Φάνυ να γίνετε οι καλύτερες φίλες.

Κι' αυτό, έπίσης, ήταν σαν ένας μπάτσος στο πρόσωπο.

Ο σέρ Ούίλλιετ, πολύ κουρασμένος, αλλά ακόμη γεμάτος ένθουσιασμό, ώδηγοσε τους λίγους καλεσμένους στον κήπο για να τους δείξει, όπως έλεγε, «τη μικρή έκπληξη της Έμματος για τον Νέλσωνα».

—Άκολουθήστε με, είπε, και να κυττάξετε πίσω σας μόνον όταν σας πω εγώ.

Όλοι τον άκούθησαν πειθήνια —η Έμμα με τον Νέλσωνα στο πλευρό της, οι άνώτεροι άξιωματικοί, οι άλλοι καλεσμένοι και, τελευταίος, ο Έωσίας Νίσμπετ. Ήταν νύκτα, ένα μεθυστικό άεράκι ποτισμένο με το μύρο των λουλουδιών φυσούσε άπαλά και μονάχα η άνταύγεια του Βελουβίου και, πέρα στη θάλασσα, τα τρεμουλιαστά φώτα των ψαράδικων καϊκιών έπαιζαν εδώ κι' εκεί στο σκοτάδι.

—Τώρα... Ήρθε η στιγμή! φώναξε ο σέρ Ούίλλιετ. Έμπρός, έμπρός, γυρίστε να δήτε το σπίτι!

Όλοι γύρισαν το κεφάλι. Όταν είχαν έρθει στο Παλάτσο Σέσσα, είχαν δη και είχαν θουμάσει στο φώς της μέρας τις κόκκινες, άσπρες και βαθυγάλαζες διακοσμήσεις που σκέπαζαν την πρόσοψη. Τώρα, άνάμεσα στις διακοσμήσεις αυτές, φεγγολοούσαν οι λέξεις: «Νέλσων, ο ήρωας του Νείλου». Και από κάτω: «Νίκη».

—Τρεις χιλιάδες λάμπες! έξήγησε ο σέρ Ούίλλιετ.

Βροχή άρχισαν να πέφτουν τα συγχαρητήρια πάνω στην Έμμα κι' ο Νέλσων, τραβώντας την λίγο παράμερα, της είπε πως δεν του άξιζε, αλήθεια, τόσο τιμή. Η φωνή του είχε ένα θαυματικό τόνο που την έκανε να ξεχάσει εκείνο που της είχε πη πριν από λίγες μέρες για την ώραιότερη μέρα της ζωής του... Να το ξεχάσης ως τη στιγμή που ο Νέλσων πρόσθεσε πως έπρεπε να θυμηθί να περιγράψει την ώραία αυτή σκηνή στη γυναίκα του στο έπόμενο γράμμα του.

Οι καλεσμένοι ξαναμήτηκαν στο σπίτι και, κάποια στιγμή που ο σέρ Ούίλλιετ μιλούσε με τον Νέλσωνα και η Έμμα έμεινε μόνη, αισθάνθηκε ένα χέρι να την άρπάξει από το μπράτσο. Γύρισε έκπληκτη και είδε το Έωσία.

—Πώς, είπε σαρκαστικά ο νεαρός Νίσμπετ. Μονάχα τρεις χιλιάδες λάμπες; Με τριάντα χιλιάδες το θέαμα θα ήταν άσφαλώς καλύτερο.

Η Έμμα προσπάθησε να άπελευθερωθή, αλλά το χέρι του έσφιξε ακόμη πιο δυνατά το μπράτσο της.

—Έωσία, άφησέ με! είπε η Έμμα θυμωμένη.

Έκείνος την άνάγκασε να σταθή και την κράτησε στην ίδια θέση, περιμένοντας ν' άπομακρυνθούν οι άλλοι καλεσμένοι.

—Έωσία, ήπιες πολύ!

—Πάντοτε πίνω πολύ. Δεν σάς το είπε άκόμη κανείς;

Η Έμμα τον κύτταξε με όικτο.

—Ω, Έωσία, πόσο λυπούμαι που το παιδί που αγαπούσα έφτασε σε τέτοια κατάντια! Μα για σκέψου, είσαι άκόμη και τώρα παιδί. Είναι... είναι ντροπή!

—Ναί, μ' αγαπούσατε, έτσι δεν είναι; είπε ο Νίσμπετ ζωηρά! Όπως σάς αγαπούσα κι' εγώ. Δεν ήξερα τότε τί θα πη άγάπη, αλλά το έμαθα τώρα. Η έσως να τ'όξερα, παρ' όλο που ήμουνα τόσο μικρός. Δεν είναι μόνον η όμορφιά σας, ή σατανική όμορφιά σας, που με τρέλλανε, αλλά κάτι άλλο. Κάτι στη φωνή σας, στις κινήσεις σας, στα μάτια σας όταν κυττάζετε έναν άντρα. Έτσι κυττάζετε όλους τους άντρες, Έμμα Χάμιλτον; Θέλω να μου πητε, έτσι τους κυττάξετε;

—Έωσία, είσαι τρελλός!

—Ναί, το ξέρω, και το λάθος είναι δικό σας. Η Έμμα τον άπώθησε και, τρέχοντας σχεδόν, προσπάθησε να πάη κοντά στους άλλους. Ο Νίσμπετ την πρόλαβε, την άρπαξε και με μία γρήγορη κίνηση την άγκάλιασε. Τα χείλη του άγγισαν τα δικά της. Η Έμμα δεν βρήκε καιρό ούτε να γυρίσει από την άλλη μεριά το πρόσωπό της. Στην άρχή αντίσταθηκε, έπειτα έμεινε άκίνητη, περιμένοντας να έρθει εκείνος στα λογικά του.

—Α, στο καλό! είπε ο Νίσμπετ άφήνοντάς την. Και όμως είπες πως μ' αγαπούσες.

Η Έμμα προσπάθησε να συγκρατήσει το θυμό της.

—Σ' αγαπούσα όταν ήσουν παιδί, όπως θ' αγαπούσα το γυιό μου. Λυτούμαι, Έωσία, αλλά ήταν μεγάλη άνοησία εκ μέρους σου να με παρεξηγήσης έτσι.

—Τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά, είπε ο Έωσίας ειρωνικά, αν ήμουνα ένας ένδοξος ναύαρχος. Τότε, θα φορούσατε γύρω από το άδείο κεφάλι σας μία ταινία με τ' όνομά μου γραμμένο με χρυσά γράμματα.

Η Έμμα ώρμησε επάνω του και του τράβηξε τ' αυτιά, μα εκείνος ούτε το πρόσεξε.

—Σας παρακολουθώ και τους δυό! Έσείς τον καλοπιάνατε με τις κολακείες σας κι' εκείνος καμαρώνει! Άηδιάζω μόνο που σάς βλέπω. Κι' εκείνος ο γέρος ο άντρας σας, έγκρίνει ο ήλιθιος όλα σας τα καμώματα. Άναρωτιέμαι τί περιμένει για να σας ρίξη στην άγκαλιά του πατριού μου λέγοντας: «Νά, πάρε την, ένδοξε ήρωα!»

Η Έμμα του ξανατράβηξε τ' αυτιά. Τα χέρια της πόνεσαν, εκείνος όμως δεν φάνηκε να αισθάνθηκε τίποτε.

—Θα το μετανιώσης αύριο το πρωί, είπε η Έμμα.

—Οχι, δεν πρόκειται να το μετανιώσω, άπλούστατα δεν θα μιλά πια αύριο το πρωί. Δεν θα μιλήσω ώσπου να ξαναμεθύσω. Μη με κάνετε, λοιπόν, να χάσω την ύπομονή μου, γιατί κι' εγώ δεν ξέρω τί είμαι ικανός να κάνω. Άγαπάω τη μητέρα μου, μην το ξεχνάτε αυτό, λαίδη Χάμιλτον. Και αγαπάω και τον πατριό μου, παρ' όλο που θέλει να κάνει τον κόκκορα. Σας προειδοποιώ: Μην προσπαθήτε να τον τυλίξετε στα δικά σας, γιατί θα κάνω μία μεγάλη σκηνή. Θα σας ξεσκεπάσω στα μάτια όλου του κόσμου κι' ως μου στοιχίση αυτό τη ζωή.

—Έωσία... παρακάλεσε η Έμμα, ξεχνώντας μονομιάς το θυμό της.

—Ω, αφήστε με ήσυχο! φώναξε ο Νίσμπετ και άπομακρύνθηκε τρέχοντας.

Η Έμμα προχώρησε με άργα δήματα κατά το σπίτι. Σε λίγο θα καληνύκτιζε τον Νέλσωνα κι' εκείνος θα πήγαινε στο δωμάτιό του να γεύση της γυναίκας του. Τί είχε πη ο Έωσίας; Πώς προσπαθούσε να τον τυλίξη στα δικά της; Κόυνησε το κεφάλι, θυθυμένη σε σκέψεις. Ναί, άσφαλώς, έτσι ήταν. Είχε θελήσει να τυλίξη τον Νέλσωνα. Το είχε κάνει όμως άσυναίσθητα, χωρίς να το ξέρη ούτε η ίδια. Έπρεπε νάρθη ο Έωσίας Νίσμπετ με την παράφορη νεανική ζήλεια του για να την κάνει να δη την αλήθεια.

—Έμμα!

Άναπήδησε ξαφνιασμένη. Ο σέρ Ούίλλιετ έρχόταν στον κήπο να την δρ. Ο σέρ Ούίλλιετ τόσο γέρος, τόσο τσακισμένος, έξουθενωμένος από την κούραση της μέρας.

—Ναί, Χάμιλτον, έρχομαι, φώναξε η Έμμα. Λίγο ακόμη και δεν θάλεγε «Ναί, Χάμιλτον», αλλά «Ναί, πατέρα». Κάνοντας αυτή τη σκέψη, έξέσπασε σ' ένα γέλιο ύστερικό. Έγειρε το κεφάλι της στο στήθος του κι' άρχισε να κλαίη με λυγμούς σαν παιδί.

Ο σέρ Ούίλλιετ της κύττησε χαϊδευτικά τον ώμο με ύφος άφηρημένο.

Εικονογράφησις Χ. Κουσέντου

—Καλή μου Έμμα, είσαι τσακισμένη. Η χαρά αυτής της μέρας ήταν πάρα πολύ μεγάλη για όλους μας.

Ο Νέλσων, πολύ καλύτερα τώρα στην ύγεια του, άκόμη όμως άδύνατος και χλωμός, καθόταν στο σαλόνι του βασιλικού διαμερίσματος του Παλάτσο Σέσσα κι' έγραφε ένα γράμμα, και η Έμμα πηγαίνονταν μιλώντας ζωηρά για τη μεγάλη δεξίωση που θα έδινε το έπόμενο βράδυ. Ο Νέλσων σήκωσε κάποια στιγμή το κεφάλι. Απο την έκφρασή του, η Έμμα κατάλαβε πως όχι μόνον δεν είχε δώσει καμμία ιδιαίτερη προσοχή στα λόγια, αλλά ούτε καν την είχε άκούσει.

—Δεν μιλήσατε ακόμη με τη βασίλισσα; την ρώτησε.

Η Έμμα άφησε άμέσως το εύθυμο κι' έπιπόλαιο ύφος κι' έγινε από τη μία στιγμή στην άλλη ή σοβαρή και μυαλωμένη γυναίκα που ξέρει να χειρίζεται έξυπνα το κάθε ζήτημα.

Της μίλησα σήμερα το πρωί, Νέλσων. Δεν είναι άκόμη πολύ καλά στην ύγεια της, αλλά ήξερα πως θέλετε να τακτοποιηθή αυτή η υπόθεση το ταχύτερο. Συμφωνεί μαζί μας πως είναι προτιμότερο να ξεσηκωθούν οι Ναπολιτάνοι και να πάνε να πολεμήσουν τους Γάλλους, παρά να καθήσουν εδώ περιμένοντας τη γαλλική έπίθεση.

Ο Νίσμπετ την έπρόλαβε, την άρπαξε και με μία γρήγορη κίνηση την άγκάλιασε.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 46

ΝΤΕ ΣΙΚΑ: 'Ο Μάγος

ΤΟ ΝΕΟ ΕΥΡΗΜΑ ΤΟΥ ΝΤΕ ΣΙΚΑ: Η ΝΕΑΡΑ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛΛΑ ΠΑΛΛΟΤΑ

Η (ΑΓΝΩΣΤΗ ΩΣ ΧΘΕΣ) ΓΚΑΜΠΡΙΕΛΛΑ ΠΑΛΛΟΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ ΤΟΥ ΝΤΕ ΣΙΚΑ «Η ΣΤΕΓΗ»

Ο Βιττόριο Ντέ Σικά δεν είναι από τους ανθρώπους που περιμένουν. Μόλις ένας ήθοποιός προκαλέσει την γενική περιέργεια, είτε για το ταλέντο του, είτε για άλλους, λιγότερο καλλιτεχνικούς, λόγους, σπεύδει να γυρίσει μία ακόμη ταινία με πρωταγωνιστή — ή πρωταγωνίστρια — το άτομο που γνωρίζει την δόξα εκείνη ακριβώς τη στιγμή. Ποιος δεν θυμάται το «Στασιόνε Τέρμινι» (Τελευταίος Σταθμός); Τότε, ο κόσμος δλόκληρος είχε μείνει άναυδος έμπρός σ' ένα περίεργο νεαρό με πολύ έκφραστικά μάτια. Μάλιστα, που μιλούσαν για την «αρώστεία του αιδώνος» μας καλύτερα από όλα τα σχετικά βιβλία. Και ο νέος δεν είχε ανάγκη ν' ανοίγει το στόμα του. «Απλώς... κίτταζε! Οι παμπόνηροι 'Αμερικανοί σκηνοθέτες πού, όταν θέλουν βέβαια, ξέρουν να χρησιμοποιήσουν έναν ήθοποιό καλύτερα από κάθε άλλον, είχαν καταλάβει το μυστικό του Μονγκόμερυ Κλίφτ (γιατί περί αυτού πρόκειται) και προσέφεραν τα μαγικά του μάτια σε πρώτο πλάνο, χωρίς τσιγκουνιές, στα πεινασμένα πλήθη των θαυμαστών του. Τρεις-τέσσερις ταινίες έφθασαν για να λατρέ-

ψουν οι κινηματογράφοφιλοι όλου του κόσμου το κακοφτιαγμένο αυτό παλληκάρι με τα μαγευτικά μάτια και 'όλοι μιλούσαν για την τεράστια, την καταπληκτική τέχνη του.

«ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΣΕ ΒΛΕΠΟΥ ΜΕ, ΠΑΡΑ ΝΑ ΣΕ ΑΚΟΥΜΕ»

Ο Ντέ Σικά τότε δεν έδιστασε. Ζήτησε από τον Μονγκόμερυ Κλίφτ να πρωταγωνιστήσει σε μία ταινία του και το δυστυχισμένο παιδί δέχτηκε. Κατεβατά δλόκληρα διαλόγου του δόθηκαν να μελετήσει και το «τύπικα» αυτό 'Αμερικανόκι αναγκάστηκε να μιμηθεί τις κινήσεις και τη φλόγα ενός Λατίνου. 'Αποτέλεσμα; 'Ενώ τόσα χρόνια ο κόσμος θαύμαζε τον Κλίφτ και σκεφτόταν: «τά μάτια του μιλούν για όλα τα μυστήρια της ανθρώπινης ψυχής», όταν το στόμα του Κλίφτ άνοιξε και άφησε να κατακυλήσουν ερωτικές φλυαρίες χωρίς κανένα περιορισμό, το μυστήριο έσπασε, το κοινό συνήλθε, ο Κλίφτ κατακύλησε. 'Η μοναδική γκάφα της ζωής του τσάκισε την καριέρα του. 'Εν τώ μεταξύ, βέβαια, ο Ντέ Σικά έθυσασε με τις εισπράξεις του φιλμ και, φυσικά, δεν πρόσφερε άλλο ρόλο στον άλλοτε αγαπητό του «Μόντου».

ΤΟ ΝΕΟ ΘΥΜΑ

Δεν θέλουμε, με αυτόν τον πρόλογο, να φανούμε προφήτες κακών ούτε να πούμε πώς, αν η Γκρέης Κέλλυ δεχθή την πρόταση του Βιττόριο για ένα καινούργιο φιλμ, θα πέσει ή λεοντή και θα καταλάβουν τα πλήθη των θαυμαστών της πόσο ισχυρό είναι το «ταλέντο» της ωραίας πριγκίπισσας του Μονακό. Μόνον θαυμάζουμε τον Ντέ Σικά. Πώς τα καταφέρνει ο δαιμόνιος αυτός άνθρωπος να διατηρή και την πίστα δλόκληρη και τον σκύλο χορτάτο.

Ο «ΚΑΠΑΤΣΟΣ»

Με άλλα λόγια: Παίζει σε κάθε είδους φιλμ, ακόμη και σε καλά, και κερδίζει το κόσμου τα χρήματα... Χρησιμοποιεί τους πιο δημοφιλείς ήθοποιούς, και κερδίζει ακόμη περισσότερα... Πέφτει ή δημοτικότης των ήθοποιών, ή δική του παραμένει αναλλοίωτη... 'Αποφασίζει να σκηνοθετήσει ο ίδιος ένα φιλμ; Θεωρείται το καλλιτεχνικό αριστούργημα της χρονιάς, και — αν δεν συμφωνήσουν 'όλοι οι κριτικοί, όπως δεν συμφωνήσαν

στην περίπτωση της «Ερωτικής πολιορκίας» ('Όρο ντί Νάπολι)— συζητείται ακόμη περισσότερο... Παρουσιάζεται καμιά καινούργια «γόνισσα» στον όρίζοντα; Σπεύδει. 'Ετσι παρουσίασε πρώτα την Τζίνα Λολλομπρίντζινα στην σειρά «Ψωμί, έρωτας και...» και, μόλις κάποια άλλη άπειλησε να της πάρη τη θέση (ή Σοφία Λόρεν), ξαφνικά, δεν συμφώνησε δήθεν με τις υπερβολικές απαιτήσεις της Τζίνας, και ή προσεχής του πρωταγωνίστρια βρέθηκε να είναι — τυχαία — ή Σοφία.

Κι' όμως... Νά τον κατηγορήσει κανείς για την μοναδική του αυτή καπτασόσυνη; Θά ήταν άδικο και άμαρτία. Γιατί πρώτος απέδειξε, ύστερα από τόσα φιλμ, στην «Ερωτική πολιορκία» πώς ή Μάγκανο είναι στ' αλήθεια καλή ήθοποιός. Γιατί, μόνος αυτός, παρουσίασε ανθρώπους από το δρόμο σαν τον πρωταγωνιστή του «Κλέφτης ποδηλάτων» και κατάφερε να μην προσέξη ο κόσμος ότι ήταν έρασιτέχνες χωρίς καμιά ικανότητα.

Η «ΣΤΕΓΗ»

«Άλλωστε το πείραμα έπαναλαμβάνεται αυτές τις μέρες, με την καινούργια ταινία του, την «Στέγη». Κι' αυτή τη φορά, διάλεξε αγνώστους. 'Η νεαρή του πρωταγωνίστρια ονομάζεται Γκαμπριέλλα Παλλότα. Τί θα γίνει ύστερα, κανείς δεν ξέρη. Θά γίνει στάρ ή θά πέση στην άφανεϊα; 'Αγνωστο.

Δεν ξέρομε τί θα της συμβή, όπως δεν ξέρομε τί θα συμβή στην πεντάμορφη Γκρέης, αν δεχθή την πρόταση του Βιττόριο Ντέ Σικά. Γιατί είναι κοινό μυστικό πιά πώς μία τέτοια πρόταση είναι δίκαιο μαχαίρι. Μπορεί να καταστρέψη τον θρόνο της Γκρέης και να έξευτελίση το «Όσκαρ» που στολίζει το τζάκι της, μπορεί όμως, όπως στην περίπτωση της Μάγκανο, να καταστρέψη μία άλλη φήμη, αυτήν που κυκλοφορεί με 'όλο και περισσότερη επιμονή: ότι ή Γκρέης και ή τέχνη της ήθοποιίας είναι δύο πράγματα άσχετα μεταξύ τους. Και να αποδείξη ότι, αντίθετα από ό,τι νομίζομε, το Μονακό κέρδισε μία πριγκίπισσα, αλλά ο κινηματογράφος έχασε την καινούργια Γκρέτα Γκάρμπο.

«Ας δεχθώ λοιπόν ή Γκρέης. Σάν άλλη Λυδία λίθος, το φιλμ του Ντέ Σικά θά λύση και πάλι μία παλιά άπορία.

ΟΙ ΘΑΝΑΣΙΜΕΣ ΑΝΤΙΠΑΛΕΣ «ΛΟΛΛΟ» ΚΑΙ ΛΟΡΕΝ ΘΑ ΠΑΙΞΟΥΝ ΜΕ ΤΟΝ ΝΤΕ ΣΙΚΑ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΤΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΕΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΤΑΡ

Η ΓΚΡΕΗΣ ΚΕΛΛΥ ΚΑΙ Η Σ. ΜΑΓΚΑΝΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΝΟΥΝ ΤΟ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΟ «ΚΑΡΡΕ» ΤΟΥ ΝΤΕ ΣΙΚΑ

του ΟΡΣΟΝ ΟΥΕΛΛΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Ο Γκάβ Βάν Στράττεν, ένας τύπος τυχοδιωκτικής, νέος, ώριμος, διαρκώς μπλεγμένος με γυναίκες και με επιχειρήσεις ύποπτες, βάσει σκοπού στη ζωή του να πλησιάσει τον θαυμάσιο Άρκαντιν, τον άνθρωπο που είναι ανακατεμένος στις πιο κολοσσικές επιχειρήσεις και που ζει τυλιγμένος μ' έναν πέπλο μυστηρίου. Μαθαίνει πως ο Άρκαντιν έχει μια κόρη, την όμορφη και άπροσιτη Ράινα, και με πολλή τέχνη κατορθώνει να την πλησιάσει. Ο Άρκαντιν μαθαίνει από τους ανθρώπους του τη φίλια της κόρης του με τον Βάν Στράττεν και όταν τον βλέπει στο χορό, τον καλεί στο γραφείο του για να συζητήσει μαζί του. Εκεί του έγκυβεται κατά καταληκτικό. Δεν ξέρει — λέει ο Άρκαντιν στον Βάν Στράττεν — ποιος ακριβώς είναι. Δεν θυμάται τίποτε απ' τα πρώτα χρόνια της ζωής του. Οι αναμνήσεις του αρχίζουν από το 1927, από κάποιο θρόνο που, μέσ' στο κρύο, τριγύριζε άσκοπα στους δρόμους της Ζυρίχης με διακόσιες χιλιάδες έλβετικά φράγκα στην τσέπη, χωρίς να ξέρει ούτε ο ίδιος πού τα είχε βρει. Δεν ξέρει καν αν τ' όνομα που έχει — τ' όνομα Άρκαντιν — είναι δικό του. Ανοήτως λοιπόν στον Γκάβ Βάν Στράττεν να κάνει έρευνες για να του πει ποιος ακριβώς είναι. Τον πληρώνει γενναία. Ο Βάν Στράττεν αρχίζει τις έρευνές του. Ύστερ' από πολλές περιπέτειες μαθαίνει πως κάποια Σοφία έχει παίξει ένα σημαντικό ρόλο στη ζωή του Άρκαντιν και ανακαλύπτει τα ίχνη της. Η Σοφία αυτή ήταν μια Πολωνέζα που είχε αρχίσει τη σταδιοδρομία της διευθύνοντας ένα κακόφημο σπίτι στη Βαρσοβία. Αργότερα είχε γίνει αρχηγός μιας μεγάλης σπείρας σωματεμπόρων. Τώρα — κατόρθωσε να μάθει ο Βάν Στράττεν — ήταν παντρεμένη μ' ένα στρατηγό κι έμενε στο Μεξικό. Ο περίφημος Άρκαντιν ήταν κάποτε, όπως έδειχναν τα πράγματα, μέλος της σπείρας της Σοφίας. Στο Μεξικό, ο Βάν Στράττεν γνωρίζει ένα προστατευόμενο της Σοφίας, έναν μορφωμένο που τον λένε Όσκαρ, και κατορθώνει να του αποσπάσει μερικές πολύτιμες πληροφορίες για τον Άρκαντιν.

14

Και όμως... Αυτός ο Άτάμπιτς ήταν στοιχειοσημαντικό. Η Σοφία τον είχε αγαπήσει. Και, σίγουρα, δεν είχε άδικησει. Έτσι δεβαίνον ο Όσκαρ. Δεν ήταν άπιανο, φυσικά, να το έλεγε αυτό ο Όσκαρ από πίκρα, την πίκρα του παραγκωνισμένου άντεραστου. Αν μπο-

ρούσα μονάχα να προσδιορίσω σε ποιά ακριβώς εποχή είχαν γίνει τα γεγονότα που μου είχε περιγράψει με φράσεις τόσο άδριστες ο Όσκαρ! Είχε μιλήσει τόσο συγκεκριμένα, πηδώντας από τις λαμπρές μέρες της Βαρσοβίας (όπου κάποιο βράδυ είχε χάσει μια δολοκλήρη περιουσία παίζοντας ζάρια, χωρίς να στενοχωρηθεί διόλου) στη σημερινή του κατάντια, βρίσκοντας εκείνον τον παλιόεβραίο, τον Μύλλερ, τον διευθυντή του «Έρωτα» που τον μεταχειριζόταν σ' έναν κανέναν ζητιάνο... «Κι' ο Ζούκ ήταν Έβραϊός, είχε πη ο Όσκαρ. Γι' αυτό δεν του είχα ποτέ έμπιστοσύνη. Άλλα την προδοσία την είχε κάνει ο Άταμπιτς. Αυτός στάθηκε ή άφορμή της δυστυχίας μου. Αυτό το φίδι έγινε αίτια να φθάσω σ' ένα σημείονά μου χάλια. Καταραμένος να είναι αυτός κι' όλο του το σόι, αν έχη».

Ίσως αυτός ο Άταμπιτς να είχε προδώσει τη Σοφία για διακόσιες χιλιάδες έλβετικά φράγκα. Όχι, το ποσό ήταν κάπως μεγάλο. Μάλλον άπιανον να είχε πληρώσει τόσα λεπτά ή πολωνική άστυνομία για μια κατάδοση.

Είχα προσπαθήσει να πιάσω τον Όσκαρ σ' ένα δίκτυο μου.

—Και ή Σοφία καταστράφηκε εξ αιτίας του; Μια θλίψη άπύθμενη είχε ζωγραφιστεί στο θολά μάτια.

—Ναι, καταστράφηκε. Όταν συλλογίζομαι πώς την είδα να κλαίει... Μια γυναίκα σαν τη Σοφία! Μονάχα μια φορά, είναι αλήθεια.

—Όποτε ή Σοφία είχε κλάψει γι' αυτόν τον Άταμπιτς! Τι ήταν αυτά τα δάκρυα; Δάκρυα όργης μιας άμαζόνας που έπεσε στην παγίδα του σταυλότη της; Δάκρυα μιας άπορητευμένης έρωτευμένης; Πόσων χρόνων να ήταν τότε ή Σοφία; Την ηλικία του Όσκαρ ήταν άδύνατο να τη μαντέψει κανείς. Ο χρόνος είχε παύσει να υπάρχει γι' αυτόν.

—Και όμως, είμαι άνθρωπος με καρδιά έγω. Η ζήλεια είναι αίσθημα ταπεινό. Δεν της κράτησα κακία για τον στρατηγό. Έκείνον όμως τον έλεεινό Βάσφ...

Βάσφ Άταμπιτς, λοιπόν... Άς μπορούσα μονάχα να τηλεγραφήσω στη Βαρσοβία, να δάλω κάποιον να έρευνήσει πάνω σ' αυτό το νέο ίχνος! Είχα αρκετούς φίλους εκεί. Μερικούς τους είχα γνωρίσει στο Λονδίνο άλλους τότε στρατόπεδα συγκεντρώσεως αιχμαλώτων, τον καιρό που υπηρετούσα στον άμερικανικό στρατό στη Γερμανία. Μου είχαν δώσει τη διεύθυνσή τους. Δεν είχα όμως ιδέα τί είχαν άπογίνει. Δεν ήταν σωστό να τους ένοχλήσω. Ποιος ξέρει τι συνέπειες μπορούσε να έχη γι' αυτούς ένα τηλεγράφημα τόσο μακρινό και μυστηριώδες.

Θα μπορούσα να ρωτήσω τον «καθηγητή»... ή τον Θαδδαίο. Τον Τρέμπιτς, ίσως. Ναι, τον Τρέμπιτς, αν του έστειλα μια έπιταγή που θα μπορούσε να ξεαγγυρώσει μόνον όταν θα έπαιρνα την άπάντησή του.

Τα άθλια σπίτια ενός μικρού χωριού διαγράφονταν στο βάθος. Τάχυνα τ' όλη μου.

Το ταχυδρομείο ήταν χωμένο κάτω από κάτι σκιές, τριγυρισμένες από άγκυλωτους θάμνους. Ένας άντρας με χοντρό πρόσωπο, κοιμόταν πίσω από ένα κατασκευασμένο γραφείο, γεμάτο μύγες. Έτοιμασα διστακτικά ένα τηλεγράφημα σ' ένα έγγλέζικο και καθώς εκείνος το διάβαζε συλλαβιστά με μεγάλη δυσκολία, παρακολουθούσα στη χαμηλή όρασή ένα μεγάλο κιτρινωπό γυαλί σκεπτό σκυλίκι, που σάλευε δεξιά - άριστερα τις κεραίες του. Ένα σκυλίκι πεινασμένο. Σαν τον Όσκαρ, σαν έμένα...

Τι να είχε συμβη ανάμεσα στη Σοφία και τον Βάσφ Άταμπιτς;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7ο

Χωμένος βαθειά στην αναπνευστική πολυθρόνα μου άκουα το σιγανό βουητό του άνεμιστήρα που, σπτημένος κάτω από τη μεγάλη άπρηλλα, με τύλιγε μ' ένα άπαλο άεράκι. Τα μικρά κομματάκια πάγου μέσ' στο ποτήρι που κρατούσα, δρόσιζαν τις παλάμες μου και καθώς πιπίζα άργα - άργα το καλαμάκι μου, ένιωθα μέσ' στο στόμα μου την πικρή, εύχάριστη γεύση του τζίν. Δεν είχα παρά ν' άπλώσω το χέρι για να φτάσω τον μεγάλο δίσκο πλάι στο τραπέζι μου και να πάρω καμμία μπανάνα, κανένα μεγάλο πορτοκάλι, ή ό,τι άλλο ήθελα. Δεν είχα να κάνω παρά ένα νεύμα για νάρθη κοντά μου μια άπ' τις όμορφες ήλιοκαμμένες κοπέλλες που περνούσαν και ξαναπερνούσαν από μπροστά μου, κουκιστές και λυγιστές, με τα μαλλιά λυτά στους ώμους, με τις παρδαλές φούστες τους και τα ποικιλόχρωμα μαγιώ «μπικίνι». Δεν είχα παρά να πω ένα λόγο για νάρθη μια άπ' αυτές να μου χάριση τη συντροφιά της... κι' όλα τ' άλλα... Το τοπίο που άπλωνόταν μπροστά σ' τα μάτια μου άπ' την άπέραντη άνοστολισμένη βεράντα, είχε μια όμορφη παραδεισιακή. Φρεσκοποτισμένες ζωηρόχρωμες ντάλιες λαμπύριζαν κάτω άπ' τη νοτερή πράσινη σκιά των φοινικόδεντρων. Μια θάλασσα λουλακιά, ίσια σ' αγαλιά και άπαλη σ' άβελος, χάραζε άριστογυμναστικά κεντρίδια στις ρίζες των ψηλών κοκκινωπών δράχων και τ' όλην στις γύρω βουνοκορφές σπιδοβολούσε σαν πολύτιμο πετράδι πάνω στο φόντο του διάφανου, γαλάζιου ούρανού.

Όλα όμως αυτά δεν μου έδιναν καμμία εύχαρίστηση, ούτε κι' αυτήν άκόμη την άποχαίνωση που άποζήτουσα. Μετανοούσα που δεν είχα πάρει το πρώτο άεροπλάνο που έφευγε για την Εύρώπη. Έλπιδες να πλησιάσω τη Σοφία είχα έλαχιστες — μια Σοφία πλούσια, άξιοπρεπή, που ζούσε κάτω από την προστασία ενός συζύγου στρατηγού, παντοδύναμου στο Μεξικό, δοξασμένου ποιος ξέρει σε ποια έπαινασάση. Έξ άλλου, δεν ήταν καμμία άνάγκη πια να δώ τη Σοφία. Δεν θα είχε να προσθέσει σπουδαία πράγματα στις πληροφορίες που είχα κατορθώσει ν' άποσπάσω από τον Όσκαρ. Η έκθεσή μου ήταν τώρα σχεδόν έτοιμη. Μπορούσα ν' άντικρύσω τον Άρκαντιν, να ξαναβρω τη Ράινα. Γιατί, λοιπόν, έχανα τον καιρό μου σ' αυτή τη φλογισμένη άκρογιαλιά, σ' αυτό το γλυκερό τοπίο που φαινόταν σαν ψεύτικο κάτω άπ' το δυνατό φως;

Περιέργεια κάπως νοσηρή. Δεν μου έκανε καρδιά να έγκαταλείψω τα ίχνη της Σοφίας χωρίς να την πλησιάσω. Ήθελα να γνωρίσω από κοντά αυτήν την καταπληκτική γυναίκα, που τρία δολάκια χρόνια είχε κρατήσει τον Άρκαντιν άλυσοδεμένο κοντά της σαν σκυλί. Βέβαια το σκυλί έσπαζε άργότερα την άλυσιδα και δάγκωνε το χέρι που το έβρεψε και το χάιδεψε... Όστόσο... Πάντως, το βέβαιο ήταν πως, έπί τρία χρόνια, ό άνθρωπος αυτός, που δεν είχε γίνει άκόμη ό μέγας και πολυς Άρκαντιν και ήταν τότε μονάχα ό νεαρός Βάσφ Άτάμπιτς, είχε υπηρετήσει τη Σοφία σαν ένα πειθήνιο όργανο, όπως ό Σίμον κι' ό Σάσκιελ ό μονόφθαλμος, ό Φέρεντζ, ό Χέρεντζ και ό Γιόκομπ Ζούκ, όπως όλα τα μέλη της σπείρας της «Μαντάμ Σοφίας», όπως την έλεγαν στον κύκλο τους.

Ίσως νάταν αυτός ό λόγος που με είχε κάνει να έρθω στο Άκαπούλκο. Ίσως γι' αυτό, δυό μέρες τώρα, σερνόμενα ράθυμα μέσα σ' ένα πολυτέλεια που δέ μου έδινε καμμία χάρα. Τα έξοδα τα πλήρωνε ένας μελαγχολικός άρχοντας

που ήταν κάποτε νέος, όπως όλος ό κόσμος, και που κι' αν άκόμη δεν είχε φθάσει στο σημείο να καταδώσει τον άρχηγό του και τους συντρόφους του, όπως με είχε δεβαώσει ό Όσκαρ, το είχε πάντως σκάσει με τα λεπτά του ταμείου την ώρα του κινδύνου, σαν τον ύπηρέτη που έπωφελείται από μια πυρκαϊά για να βουτήξει τ' άσχημα του σπιτιού.

Αυτό, λοιπόν, ήταν το μυστικό του Άρκαντιν. Τι άθλιότης! Ένας κύριος που έκανε κυβερνήσεις δολοκλήρες να τρέμουν, που μπορούσε μ' ένα του τηλεφώνημα να καταστρέψει ανθρώπους με μεγαλόδοτους και με παράσημα, που του άρεσαν οι μεγάλες χειρονομίες! Μήπως δεν μου είχαν διηγηθή στην Ίσπανία πως, θέλοντας να μιμηθή την ήγεμονική χειρονομία ενός Ίσπανού άρχοντα που είχε αγοράσει έναν πύργο στη Σεβίλλη για να μπορέσει ή άρσά του να κόψη το τριαντάφυλλο που είχε δη άνάμεσ' άπ' τη μισοαναιική πόρτα, ό Άρκαντιν είχε αγοράσει το Σαν Τίρσο μόνο και μόνο έπειδή ή Ράινα, περνούοντας κάποια μέρα με τ' άμάξι άπ' το δρόμο, του είχε πη άναστενάζοντας: «Κύττα, μπαμπά! Ό πύργος της Κοιμισμένης Πεντάμορφης του Δάσου!» Άκριβώς έτσι τον φαντάζομαι.

Να το πίστευε, αλήθεια, ό Άρκαντιν πως θα κρατούσε για πάντα εκεί μέσα την κόρη του για τον έαυτό του, προφυλαγμένη πίσω άπ' τα θεόρατα τείχη, τριγυρισμένη από πλούτη και ζήλο τυπες φροντίδες; Μά δεν είχε διαβάσει ποτέ του παραμύθια; Δεν ήξερε πως κάποιο άραιο πρωί θαρχόταν μοιραία το βασίλοπυλο του παραμυθίου για να έμνηση την πριγκιποπούλα και να την πάρη μαζί του πάνω σ' ό μορφο άσπρο άλογό του; Τι κι' αν το πριγκιποπούλο δεν θάταν τίποτ' άλλο παρά ένας τυχοδιώκτης, με περισσότερα χρέη παρά τίτλους και που θα είχε πιά πολλά πάρε - δώσε με τους πιστωτές και την άστυνομία παρά με τους δράκους του παραμυθίου;

Ζαλισμένος από το δυνατό φως του ήλιου που έριχνε την στυλιπή του άνταύγεια σ' τα κατάλευκα μάρμαρα του έξώστη, κύτταξα με μισόκλειστα μάτια μέσα σε μια πσίνα ένα μεγάλο φυτό που το πελώριο λουλούδι του άνοιγε τα πέταλά του, σαρκώδες, πορφύρο, υγρό άπ' τους χυμούς. Και συλλογίζομουν το στόμα της Ράινας...

Έπρεπε όμως να συγκεντρωθώ, να σκεφθώ... Τώρα δεν έλειπε τίποτε άπ' την έκθεση που μου είχαν αναθέσει να ετοιμάσω. Ούτε καν ή ήμερομηνία και ό τόπος γεννήσεως — 1895, μια κομώπολη κοντά στην Τιφλίδα... Και μια σύμπτωση. Όταν έφευγε άπ' την Πολωνία με τις τσέπες γεμάτες λεπτά, ό Άτάμπιτς είχε άκριβώς την ηλικία μου. Στη ζωή μου την πολυκύμαντη μου είχε τύχει κι' έμένα να παίξω άτιμο παιχνίδι σ' τα χαρτιά, να έμμεταλλευθώ την έμπιστοσύνη των άλλων, να κοροϊδέψω, να γίνω φόρτωμα, ένα όμως πράγμα δεν είχα κάνει ποτέ: δεν είχα κλέψει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα γέλιο σαρκαστικό, περιφρονητικό άνέθηκε σ' τα χείλη μου. Μια κοπέλλα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από κοντά μου καραδοκώντας ένα νεύμα μου, μούκλεισε το μάτι με ύφος κουτοπόνηρο. Σαν είδε όμως πως δεν έλεγε κλέμει. Νάταν αυτός ό λόγος που έκανον τον κύριο Άρκαντιν να με μεταχειρίζεται «άφ' ύψηλου»; Ένα

Χορός του Παναθηναϊκού Α. Ο.

Χορός του Λυκείου 'Ελληνίδων

Χορός του Λυκείου 'Ελληνίδων

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΦΙΛΟΞΕΝΗΣΕ ΠΟΛΛΟΥΣ ΦΙΛΑΘΡΩΠΙΚΟΥΣ ΧΟΡΟΥΣ, ΠΟΥ ΣΥΝΕΚΕΝΤΡΩΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Χορός του Λυκείου 'Ελληνίδων

Χορός του Βαρβακείου Λυκείου

Χορός του 'Ιπποδρόμου

ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑΝ ΕΣΗΜΕΙΩΣΑΝ ΟΙ ΕΠΙΣΗΜΕΣ ΧΟΡΕΣ ΠΕΡΙΔΕΣ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ, ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΑΝΙΔΩΝ...

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ...

Διακριτικές καὶ ἀδιάκριτες ματιές στους τελευταίους χορούς τῆς ἀποκριᾶς

...ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΗΣ, ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΚΟΥ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΥ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΙΚΟΥ ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΥ, ΤΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΤΩΝ ΚΟΛΛΕΓΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ

Χορός τῆς 'Ελληνικῆς Μερίμνης

Χορός τῆς 'Ελληνικῆς Μερίμνης

ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΟΥ, ΤΟΥ ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΥ Α. Ο. ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΤΟΥ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ. ΠΑΡΑΘΕΤΟΥΜΕ ΜΕΡΙΚΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Φωτ. 'Αντωνιάδη (6) — Χατζηκω-
σταντίνου (2) — 'Ασιώτη (1)

Έδω κι' Εκεί

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ ΓΑΛΛΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ Ζαν Μαράι —κατά μερικούς η πληγή, κατ' άλλους η εύλογία του γαλλικού κινηματογράφου— χαιρετάει «εμπανιστή» την Κι-Τσι Κέ-Η-Κό, διακεκριμένη «στάρ» της 'Ιαπωνίας. 'Ο Μαράι και η Κέ-Η-Κό θα παίξουν μαζί στην πρώτη γαλλοϊαπωνική παραγωγή, της οποίας προσωρινός τίτλος είναι «Ένας Γάλλος στο Τόκιο».

(Α.Δ.Ρ.)

● **ΕΝΑΣ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΗΣ** διαδίδει το ξέθι για μία ώραία εανθή στάρ:

—'Η Πέμπτη είναι εξαιρετική μέρα γι' αυτήν. Είναι η μόνη μέρα της εβδομάδος στην οποία δεν έχει παντρευτεί.

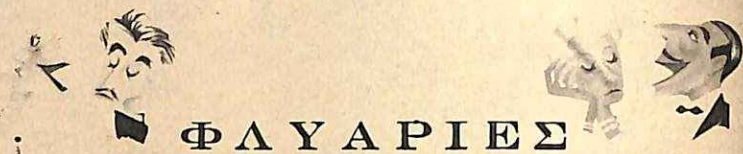
● Ο **ΣΕΡ ΛΟΡΕΝΣ ΟΛΙΒΙΕ** εξηγεί την επιτυχία της Μαίριλιν Μονρόε:

—'Έχει την ικανότητα να δίνει την εντύπωση ότι είναι η πιο διεφθαρμένη κοπέλλα του κόσμου και, την άλλη στιγμή, ότι είναι θαυμαστά όμορφη, κουτή και άθωα. 'Ετσι, ό θεατής τρελαίνεται σιγά-σιγά από την περιέργεια να μάθει τί είναι στην πραγματικότητα.

● Η **ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ**, —ή καμμενούλα!— απέκτησε ένα καινούργιο επανωφόρι από διζόν... διπλό! Λευκό διζόν από την μία πλευρά, καφετί από την άλλη, φοριέται από μένα ή απ' Έξω καστίζει μόλις 35.000 δολάρια.

● ΤΟ **ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ** του κεντρικού αστυνομικού τμήματος του Σικάγου καλεί:

—'Αυτόκίνητο 1176! Παρακαλείται να τρέξει στο σταυροδρόμι της 20ής οδού της Λεωφόρου της Δύσεως, για να συλλάβει μία κοπέλλα που χορεύει γυμνή στο πεζοδρόμιο.
Και η φωνή συνεχίζει:
—Τά άλλα αυτόκινητα παρακαλούνται να μείνουν εκεί που βρίσκονται!

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

... Χρόνια πολλά. Την Τετάρτη, 18 'Απριλίου, γιορτάζει τα γενέθλιά της η Α. Μ. η βασίλισσα Φρειδερίκη. Διά τους πολύ επίσημους, κρυφή ηλικία δεν υπάρχει. 'Αλλωστε, γεννημένη το 1917, βρίσκεται, στην σημερινή μας εποχή, εις την πρώτη νεότητά... η "Ασσοι. Για πρώτη χρονιά, άσσοι του αυτοκινήτου διεθνούς φήμης θα τρέξουν εις τους ελληνικούς δρόμους, με πραγματικό ενδιαφέρον... Το «Ράλυ 'Ακρόπολις» μετράει εις την γενική βαθμολογία του ευρωπαϊκού πρωταθλήματος... 'Ως τώρα, όσοι τρέχαν, το κάνανε για το κέφι τους και ίσως, για να δουν από κοντά τους χειρότερους δρόμους της Εύρώπης... η 'Αστεράκια. Νέα από το Χόλλυγουντ: 'Ο Τζέιμς Μίτσον έτών 15 και ό Τζών Βαϊσμούλλερ, επίσης 15, έκλεψαν ένα αυτόκνητο σταματημένο έξω από ένα νοσοκομείο, έκμαν ένα περίπατο, σταμάτησαν στην άκρη μιάς χαράδρας και, αφού κατέβηκαν, έλυσαν το φρένο και το έρριξαν στο χάος. Οι έφημερίδες δεν αναφέρουν τις αντιδράσεις των μπαμπάδων Ρόμπερτ Μίτσον και Τζόν Βαϊσμούλλερ... η 'Αποκάλυψις. Θυμωθείτε το όνομα Κάρολ Μέικερ. 'Ο μέγας σκηνοθέτης 'Ηλίας Καζάν την διάλεξε για ήρωίδα της καινούργιας του ταινίας «Μικρή κούκλα» και την άποκαλεί ως την πιο έλκυστική ξανθιά που έχει δη από χρόνια... η Παϊδικά. Μία φορά η μικρή ζητεί να κοιμηθί πιδ ένωρίς. "Εκπληκτη ή μαμά της την ρωτά γιατί. "Έχω μία ιδέα για όνειρο, άπαντά αυτή... η 'Εξελίξεις. Εις την νέα ταινία «Κασσιανή», που γυρίζει η «'Ανζερδός», τον ρόλο της μοναχής Θεοδούλης θα παίξει η καρδουνομάτα Σωφρονία... η Τουρισμός. Πάμε στην Ρώμη;...Φεύγοντας το πρωί από τας 'Αθήνας με το αυτόκνητο, θα βρίσκεσθε την επαύριον το μεσημέρι στην Αίωνια πόλι, χάρις εις το «Φέρρυ-μπώτ», που θα σας μεταφέρει με το αυτόκνητο από την 'Ηγουμένισσα στο Μπρίντιζι... Σκεφθήτε, ούτε θεωρήσεις, ούτε εισιτήρια, ούτε τίποτε! Αυτό, από της 1ης 'Ιουνίου, το υπόσχονται οι αρμόδιοι... η Σταγόνες σοφίας: "Εάν λέτε πάντα την αλήθεια, δεν έχετε ανάγκη από μνήμη... η 'Ορισμοί. Τραπεζίτης: 'Ο άνθρωπος που είναι πρόθυμος να σου δανείση λεπτά, μόλις πεισθή άπολύτως ότι δεν τά έχεις πλέον ανάγκη...

444

● Ο **ΔΙΑΙΣΗΜΟΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ** του αμερικανικού κινηματογράφου 'Αλφρεντ Χίτσκοκ, βασιλεύς της «άγανιδους» ταινίας, έβωσε μία μεγάλη ζεζιάσι στο σπίτι του και το «μενού» είχε τον τίτλο «Κάρτα των πεδαιμένων». 'Απετελείτο από τα εξής φαγητά: κοσμομή κόμπρας, ραγκού έρπετων, κροκέτες πτωμάτων, όμελέττα όπιου, τυρί σφαγίων, πουτίγκα πύθωνος και μαργέκας γκλασσέ άλά μοφίν. "Όλα αυτά με κρασιά «νεκροτομείου» και, για λίκερ, άνιζέτ άρσενικού.

● Ο **ΤΖΩΝ ΚΑΟΥΛΑΥ**, έτών 39, συνελήφθη δι' έπαιτειά του, κοντά στο Σικάγο.

—Και τί θα κάνετε το αυτόκνητό μου; ρώτησε.

Οι άστυνομικοί κατάπληκτοι δεν κρατιώνται:

—Γιατί δεν το πουλάς για να ζήσης;

'Αλλά ό ζητιάνος είχε την τελευταία λέξι:

—Και που θα κοιμάμαι άν το πουλήσω;

Μαγείρεμα... έκατομμυρίων

'Ο κ. Τίνο Μουσουμέτσι και η γυναίκα του εκέρδισαν το πρώτο βραβείο στην άμερικανο-Ιταλική τηλεόρασι, στο πρόγραμμα «Ένα έκατομμύριο άν το ξέρετε!»

Το κέρδισαν άπαντώντας σε έρωτήσεις για την Ιστορία της... μαγειρικής.

Το ζεύγος εδήλωσε ότι θα δώση τα χρήματα στην κόρη του που πρόκειται να παντρευτεί, για να μόρεση να περάση τον μήνα του μέλιτος στην 'Ιταλία και να γνωρίση έτσι την πατρίδα των γονέων της.

'Η πρώτη έρώτησις άπετελείτο από δύο μέρη. Το πρώτο τους ζητούσε να όνομάσουν τριών ειδών φαγητά που αναφέρονται στην Γραφή και τά όποια μαγειρεύονται και σήμερα, αλλά με πιο συγχρονισμένα, φυσικά, μέσα.

'Ο Τίνο άπάντησε: «Ψωμί, λάδι και κρασί».

Το δεύτερο μέρος είχε τρεις ύποδιαιρέσεις: 'Αναφερόταν στην εποχή που μία 'Αγγλίσ λαίδη, με την βοήθεια ενός ναυάρχου, δοήθησε να άνεθ ό βασιλεύς της Νεαπόλεως στον θρόνο του, και στο φαγητό που έφευρέθηκε προς τιμήν της λαίδης, από τον αρχιμάγειρα του βασιλέως.

Οι Μουσουμέτσι έπρεπε να δώσουν το όνομα της λαίδης, του ναυάρχου και τά έπτά υλικά που αποτελούσαν το φαγητό, δηλαδή την λεγομένη «άγγλική σούπα» ή «Ράμ Κέγκ».

Το κατάφεραν όνομάζοντας την λαίδη Χάμιλτον, τον Νέλσωνα, και —ένω η γυναίκα του χοροπηδούσε από τη χαρά της,— ό Τίνο άνέφερε ένα-ένα τά έπτά υλικά του φαγητού.

Η **ΠΛΗΘΩΡΙΚΗ ΣΟΦΙΑ ΛΟΡΕΝ** έπιθεωρεί τους άνδρες της φιλαρμονικής του στρατού, που θα έπαιζε στην πλατεία του 'Αγίου Γερμανού, επί τη έπετειώ της ένώσεως της πόλεως με το Σορράντ. Τά νεαροδία της φιλαρμονικής έτοιμάζονται να φύγουν επί τη θέα της καλλιπαρείου Σοφίας.

(Eclair - Mondial)

● Ο **ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ**:
—'Ε! Φώναξέ μου ένα ταξί!
'Ο κύριος:
—Πώς τολμάτε; Δεν είμαι ό θυμωρός; Είμαι Ναυάρχος!
Και ό μεθύσμενος:
—Καλά ντέ! Μην κάνης έτσι! Φώναξέ μου καράδι!

● **ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΙ** άκουμπών έναν δεμένο και φιμωμένο άνθρωπο επάνω στις γραμμές του σιδηροδρόμου. Μία γραμμή που τους παρακολουθεί από το παράθυρο της, φωνάζει:

—Δεν θάθελα ν' άνακατευτώ εκεί που δεν με σπέρνουν, αλλά δεν έχει περάσει τράινο από δώ, από τότε που τέλειωσε ό πόλεμος.

ΕΝΑ ΦΘΗΝΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Μία παράδοσις έκατό και πλέον έτών έκλεκτής ποιότητος και άψόγου ραπτικής άνδρικών κοστούμιών συνεχίζεται από τον Βιενέζο Πήτερ Κνήζε στην Νέα 'Υόρκη, ό όποιος έχει την φήμη του πιο ακριβού ράπτου του κόσμου. Δεκαπέντε χιλιάδες δραχμές ένα φράκο, δύομισι χιλιάδες οι πυτζάμες, τρεις χιλιάδες το φανελλένιο πανταλόνι. Δώδεκα χιλιάδες ένα άδιάρροχο και έξη χιλιάδες μία ρόμπα του σπιτιού. Τριάντα τρεις χιλιάδες δραχμές ένα επανωφόρι από «δικούνα» και έπττα χιλιάδες ένα σακκάκι από καμήρι.

'Εξακόσιες δραχμές τά γάντια από χοιροδερμα, με φόδρα από σαμούι και δύο χιλιάδες το μεταξωτό κασκόλ, ντυμπλισμένο από «δικούνα». 'Η μαύρη μεταξωτή όμπρέλλα που θα συνοδεύη το κοστούμι κοστίζει περί τις χίλιες τριακόσιες δραχμές.

Και όμως... 'Αδεν κάνωμε ακριβά ρούχα μόνον και μόνον για να μάς λένε ακριβούς, δηλαδή ό Πήτερ Κνήζε. Οι πελάται μας άπολαμβάνουν άνογη έφαρμογή και έκλεκτή ποιότητα. Αισθάνονται άνετα μέσα στα κοστούμια που τους ράβωμε, αλλά και στο μάτι είναι υπέρκωφοι.

Και ίδου ακόμη μερικές τιμές: Μαντήλια στού Κνήζε κοστίζουν χίλιες διακόσιες δραχμές το ένα, αλλά είναι ύφαντά χειρός. Ένα συντηρητικό κοστούμι κοστίζει δέκα χιλιάδες και, άν το θέλετε με γιλέκο, θα δώσετε άλλες εξακόσιες. Ένα λεπτό βαμβάκερο πουκάμισο κοστίζει όκτακόσιες δραχμές.

Τώρα θα ήπτε, ποίος ράβεται εκεί; 'Ιδου μερικά όνόματα: ό Τάυρον Πάουερ, ό Σάγης της Περγίας, ό Γκάρο Κούπερ και ό Δημήτρης Μητρόπουλος. 'Επίσης, στον Κνήζε έπληε να παραγγείλη το φράκο του ό Μάρλον Μπράντο. 'Εταν άποφάσισε να έγκαταλείψη τις έπισημες εμφανίσεις με το μπλέ... δίμητο που έκανε συνήθως. Και εκεί έρωσε το δικό της φράκο ό Μάρλεν Ντήτριχ, για ένα νούμερο στο καμπαρέ του Λας Βέγκας.

«Αυτό ήταν πράγματι δύσκολο!» παραδέχεται ό Κνήζε. «Χρειάστηκε να της κάνω 16 πρόδες!»

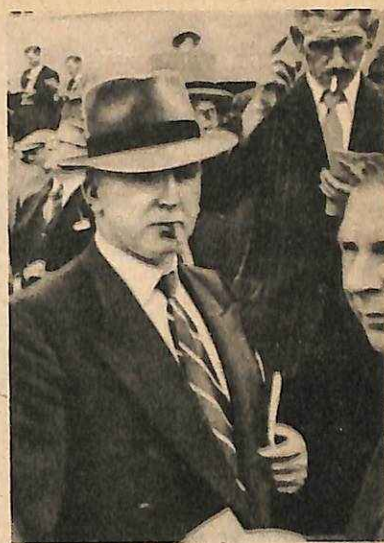
—Δεν πρόκειται να το ξαναδώσω δουλειά, άσπου να πεθάνη! Μπορεί να πεινάσουν κι' αυτός κι' η γυναίκα του και τά παιδιά του, δεν μ' ενδιαφέρει! Δεν θα ξαναπαράση το κατόφλι μου!

—'Εχεις άπόλυτο δικίο, Σάμ! συμφώνησε ό φίλος του.

—Μάλιστα, κύριε! Δεν πρόκειται να τον ξαναδώ στα μάτια μου! ώρκίστηκε ό Χάρρις.

—Ποτέ! Συμφώνησε ό φίλος του.

—Δηλαδή, διώρθωσε ό Σάμ, εκτός άν τον χρειαστούμε.

Ο **ΑΛΜΠΕΡΤ ΠΙΕΡΠΟ'ΙΝΤ**, ό επίσημος δήμιος της Μ. Βρετανίας, έμεινε άνεργος —ή μάλλον άργόμισθος— μετά την κατάρρησι της βασιλικής ποινης. "Όπως είναι γνωστό, το έπάγγελμα του δημίου, στην 'Αγγλία, είναι κληρονομικό. 'Ο Πιερπ'οίντ, ηλικίας 45 έτών, έξετελεσε κατά το διάστημα της 25ετούς θητείας του περί τά 100 άτομα —εύσυνειδητως και άριστοτεχνικώς, όπως αναφέρουν οι έπίσημες έκθέσεις

● **ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ** παραγωγός του Χόλλυγουντ έκανε στους συνεργάτες του τον βίον άβίωτον με την ιδέα που είχε για το αλάνθαστον των άποφάσεων του. Μία μέρα όμως, σε μία έπίσημη συνέλευσι της εταιρίας, κατέπληξε δλους με την δήλωσι ότι κάποτε είχε κάνει λάθος.

—Σεις λάθος;
—Μάλιστα, κύριοι! άπάντησε ό αλάνθαστος ταπεινά. Κάποτε νόμισα πως είχα κάνει λάθος ενώ είχα άπολύτως δικίο.

● Ο **ΣΙΑΜ ΧΑΡΡΙΣ**, παλιός παραγωγός του Μπροντγουάι, ήταν γνωστός σαν άνθρωπος που κρατούσε μεγάλη κακία, αλλά ήξερε μέχρι ποίου σημείου τον συνέφερε να την κρατά. Μία μέρα, έξαλλος από ένα κόμπο που του έπαιξε ένας ήθοποιός, ό Χάρρις δρόκε ένα φίλο του και άρχισε να βρίζη:

—Δεν πρόκειται να το ξαναδώσω δουλειά, άσπου να πεθάνη! Μπορεί να πεινάσουν κι' αυτός κι' η γυναίκα του και τά παιδιά του, δεν μ' ενδιαφέρει! Δεν θα ξαναπαράση το κατόφλι μου!

—'Εχεις άπόλυτο δικίο, Σάμ! συμφώνησε ό φίλος του.

—Μάλιστα, κύριε! Δεν πρόκειται να τον ξαναδώ στα μάτια μου! ώρκίστηκε ό Χάρρις.

—Ποτέ! Συμφώνησε ό φίλος του.

—Δηλαδή, διώρθωσε ό Σάμ, εκτός άν τον χρειαστούμε.

Ρip Κίρμπυ

Ρip Κίρμπυ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

Τα μικρότερα «καταστήματα» του κόσμου με την μεγαλύτερη ποικιλία εμπορευμάτων

Τα μεγαλύτερα «μεγάλα καταστήματα» εύρισκονται φυσικά εις την 'Αμερική. Τα μικρότερα όμως καταστήματα του κόσμου αναμφισβήτητα υπάρχουν εις την 'Ελλάδα. Μέσα εις τον περιωρισμένο χώρο ενός αθηναϊκού περιπτέρου συγκεντρώνεται, με άπιθανα μαγικά μέσα, το εμπόρευμα ενός ολοκληρού καταστήματος που θα μπορούσε να

φέρη τον συνδυασμένο τίτλο του βιβλίου - ζαχαρο - χαρτο - καπνο-μυροπωλείου. Καί σταματά κανείς εκεί αδικώντας την ποικιλία την οποία προσφέρει, διότι θα ήμπορούσε κανείς να προσθέση ακόμη άπειρες άλλες ειδικότητες. Διότι το περίπτερο προσφέρει ακόμη φάρμακα, φαναράκια, σουγιάδες, σφυρίχτρες, ψεύτικα κοσμήματα, ξυραφάκια· αλλά ό

κατάλογος πρέπει να σταματήσει διότι υπάρχουν περίπτερα τα όποια, ούτε λίγο ούτε πολύ, συγκεντρώνουν μέσα σ' αυτά τα μικροσκοπικά καταστήματα, που δεν είναι παρά ένα τεράστιο παραγεμισμένο κουτί, περισσότερα από 300 διάφορα είδη. Το ελληνικό περίπτερο ανταποκρίνεται προς τον χαρακτήρα του 'Ελλη-νος εμπόρου που αγαπά, παραπάνω απ' όλα τα είδη πωλήσε-ως, την λιανική πώλησι. Λίγα απ' όλα: Μιά άσπρινη, χύμα τσιγάρα, ένα χαρτοφάκελο, 'Αν μπορούσε να πωλή λιανικώς και τα σπρίττα και τις καρφί-τσες, αν υπήρχε νόμισμα το ό-ποιον θα ανταπεκρίνετο εις την μηδαμινή αξία των, θα το έκανε εύχαριστως.

Θά ήταν άδικία να παρουσιά-ση κανείς το περίπτερο μόνον σαν ένα κατάστημα. Οι δυνατότητές

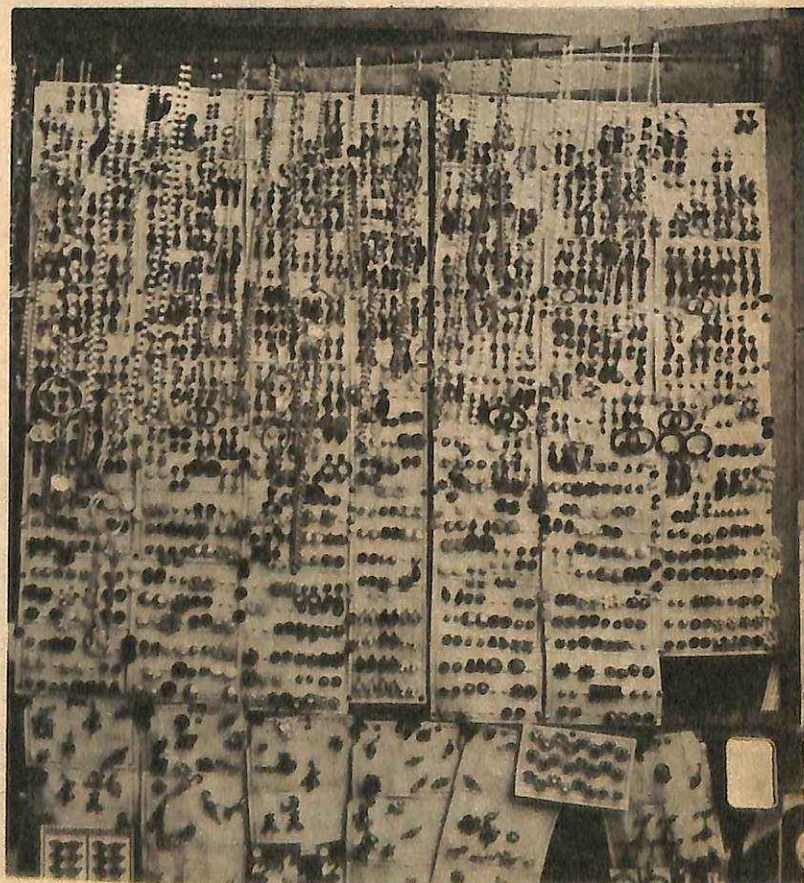
του δεν σταματούν εκεί. Είναι συγχρόνως καφενείο, τηλεφώνι-κός θάλαμος, τόπος συναντήσεως και ραντεβού (θα σέ περιμένο, λέει αυτός σ' αυτήν, στις 7½ στο περίπτερο...) και είναι και τελεί-ως ελεύθερο από κάθε δέσμευσι, από κάθε ύπακοή ώρας, από έ-ορτές και άργιες. 'Ανοίγει όπο-τε θέλει και κλείνει όποτε θέλει, έχει το προνόμιο να εργάζεται και να ξενυχτά ακόμη και όλό-κληρο το εικοσιτετράωρο, αν του κάμη κέφι. Οι ιδιοκτήτες του εί-ναι αρχικώς οι ανάπηροι, εις τους όποιους τ' έχει παραχωρήσει το κράτος. Είναι συνήθως μικροεπι-χειρηματίαι που τ' έχουν επι-νοικιάσει και που μεταπωλούν τ' εμπορεύματα, τα όποια παίρνουν όλα επί πιστώσει, και κρατούν την προμήθεια την όποιαν τους δίδει το κάθε ξένα. Σήμεραν το περίπτερο είναι το σπουδαιότε-

ρο μαγαζί έν σχέσει με το μέγε-θος του και ό περιπτερούχος είναι και αυτός μία προσωπικό-της της γειτονιάς. 'Ετοιμος πάν-τα για κουθέντα, για συζήτησι, προσφέρει γνώμες και συμβου-λές και επηρεάζει ένα κόσμο γύρω του. Είναι συνδεδεμένος με εκατοντάδες ανθρώπους, με τους όποιους έρχεται κάθε μέρα σ' συναλλαγή και ή βοήθειά του ή ή έχθρότης του πολλές φορές έ-χει τεραστία σημασία για την έ-πιτυχία ή την άποτυχία ενός ά-πό τ' είδη που εμπορεύεται. Κί' αν αυτή την σημασία την πολ-λαπλασιάζει κανείς με ένα τερά-στιο αριθμό — μόνον εις την πε-ριοχή 'Αθηνών - Πειραιώς ύπάρ-χουν περίπου 2.700 — καταλα-βαίνει τότε πόση δύναμι στην πραγματικότητα και πόση σημα-σία έχει αυτό το μικροσκοπικό μαγαζάκι...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΒΡΙΣΚΟΥΝ Ο,ΤΙ ΕΠΙΘΥΜΗΣΟΥΝ ΣΤΟ «ΚΙΟΣΚΙ»

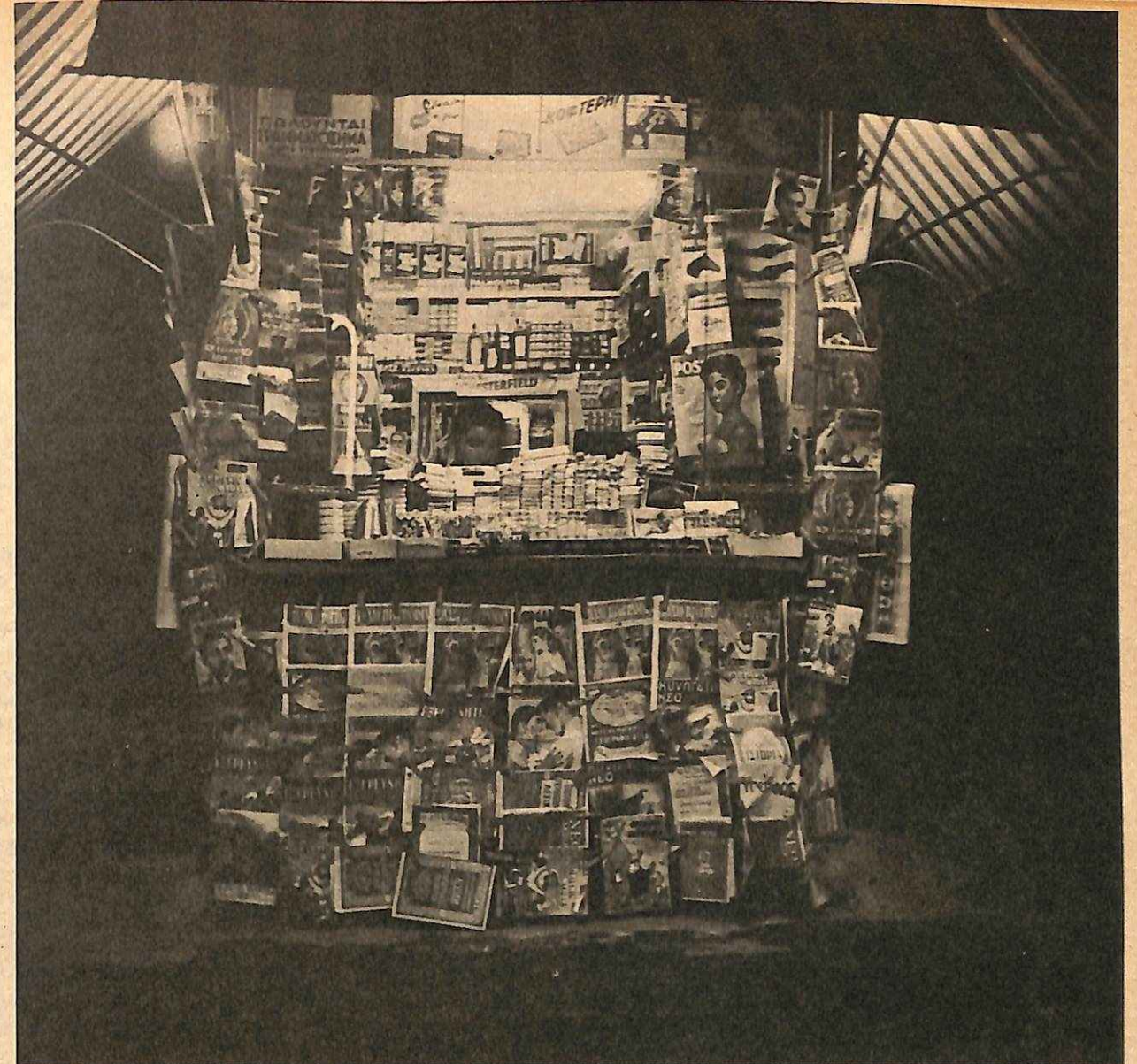
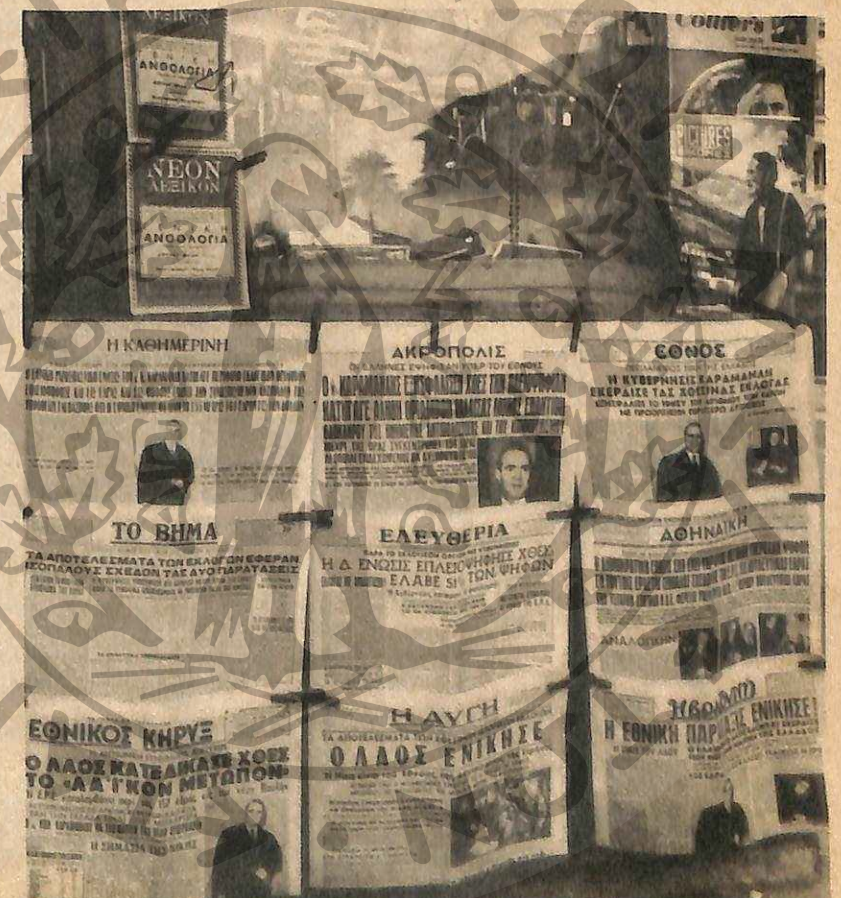
ΑΝ ΕΙΣΑΙ ΦΤΩΧΗ ΚΑΙ ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΗ ΑΓΟΡΑΖΕΙΣ ΑΠ' ΤΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ ΕΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ —ΚΑΙ ΔΕΝ ΞΟΔΕΥΕΙΣ ΣΧΕΔΟΝ ΤΙΠΟΤΕ

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΥ ΘΥΜΙΖΕΙ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΘΕΑΤΡΟΥ. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙ ΜΕΝΟΥΝ ΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ ΠΛΩΝ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΩΤΑΤΗ ΕΙΚΟΝΑ: ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ, ΟΛΕΣ ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΕΠΑΝΗΓΥΡΙΖΑΝ ΤΗΝ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΩΝ!

ΓΙΑ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΧΑΡΤΙΝΟ ΦΩΤΙΣΜΕΝΟ ΠΑΛΑΤΙ. ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗ ΕΝΑ ΚΕΛΛΙ

Ένας 'Αθηναϊκός τραγέλαφος:

Η ΛΥΣΙΣ: ΚΑΛΗ ΘΕΛΗΣΙΣ ΚΑΙ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

Τόσο οι διαβάται, όσο και οι αυτοκινητιστάι συμφωνούν ότι η κυκλοφορία στην 'Αθήνα αποτελεί «πρόβλημα». Διαφωνούν όμως στο ποίος φταίει γι' αυτή την κατάσταση. Οι πρώτοι αποδίδουν όλα τα σφάλματα στους οδηγούς. Αυτοί, λέν, γέμισαν τους στενούς δρόμους με χιλιάδες χιλιάδων αυτοκίνητα και επί πλέον δεν ξέρουν να τα οδηγούν, ή θιάζονται ή αδιαφορούν όταν είναι πάνω στίς... λιμουζίνες τους. Οι δεύτεροι πάλι, με μανία επιμένουν ότι μόνον οι πεζοί φταίνε, αφού όχι μόνο δεν κυκλοφορούν στα πεζοδρόμια, αλλά προτιμούν το δρόμο, όχι μόνο κατεύουν ή αμφιταλαντεύονται με μπρός-πίσω, αλλά και μετά μανίας διαλέγουν να διασχίσουν τον δρόμο μόνο όταν απαγορεύεται γι' αυτούς και επιτρέπεται για τους οδηγούς.

Εκτός όμως από τις δύο αυτές κατηγορίες των αλληλομισουσμένων πολιτών, υπάρχει και μία ακόμη, που έχει έν προκειμένω γνώμην. 'Η Τροχαία λοιπόν 'Αστυνομία πιστεύει ότι όλοι, λίγο-πολύ, δημιουργούν τον κυκλοφοριακό τραγέλαφο και ότι αυτή, αν είχε τα μέσα, θα μπορούσε επιτυχώς να λύση το πρόβλημα της κυκλοφοριακής αναρχίας των ποδίων και των τροχών. Περιττόν να προστεθῇ ότι χιλιάδες νεοελλήνων «ειδικών» πιστεύουν ακραδάντως ότι μόνον αυτοί, και κανείς άλλος, γνωρίζουν την ευτυχῇ λύσιν του δυστυχούς προβλήματος.

ΔΙΑΒΑΤΑΙ ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Για να δώσουμε στους αναγνώστες μας μιὰ «μαθηματική» εικόνα της κινήσεως πεζών και τροχοφόρων στὰς 'Αθήνας, παραθέτουμε τὰ κατωτέρω στατιστικά στοιχεία για τὸ περισσότερο πολυσύχναστο τμήμα της, τὴν Πλατεία 'Ομονοίας:

* 181.682 ζεύγη ποδίων ή 363.364 πέλματα διασχίζουν καθημερινῶς τὴν 'Ομόνοια ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια τῆς περιφέρειᾶς ἕως τὸ κέντρον τῆς πλατείας. * 32.346 άτομα κατέρχονται εἰς τὸν ὑπόγειον ἠλεκτρικὸν σιδηρόδρομον. * 149.336 διασχίζουν ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν 'Ομόνοια ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς πλατείας πρὸς τὰ ἐναντι πεζοδρόμια τῆς περιφέρειᾶς. * 'Αρα 331.018 ἄνθρωποι μπαينوγαίνουιν καθημερινῶς ἀπὸ τὰς 7.30 π.μ. ἕως τὰς 10.30 μ.μ., δηλαδὴ σὲ 15 ὥρες. * 'Η ἐξοδος τῆς οἰκίας Πανεπιστημίου πρὸς τὴν 'Ομόνοια ἔχει δύο διαβάσεις πεζών, τὶς ὁποῖες μεταχειρίζονται (σὲ 15 ὥρες καθε εικοσιτετραώρου) 63.127 άτομα. * 'Απὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖον ὅμως τῆς γωνίας περνοῦν 46.198 άτομα, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ζυθωστιάτοριον, τῆς ἀπέναντι γωνίας, περνοῦν μόνον 16.929 ἄνθρωποι! * 'Απὸ τὴν οἰκίαν 'Αγίου Κωνσταντίνου εἰσέρχονται στὴν 'Ομόνοια ἡμερησίως 40.046 ζεύγη ποδίων. * 'Απὸ τὴν οἰκίαν 'Αθηνᾶς 32.670. (Οὔτε ἡ οἰκία Σταδίου, οὔτε ἡ οἰκία Πειραιῶς ἔχουν εἰδικὴν «ἐξοδὸν» πεζών πρὸς τὴν πλατείαν). * 'Ο ρυθμὸς τῆς διαβάσεως δίδει τοὺς ἀνωθὶ ἀριθμοὺς: 9—11 π.μ.: 22.000 πεζοί, 11—13: 26.000, 13—15: 27.500, 15—17: 22.000, 17—19: 32.000, 19—21: 26.000 (φυσικὰ ἐστρογγυλοποιήθησαν οἱ ἀριθμοί). * Στὶς 15 κύριες ἡμερησίως ὥρες, εἰσέρχονται εἰς τὸν χώρον τῆς πλατείας 'Ομονοίας, περίπου, 30.000 αὐτοκίνητα, διαφόρων τύπων ἀπὸ 7 δρόμους προσπελάσεως (ἡ οἰκία Δώρου εἶναι μόνον ἐξοδος). * 'Εμετρήθησαν: ἰδιωτικὰ, φορτηγὰ καὶ στρατιωτικὰ: 10.777, λεωφορεῖα: 4.346, ταξί: 13.892. * 'Απὸ τὰ κινηθέντα 13.892 ταξί, τὰ 7.770 εἶχαν ἐπιβάτες, ἐνῶ τὰ 6.122 ἦσαν κενά. * 'Απὸ τὴν οἰκίαν 'Αθηνᾶς 7.730 τροχοφόρα. * 'Απὸ τὴν οἰκίαν Σταδίου 5.570. * 'Απὸ τὴν οἰκίαν Πανεπιστημίου 4.700, ἀπὸ τὴν οἰκίαν 'Αγίου Κωνσταντίνου 4.440. * 'Απὸ τὴν οἰκίαν Πειραιῶς 3.489. * 'Απὸ τὴν οἰκίαν 'Αθηνᾶς 3.009 καὶ ἀπὸ τὴν οἰκίαν 'Ιωνος 73 (σύνολον 29.015 ἀκριβῶς).

(Σημ. Συντ. Τὰ στοιχεῖα διὰ τὴν Πλατείαν ἐλήφθησαν ἀπὸ τὸ 'Ινστιτοῦτον «'Ερευνα», συνεργεῖα τοῦ ὁποῖου ἐμέτρησαν τοὺς πεζοὺς καὶ τὰ τροχοφόρα).

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΤΜΗΜΑ: Πρὸ τοῦ κτιρίου τῆς Σιναιᾶς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν. — ΩΡΑ ΛΗΨΕΩΣ: 12.30 μ.μ.

ΓΩΝΙΑΙ: Κάτω ἀριστερά: Ρήγα Φερραίου. Μέσον ἀριστερά: Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'. 'Ανω ἀριστερά: Σίνα. 'Ανω κέντρον, πρὸς τ' ἀριστερά: 'Εδουάρδου Λω. Κάτω δεξιὰ: Κοραή. — ΣΤΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΩΝ: Εἰς κέντρον: 'Αφετηρία καὶ τέρμα τροχιοδρόμων Νέου Φαλήρου καὶ Καλλιθέας. 'Ανω κέντρον δεξιὰ: Παγκρατίου, 'Αμπελοκήπων, 'Ερυθροῦ Σταυροῦ, Θησεῖου. 'Ανω ἀριστερά: 'Εξοδος λεωφορείων Νέας Σμύρνης, Παλαιῶν Φαλήρου, Γλυφάδας, Βουλᾶς καὶ ὅλων τῶν παρακτίων περιοχῶν.

Η ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΤΜΗΜΑ: Μεταξύ οδών 'Αμερικής και 'Ιπποκράτους — ΩΡΑ ΛΗΨΕΩΣ: 2.30 π.μ.

ΓΩΝΙΑΙ: Κέντρον, ἀριστερά καὶ δεξιά: 'Ομήρου. Κέντρον πρὸς τὰ ἄνω (ἀριστερά): 'Εδουάρδου Λώ (δεξιά): Σίνα. 'Εν συνεχείᾳ (ἀριστερά): Κοραή (δεξιά): Πατριάρχου Γρηγορίου Ε', μετὰ: Ρήγα Φερραίου Εἰς τὸ βάθος (πρὸ τῆς πολυκατοικίας): 'Ιπποκράτους. — ΣΤΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΩΝ: 'Αριστερά, κέντρον (μετὰ τὸ περίπτερον): Παγκράτι, 'Αμπελόκηποι. 'Ερυθρὸς Σταυρὸς. Θησείον (λεωφορεῖα ἢ Τρόλλεϋ). 'Ακριβῶς ἀπέναντι: Αἱ αὐταὶ στάσεις. 'Ανω ἀριστερά: 'Αφειθρία καὶ τέρμα τροχιοδρόμων Νέου Φαλήρου καὶ Καλλιθέας. Βάθος ἀριστερά: Γενικὴ στάσις καὶ ἀπὸ τὴν δύο πλευρὰς, ὄλων τῶν συγκοινωνιακῶν μέσων.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ: Νοτιοδυτικόν. — ΩΡΑ ΛΗΨΕΩΣ: 11 π.μ.

ΓΩΝΙΑΙ: Κάτω ἀριστερά: 'Αθῆναι. 'Ανω ἀριστερά: Πειραιῶς. 'Ανω κέντρον: 'Αγ. Κωνσταντίνου. 'Ανω δεξιά: Πρὸς 'Ιωνοῦ. — ΑΦΕΤΗΡΙΑ—ΤΕΡΜΑΤΑ: Κάτω δεξιά: Βεΐκου—Φιλοπάππου. 'Ανω ἀριστερά: Μαρασιλείου. 'Ανω, κέντρον, ἀριστερά (πρὸ καφενείου «Βυζάντιον»): Πετραλώνων—Ρούφ. 'Ανω, κέντρον, δεξιά (πρὸ ἀνεγειρομένης οἰκοδομῆς): Λαοίσης — 'Ιερὰς οδοῦ. 'Ανω δεξιά (στὸ τέλος τῆς φωτογραφίας): Πειραιῶς. Δεξιά, κέντρον (στὸ περίπτερον): Τροχιοδρόμος Ρούφ.

—Κι' ὁ βασιλεὺς; —Ἡ Μαρία θὰ προσπαθῆσῃ νὰ τὸν φέρῃ στὰ νερά τῆς, πιάνοντάς του ἀπ' τὴν περηφάνεια καὶ τὴν ματαιοδοξία του. Θέλει νὰ τὸν πείσῃ, ὄχι μόνον νὰ ἐπιστρατεύσῃ σημαντικές δυνάμεις, ἀλλὰ καὶ ν' ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος τὴν ἀρχηγία, εἶπε ἡ Ἐμμα.

Καὶ χαμογελώντας τρυφερὰ στὸν Νέλσωνα, πρόσθεσε:

—Ἡ Μαρία σκοπεύει νὰ τὸν φέρῃ στὸ φιλότιμο κάνοντας μιὰ σύγκριση ἀνάμεσα σ' ἓνα γενναῖο ναύαρχο ἀπ' τὴ μιὰ μεριά κι' ἓνα ναθρὸ βασιλιά ἀπ' τὴν ἄλλη.

Ὁ Νέλσων τῆς ἀνταπέδωσε τὸ χαμόγελο, μὲ τὴν ἴδια τρυφερότητα, ξερόδωξε καὶ συνέχισε τὸ γράμμα του. Ἡ Ἐμμα ἔμεινε ἀκίνητη καὶ τὸν κύτταξε σκεπτική γιὰ λίγα λεπτά, μὲ τὸ βλέμμα τῆς στηλωμένον ἀφηρημένα πάνω στὸ παράσημο τοῦ ἱππότη τοῦ Λουτροῦ ποὺ ἦταν ραμμένο στὴ στολή του. Ἡ στάση του τὴν ἔδρασε σὲ μεγάλη ἀπορία. Ἐνῶ, τὶς πρώτες δυὸ - τρεῖς μέρες, ἐκείνη φρόντιζε νὰ εἶναι πάντα στὸ πλευρὸ του, τώρα ἔτρεχε ἐκεῖνος κοντὰ τῆς καὶ τὴν ἀποζητούσε.

Ζὰν Μορεὰς

(Συνέχεια ἀπὸ σελ. 29)

φταχὸ ἢ μᾶλλον ἀνύπαρκτο τὸ τότε ἑλληνικὸ περιβάλλον «ποίησιν ἢ Ἑλλάς δὲν δύναται ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἐλπίζῃ». Ὁ Βλάχος εἶχε ἀντιτάξει ὅτι, μολονότι δὲν εἶναι ἀπαραίτητὴ ἡ ὑπαρξὴ περιβάλλοντος γιὰ νὰ παρουσιασθῇ ποιητής, ἀφοῦ ὁ ποιητὴς γεννιέται καὶ δὲν γίνεται, ὥστόσο καὶ ποιητὲς ὑπῆρχαν στὴν Ἑλλάδα καὶ περιβάλλον. Ὁ νεαρὸς λόγιος, ποὺ ἀνακατευότανε στὴ συζήτηση, τάχθηκε μὲ τὸ μέρος τοῦ Βλάχου καὶ ἐπετέθηκε, μὲ ἀρκετὴ διαίδητητα καὶ καυστικότητα, κατὰ τοῦ Ροῖδη, καὶ γιὰ τὸ συγκεκριμένο θέμα ποὺ εἶχε προκαλέσει τὴν ἐρίδασ, ἀλλὰ καὶ πιδ γενικά. Κατηγορεῖ τὸν Ροῖδη ὅτι κάθε τόσο ἐρ-χεται σὲ ἀντίφασιν μὲ τὸν αὐτοῦ του, ὅτι συχνὰ ἀλλάζει ἐντελῶς τὶς γνώμες τὸν ξένων συγγραφέων ποὺ ἀναφέρει, τόσο πού νὰ κατανοτοῖν σχεδὸν ἀντίθετες ἀπὸ τὶς πραγματικές, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀποδίδει σὲ ξένους συγγραφεῖς γνώμες ποὺ δὲν τὶς εἶχαν ἐκεῖνοι ποτὲ ἐκφράσει, συνοδευόντάς τες υἰάλιστα καὶ μὲ σχετικές παραποιμπές γιὰ νὰ φαίνωνται πιδ πειστικές. Ὅσο γιὰ τὸ θέμα τῆς «ἐρίδος», ὁ Παπαδιαμαντόπουλος χάραξε μιὰ «μέση» ὁδὸ. Ἐλεγε δηλαδὴ ὅτι κάποιο περιβάλλον πρέπει νὰ ὑπάρχῃ γιὰ νὰ δημιουργηθῇ ποιητής, καὶ ὅτι τέτοιο περιβάλλον ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα, —τὸ ἀποτελοῦν προπάντων τὸ κλίμα, οἱ φυσικὲς καλ-λουνὲς καὶ τ' ἀρχαῖα μνημεῖα τῆς χώρας μας. «Καθ' ἡμᾶς ἡ νέα Ἑλλάς δὲν εἶναι διὰ τὴν ποίησιν οὔτε ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ἀλλ' οὔτε ἡ ἀνήλυς καὶ ριγερὴ χώρα ὅπου ρεεὶ ὁ Κωκυτός. Εἶναι λί-αν πρόσφορος ὡς ἐκ τῆς τοποθεσίας καὶ τοῦ κλίματος εἰς διανοητικὴν παραγωγήν».

ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΙΣΙ

Τὸ 1878 —24 ᾽Ιουνίου— ἔφευγε ὁ νεῖδς ποιητῆς, —δριστικά αὐτὴ τὴ φορά— ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Πήγαινε στὴ Γερμανία, τὸν ἔστειλεν ὁ πατέρας του πού τὴ θαύμαζε καὶ πού εἶχε κάνει ἐκεῖ, στὸ Μόναχο καὶ στὴ Λειψία, τὶς σπουδὲς του, γιὰ νὰ σπουδᾷσῃ νομικὰ καὶ νὰ γίνῃ δικαστῆς ὅπως ἐκεῖνος. Πραγματικά, ὁ Ι. Παπαδιαμαντόπουλος ἔμεινε δυὸ περίπου χρόνια στὴ Γερμανία, —ὥσῆται καὶ τὸ αὐτόγραφο ἐνὸς ποιήματός του «Ἐν τῇ Ὀμίλῃῃ» ποὺ τῷγραψε στὸ Μόναχο — καταγινόμενος καὶ ἐκεῖ μὲ τὴν λογοτεχνία καὶ καθόλου ἢ σχεδὸν καθόλου μὲ τὰ νομικά, καὶ ἐπι-σκεπτόμενος, πότε - πότε, διάφορες γερμανικὲς καὶ ἱταλικὲς πόλεις. Τὸ 1880 πῆγε γιὰ ν' ἀκολου-θῆσῃ τάχα νομικὰ στὸ Παρίσι, καὶ ἐκεῖ ὁμως, ἀκόμα περισσότερο παρ' ὅσο στὴ Γερμανία, τὸν ἀπορρόφησε ἡ ποίηση. Εὐθὺς ὕστερα, ὑπακούουν-τας στὴ θέλησιν τοῦ πατέρα του, ἀναγυρίσσε στὴ Γερμανία, ὥσπου, τέλος, ἐγκαταστάθηκε ὀριστικά στὴν πόλιν τῶν ὀνειρῶν του καὶ τῆς καρδιάς του, —στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ ἔμεινε δεκαεννέα ὀλόκλη-ρα χρόνια χωρὶς νὰ ξαναδῇ τὴν πατρίδα του.

Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία πὼς ὁ Νέλσων τὴν ἔβλε-πε μὲ καινούργια μάτια, πὼς παραδεχότανε τώ-ρα τὴν ὁμορφιά τῆς καὶ συμφωνοῦσε μὲ τὸν σὲρ Οὐίλλιαμ πὼς καμμιά ἄλλη γυναῖκα στὸν κόσμιο δὲν μπορούσε νὰ συγκριθῇ μαζί τῆς. Μιλοῦσε μὲ ἀνυπόκριτο θαυμασμὸ γιὰ τ' ἀπειρα πορτραῖτα τῆς πού στολίζαν τὸ «παλάτσο», προπάντων ἓνα πού εἶχε ζωγραφίσει ὁ Ρόμνεϋ καὶ πού τὴν πα-ρουσίαζε ὡς Ἀγ. Καικιλία. Τὴ θαύμαζε. Ναί. Ἀλλὰ αὐτὸ θὰ ἦταν ὄλο; Θὰ ἐπαναλαμβανόταν ἡ ἴδια ἱστορία πού εἶχε γίνει πρώτα μὲ τὸν Γκρε-βὶλ κι' ἔπειτα μὲ τὸν σὲρ Οὐίλλιαμ; Θὰ τὴν ἔ-δλεπε κι' ὁ Νέλσων μὲ θαυμασμὸ σὰν ἓνα ἔργο τέχνης;

Ὁ Νέλσων παράτησε τὴν πένα του.

—Τελείωσα, εἶπε.

—Ἀσφάλως ἓνα ἀκόμη γράμμα γιὰ τὴν λαί-δῃ Νέλσων, εἶπε ἡ Ἐμμα γλυκά.

—Τί ἄλλο; γέλασε ὁ ναύαρχος. Ἦθελα νὰ τῆς πὸ πὼς εἰμαι τώρα πολὺ καλύτερα στὴν ὕ-γεια μου καὶ πὼς χρωστοῦμε καὶ οἱ δυὸ μεγάλη εὐγνωμοσύνη, τόσο σὲ σὰς ὅσο καὶ στὸν σὲρ Οὐίλλιαμ.

Τὴν ξαναεῖδε στὰ 1897, —ξακουστὸς πιά ποιητῆς ὄχι μὲ τ' ὄνομά του, ἀλλὰ μὲ τὸ ψευδώνυμο Ζὰν Μορεὰς—, τὴν χρονιά τοῦ ἄτυχου Ἑλληνο-τουρκικοῦ πολέμου. Τότε ἦρθε ὁ Μορεὰς στὴν Ἀ-θήνα, ὅπου ἔμεινε κάμποσο καιρὸ καὶ ὁπότε γνῶ-ρισε καὶ τοὺς πιδ φημισμένους ἐκεῖνο τὸν καιρὸ Ἑλληνες ποιητὲς καὶ τοὺς πιδ ἀξιόλογους, γιὰ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους μίλησε στὸ διδλίο του «Τὸ Ταξίδι τῆς Ἑλλάδας», πού πρωτοεκδό-θηκε στὰ 1902, καὶ ξανά στὰ 1908, μαζὶ μὲ ἄλ-λες ταξιδιωτικὲς ἐντυπώσεις του καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸν δεύτερο ἐρχομὸ του στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Μαλακάσης θεδαῖοναι —τοῦ εἶχε δώσει τὴ σχετικὴ πληροφορία ἡ κ. Μαρία Δεληγιώργη— ὅτι ὁ Μορεὰς εἶχε ἔλθει στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ λά-βῃ μέρος στὸν πόλεμο, ὅτι εἶχε κάνει ὅλες τὶς ἀναγκαῖες ἐνέργειες πού ἔμειναν ὁμως ἀκαρτες, ὥσπου στὸ τέλος τοῦ ἀνακοινώθηκε ἐμπιστευτι-κὰ ὅτι ὁ στρατὸς μας ὑποχωροῦσε. Ἐφυγε, λέει ὁ Μαλακάσης, ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἄτυχου πολέμου, «ἀπογοητευμένος καὶ ὠργισμένος μαζί».

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Ξαναῆρθε, γιὰ τελευταία φορά, στὴν Ἑλλάδα ὁ Μορεὰς, ἔπειτα ἀπὸ 7 χρόνια, τὸ 1904. Τώρα πιδ δὲν ἦταν ξακουστὸς μόνον, ἦτανε ἐνδοξός. Εἶ-χε δημιουργήσει τὸ ἀριστοῦργημά του, τὶς «Ἐστρο-φές», καὶ μιὰ τραγωδία, τὴν «Ἰφιγένεια», πού εἶχαν μιλήσῃ γι' αὐτὴν μὲ θαυμασμὸ σπουδαῖοι κριτικοί, καὶ πού, ἀφοῦ εἶχε παιχθῇ στὴ Γαλλία, παίζθηκε τότε καὶ στὴν Ἑλλάδα δυὸ φορές, τὴν πρώτη φορά (8 Νοεμβρίου) στὸ Βασιλικὸ Θέα-τρο» καὶ δεύτερα ἀπὸ λίγες μέρες (11 Νοεμβρίου) στὸ Στάδιο.

Η ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΘΛΙΨΗ

Τόση δόξα, τόση ἀναγνώριση τῆς ἀξίας του, καὶ ὁμως ἡ ψυχὴ του φαινόταν θανάσιμα θλιμμέ-νῃ καὶ ἓνα δαρύτατο πένθος ἦταν χυμένο στὸ πρό-σωπὸ του. Νὰ ἦταν ἐρωτικὴ ἡ αἰτία; Ἐντελῶς δὲν ἀποκλείεται καὶ ὁ Μπαρρὲς ἔκαμε κάπου ἓνα σχετικὸ ὑπαινυγμὸ. Ὡστόσο, ὁ ἴδιος ὁ Μπαρρὲς, στὸν ἐπικήδειό του γιὰ τὸν Μορεὰς, τόνισε τὴ ἄλβερη ἀδιαφορία πού κάτεχε τὸν ποιητὴ γιὰ τὸ κάθε τί καὶ πού οὔτε ὁ ἴδιος ἴσας δὲν καταλάβαι-νε τὸ αἰτίό τῆς. Αἰτία τοῦ πένθους πού νὰ ἦταν τόχα ἡ καρδιακὴ πάθησή του, πού καθόλου ἀτί-θανο νὰ εἶχε ἀπὸ τότε ἐκδηλωθῇ; Σὲ ἓνα γράμμα του τοῦ 1906 πρὸς τὸ γαμπρὸ του Ι. Γεωργιά-δῃ ὁ Μορεὰς ἔγραφε:

«Ἡ δόξα μου μεγαλύνει καὶ μπορεῖτε νᾶστε γιὰ μένα περήφανοι. Ἀλλ' ἡ ζωὴ μου τελείωσε. Καὶ τόσο τὸ καλύτερο. Γιατὶ ὑποφέρω φρικτάς.

Καὶ σ' ἓνα του ἄλλο γράμμα, πρὸς τὸ γαμ-πρὸ του καὶ τὴ γυναῖκα του, ἔλεγε:

—Ἐμεῖς δὲν κάναμε τίποτε, Νέλσων, τίποτε ἀπολύτως.

—Κάνατε πάρα πολλὰ, ἐπέμεινε ὁ Νέλσων καὶ εἶναι μεγάλη ἡ μετριοφροσύνη σας νὰ μιλάτε ἔτσι. Ὅχι μόνον κάνετε δυνατὴ τὴ νίκη μου, ἀλλὰ μοὺ προσφέρατε ἀνάπαυση καὶ ἡσυχία ἀ-κριδῶς σὲ μιὰ ἐποχὴ πού ἦταν ἀπόλυτὴ ἀνάγκη νὰ ξεκουραστῷ καὶ νὰ ἡσυχάσω.

—Καὶ ὁμως θέλατε νὰ φύγετε σὲ τέσσαρες - πέντε μέρες, τὸν πείραξε ἡ Ἐμμα.

—Δὲν ἤξερα τί ἔλεγα. Ἀν ἦταν στὸ χέρι μου, θὰ μπορούσα νὰ ζήσω ὅλη τὴ ζωὴ μου ἐδῶ.

—Εἶχα τὴν ἐντύπωση πὼς ἡ Νεάπολη δὲν σὰς ἀρέσει.

—Καὶ εἶχατε δίκιο, λαίδῃ Χάμιλτον, ἀπολύ-τως δίκιο. Ἡ Νεάπολη δὲν μ' ἀρέσει. Ὅταν λέω ἐεδῶ, ἐννοῶ τὸ Παλάτσο Σέσσο. Θὰ μπορούσα νὰ περᾶσω ὅλη μου τὴ ζωὴ μαζὶ μὲ σὰς καὶ μὲ τὸν σὲρ Οὐίλλιαμ, τοὺς πιδ ἀγαπητοὺς μου φί-λους. Ὅσο γιὰ τὴ Νεάπολη —ἡ φωνὴ του ὑψώ-θηκε γεμάτῃ ἀγανάκτηση— τὴ σιχαίνομαι.

«Ἀλλὰ πάντοτε ἀσθενῶ καὶ ἡ καρδιακὴ μου πάθησις ἐχειροτέρευσε».

Ἡ κ. Θεωνὴ Δρακοπούλου (Μυρτιώτισσα), πού τὸν γνῶριζε πιδ πολὺ νεῖδ — ἦταν καὶ συγ-γενεὶς ἀπὸ τὸ μέρος τῆς μητέρας του— τὸν εἶδε στὸ Παρίσι, γιὰ στερενὴν φορά, στὰ 1909, ἓνα χρόνον πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό του. Καὶ τῆς ἔκανε ἐντύπωση ἀνθρώπου πού ἔσερνε τὴ ζωὴ του.

Τὸν εἶχε ἰδῇ (6) καὶ στὰ 1904. Τότε τῆς ζη-τοῦσε νὰ τοῦ πῇ δημοτικὰ τραγούδια— τὴν Κρυ-στάλλω— τότε σ' αὐτὴν καὶ στὴν ἀδελφὴ τῆς, τὴν κ. Αὔρα Θεοδωροπούλου, ἀπάγγελλε «Ἐτρο-φές» του, προπάντων τὶς πιδ ἀγαπημένες του, ἐ-κείνες πού ἀρχίζουν μὲ τὸ στίχο «Συλλογισμένοις κι' ἔρῃμος τοὺς δρόμους θὰ τραθήξω...», τότε τοὺς εἶπε, μισοαστεῖα καὶ μισοσοδαρά, καὶ τὸ περίφημο: «Στὰς Ἀθήνας δὲν ὑπάρχουν παρὰ ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Ὑμνιτὸς κι' ἐγὼ».

Ἐλεγε καὶ κάτι ἄλλο, στίς δυὸ κυρίες, ὁ Μορεὰς ὅταν τὸν παρακινούσαν νὰ πηγαῖν νὰ βλέπῃ περισσότερο καὶ ἀπὸ πιδ κοντὰ τ' ἀγα-πημένα του ἄπτικὰ τοπία: «Μὲ φτάνει νὰ ἰδῶ κάτι μιὰ φορά. Τὸν Ὑμνιττό, τὸ Φάληρο, ὅλα τὰ ἔχω μέσα μου. Τὰ βλέπω ὁποῖα ὅρα θέλω. Εἶναι ἀνάγκη νὰ πηγαῖνῃ κανεὶς νὰ τὰ βλέπῃ διαρκῶς.» Πραγματικά, αὐτὸς δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ βλέπῃ ὁλοένα μὲ τὰ σωματικὰ μάτια του τὸν Ὑμνιττό, τὴν Πάρνηθα, τὸ Σούνιο, τὸν Κηφισό. Εἶχε κλεί-σει ὅλη τὴν Ἀττικὴ, ὅλη τὴν Ἑλλάδα μιὰ καὶ καλὴ μέσα του. Καὶ τὴν ἔβλεπε ὁλοένα μὲ τὰ μύτια τῆς ψυχῆς του. Καὶ ἔκλεισε καὶ στὸ ἔργο του —ἰδίως στίς «Ἐστροφές»— τὴ μορφή καὶ τὸ πνεῦμα τῆς.

(1) ᾽Ἦταν, καθὼς μᾶς πληροφορεῖ ὁ Παλαμᾶς, τὸ πρῶτο πού ἔγραψε ὁ Μορεὰς καὶ τὸ δημοσίευσε μὲ τὸ ψευδώνυμο «Νέανθος» στὸ «Ἡμερολόγιον τῶν Οἰκογε-νειῶν»,

(2) Ἀκριβέστερο φαίνεται αὐτὸ πού διηγήθηκε λί-γο μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ποιητῇ ἡ μητέρα του στὸν κα-θηγητὴ Ἀνδρέα Ἀνδρεάδῃ. Ὅταν τελείωσε τὸ γυμνά-σιο ὁ Μορεὰς, ἀφρώστησε καὶ γιὰ ν' ἀναρρώσῃ τὸν ἔ-στειλαν οἱ γονεῖς του σ' ἓνα κτήμα πού εἶχαν στὴν Πά-τρα. Ἐκεῖ ὁ Μορεὰς πῆρε ἀπὸ τὸν ἐπιστάτῃ τοῦ κη-μάτος 1000 ὄρ. καὶ τόσκασε γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου ἔ-μεινε μονάχα 40 μέρες. Ὁ πατέρας του τοῦ ἔγραψε νὰ γυρίσῃ ἀμέσως στέλνοντάς καὶ 200 φράγκα γιὰ τὰ ἐξῆσα τοῦ γυρισμοῦ. (Κ. Καροφύλα: «Ὁ Μορε-ὰς στὴν Ἑλλάδα», σ. 38).

(3) Τὰ ἀποτελέσματα ἀνακοινώθηκαν τὴν 12ῃ Μαΐου 1873, στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπως συνηθας.

(4) Τεῦχος 16 ᾽Ιουλίου 1878.

(5) Δημοσιεύτηκε στὰ 1878.

(6) «Ἐῦρω ἀπ' τὸν Μορεὰς». «Φιλολογικὴ Πρωτο-χρονιά», ἔτ. 1950.

Ὁ κύριος ᾽Αρκάντιν

(Συνέχεια ἀπὸ σελ. 35)

ρες κλειδωμένη μὲ τὸν εὐνοούμενό τῆς, κάπου - κάπου μάλιστα τὸν ἔπαιρνε καὶ φεύγανε μαζὶ γιὰ κάμποσες μέρες. Καὶ αὐτὰ γίνονταν ἀκριβῶς σὲ μιὰ ἐποχὴ πού ἓνας ἀνεμος σεμνοτυφίας εἶχε ἀρ-χίσει νὰ πνέῃ στὴν Πολωνία. Μιά ἄγρια σταυρο-φορία γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἐξυγίανση. Ἡ ἀστυνα-μία εἶχε παντοῦ κατασκόπους, στὰ μπάρ, στὰ νυκτερινὰ κέντρα, στὰ ἱνστιτούτα καλλωνῆς, στὰ χοροδιδασκαλεῖα. Ἡ Σοφία εἶχε πάρει τὸν κίν-δυνο ἀμψίφιστα.

Ἡ γνώμη μου ἦταν πὼς δὲν τὴν εἶχε προδῶ-σει ὁ νεαρὸς ἔραστής τῆς. Αὐτὸς μᾶλλον θὰ ζη-μίωνε παρὰ θὰ κέρδιζε ἀπὸ μιὰ τέτοια ἐνέργεια. Παραδεχόμενονα ὁμως πὼς, ὅταν θ' ἀνακάλυψε ὁ-τι τὰ πράγματα ἔπαιρναν κακὸ δρόμο, θὰ σκέ-φθηκε νὰ δρῇ τρόπο νὰ ξεμπλέξῃ ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ μὲ ὅσο μπορούσε μεγαλύτερο κέρδος.

Δὲν ἀποκλείεται ἡ ἴδια ἡ Σοφία, ξαφνικὰ ἀ-νίσχυα, νὰ τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῇ τὶς οἰκονομίες τῆς καὶ νὰ τοῦ εἶχε ἀναθέσει νὰ φύγῃ λαθραῖα γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ ὅπου ἐκείνη θὰ τὸν συναντοῦσε ἀργότερα. Καὶ ἀντὶ νὰ πᾶῃ στὴ Βιέννη ἢ τὸ Ἀμ-βούργα, ὅπως θὰ εἶχανε μείνει σύμφωνοι, ὁ Ἀ-τάμπατζ εἶχε πᾶει στὴ Ζυρίχη... Ἡ ποιὸς ξέ-ρει; Μπορεῖ νὰ εἶχε μεσολαδῇσῃ κάτι —ἓνα γε-γονὸς ἀπρόβλεπτο, μοιραῖο, λυτρωτικὸ γιὰ τὸν ᾽Ατάμπατζ. Γιὰ νὰ ἔχω ἡσυχὴ τὴ συνείδησή μου πὼς δὲν εἶχα ἀφήσει καμμιά πιθανότητα ἀνεξέ-ταστη, σκόπευα νὰ ἐξασκιδῶσω —τὰ ἐξῆδα θὰ τὰ πλήρωνε, φυσικά, ὁ ᾽Αρκάντιν— ἂν εἶχε συμ-βῇ τὸ 1927 κανένα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα στὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη... Μιά δυνατὴ συγκίνηση, ἓνας νευρικοὸς κλονισμὸς... κι' ἓνας ἐπιβίτης φεύ-γει τρέχοντας μέσ' στὴ νύχτα, χωρὶς νὰ σκεφθῇ νὰ πᾶρῃ μαζί του οὔτε τὴ βαλίτσα του οὔτε τὸ πολὺτό του. Τριγυρίζει ὠρες ἄσκοπα, ἄσφρα δρίσκεται σὲ μιὰ παραλία, τρέμοντας ἀπ' τὸ κρύο, χαμένος... Μιά περίπτωσιι ὀλοκληρωτικῆς ἀμνησίας...

Μισοκοιμόμουν, στριφογυρίζοντας ράθυμα τὶς σκέψεις αὐτὲς μέσ' στὸ μυαλό μου, σκέψεις πού ἡ νάρκη τὶς ἔκανε ἀκόμη πιδ συγκεχυμένες. Ὁ μικρὸς τοῦ ξενοδοχείου ἀναγκάστηκε νὰ μοῦ πῇ

τρεῖς φορές πὼς μὲ ζητοῦσαν στὸ τηλέφωνο. Τρα-βοῦσε πίσω του ἓνα μακρὺ σῆρμα πού σερνότα-νε ᾽σὰν ἔρπετό πάνω στὸ ὕγρὸ μάρμαρο. ᾽Α-κούμπησε τὸ τηλέφωνο στὸ μικρὸ τραπέζι πού ἦταν πλάϊ στῇ σαῖζ - λόγκ μου καὶ ἀπομακρύν-θηκε, ἀφοῦ πρώτα ἄρπαξε στὸν ἀέρα τὸ πέσο πού τοῦ ἔδωσα γιὰ φιλοδωρήμα.

Ὁ ᾽Αρκάντιν ἦταν στὸ τηλέφωνο. Δὲν ἀπό-ρησα ἀκούοντας τὴ φωνὴ του. Χώθηκα πιδ θα-θεῖα μέσ' στὰ μαλακὰ μαξιλάρια, ἦπια μάλιστα καὶ δυὸ - τρεῖς γουλιὲς ἀπ' τὸ τζῖν μου πρὶν τοῦ μιλήσω. Δὲν χρειάζοταν δὰ καὶ μεγάλες λεπτό-τητες μὲ τὸν παλιὸ εὐνοούμενο τῆς Σοφίας. Βέ-βαιος γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, δὲν προσπάθησα νὰ κρύψω τὴν ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστηση πού αἰσθα-νόμουν καθὼς τὸν πληροφοροῦσα πὼς εἶχα σπου-δαῖα νέα νὰ τοῦ ἀναγγεῖλω.

—Τὸ παρελθὸν σας, κύριε ᾽Αρκάντιν, εἵτοιμο σὲ πλήρῃ ἐκδόσι.. Μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες... Μερικὲς κάπας... δρώμικες, εἶναι ἀλήθεια...

Καραδοκοῦσα τὴν ἀπάντησή του. Σίγουρα θὰ τοῦ εἶχε κοπῇ ἡ ἀναπνοὴ ἀπὸ τὴν περιέργεια... κι' ἀπὸ τὸ φόβο. Τὸ ἀναιδέστατο χιούμορ μου θὰ τοῦ εἶχε δώσει νὰ καταλάβῃ τὴς αὐτὸ πού εἶχα ἀνακαλύψει δὲ θὰ ἦταν γι' αὐτὸν διόλου εὐχά-ριστο.

</

ΙΧΘΥΕΣ.— Γιά ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 19 Φεβρ. - 18 Μαρτίου: Τὰ κοινωνικὰ ἄλματα εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνα. Μὴ παρυσύρεσθε ἀπὸ φίλους σας πού τὰ ἐπιχειροῦν. Ἐκεῖνοι δὲν ἔχουν αὐτὰ χάσιον πολλὰ πράγματα. Σκεφθῆτε καλά. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τετάρτη, ἀριθ. 6.

Το δεύτερο σκίτσο διαφέρει από το πρώτο σε 10 σημεία. Μπορείτε να τα βρήτε;

1. Είναι η καθεμία... ὡς ἀνταγωνιστή;
2. Ἐκεῖ δόθηκε τὸν Ἰούλιον 1822
μια μάχη μεταξύ Ἑλλήνων καὶ
Τουρκαλβανῶν — Ποσοτικὸ ἐπί-
ρημα τῆς θρησκευτικῆς — Ἀρρετινά
σὲ πολλές γλώσσες.
3. Είναι ἡ Λορέν καὶ ἡ Λολομπρί-
τζίνα (αἰτ.) — Είναι τὰ ὑγρά
σύμφωνα.
4. Οἱ κοιτανίσκοι τῶν πλοίων —
Ὀργανωτικὴ βάση τοῦ ΚΚΕ.
5. Ζη ἐνὸς τῆς ἰλῦς τῶν δακτύων

(καθάρ.) — “Υπερβαίνουν τά όρια του συνήθους όσματος (όθμ.)· όφασθ όύκ έχει...” λέγει μία άρχαία παροιμία — Το μικρό όνομα του Γάλλου σοσιαλιστή Μολλλά — Του Νίτου χτημ. σύμβολον.

Αλύττιος θεός — Φυτικοί όργανισμοί ζώντες παρσιτισκώς επί κεκρόν όργανικών ούσιών.

Ανέθηκε πολλούς το Ελκοισία — η γενική μιάς όρνιθός τον Βύρωνα σπεινική (άντιστη). — Κράτος της Άσίας —, Η όρα το όνου (άρχ.) — Ισπανική έ- πώδος, άντιστροφή.

Η γενική μιάς όφης. — Λευκός. Τίς βρίασκός ένοχηπτικές κατά την μασησιν.

Σ’ αυτά υπάρχουν, συνήθως, πολλή πράσινα τραπέζια.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Για κάθε λέξη των δύο γραμμάτων	
μετρήστε 1 βαθμό.	
Για κάθε λέξη των 3 γραμμάτων	
μετρήστε 3 βαθμούς.	
Για κάθε λέξη των 4 γραμμάτων	
μετρήστε 5 βαθμούς.	
Για κάθε λέξη των 5 γραμμάτων	
μετρήστε 7 βαθμούς.	
Για κάθε λέξη των 6 γραμμάτων	
μετρήστε 9 βαθμούς.	
Για κάθε λέξη των 7 γραμμάτων	
μετρήστε 11 βαθμούς.	
Για κάθε λέξη των 8 γραμμάτων	
μετρήστε 13 βαθμούς.	
Για κάθε λέξη των 9 γραμμάτων	
μετρήστε 15 βαθμούς.	

Σ	Α	Ι	Σ	Ι	Σ
Λ	Ο	Γ	Ρ	Ο	Ε
Τ	Ο	Η	Τ	Ι	Χ
Α	Μ	Η	Τ	Ε	Π
Π	Ρ	Ε	Λ	Ι	Ο
Α	Ο	Μ	Λ	Ε	Ν

Για κάθε λέξη των 10 γραμμάτων μετρήσεις 17 βαθμολύει.

Και ούτω καθ' ἑξῆς, προσθέτοντας δύο πάντοτε βαθμούς για κάθε πρόσθετο γράμμα.

Προσθέτουμε τώρα το σύνολο των βαθμών που μπορούμε να πετύχουμε Βαθμοί από 1-29 βαθμολογούνται με «ΜΕΤΡΙΑ».

Βαθμοί από 30-35 βαθμολογούνται με «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ».

Βαθμοί από 36-40 βαθμολογούνται με «ΚΑΛΑ».

Βαθμοί από 41-45 βαθμολογούνται με «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ».

Βαθμοί από 46 και άνω βαθμολογούνται με «ΕΞΑΙΡΗΤΙΚΑ».

ΟΙ Χωροφύλακες έξετάζουν χρεώματα που έχουν αποσπαστεί από τους έμπορους των Αθηνών το 1920. Έγινονσαν για έμπορεύματα που έγραφε από το ένα μέρος: «Εμπόρις» και από το άλλο: «Λόπι».

(Φωτ. Π. ΚΟΥΡΙΔΑΝΗ)

(Συνέχεια από σελ. 27)

μόνο μικρά, τρυφερά και χαριτωμένα έβλεπε. Δέν μιλούσαν. Δέν του έγινεψε ούτε μία. Οί φυσιογνωμίες τους ήταν άδιεπάρστες.

—Γιατί άργείς; ούρλιαξε ό βασιλιάς. "Αν έγώ είχα σήμερα την δική σου τύχη, να παντρευτώ ένα τόσο έξοχο πλάσμα όπως είναι ή γυναίκα σου, μή ό το σπαθί του Δαμοκλέους" δέν θά δισταζάς ούτε στιγμή. Λοιπόν; Θά την πάρης να φύγεις, ή μήπως...

»Ζαλισμένοι ο πρίγκιπας, χαμένοι από την αγωνία και καί με τα μάτια γουρλωμένα από την ένταση, ξαναπέρασε μπροστά από τις κοπέλλες. Και νά, που παρατήρησε κάποια μικρή, σκεδόν άδύρατη, άλλαγή σέ δύο πρόσωπα. Μία από τις πιό όμορφες, τού χαμογέλασε άνεκρα, όταν την προσπερνούσε κυττάζοντας κι' άντην στά μάτια όπως όλες. Μιάς άλλης όμως, τού ίδιο όμορφης μέ την πρώτη, άγριψε τού δέλεμα, καθώς την παρατήρησε μέ προσοχή.

—Τώρα, βασιλιά μου, τού είπε, είμαι θέ-
βαιος πώς παντρεύτηκα μία από τις δύο αυτές καλλονές. Ποιά όμως είναι ή γυναίκα μου; Ή μία μου χαμογέλασε... Και δέν είναι, άραγε, πολύ φυσικό τού χαμόγελο, όταν μία γυναίκα βλέπει να την πλησιάζει ο άντρας της; Μά πά-
λι, άν αυτή δέν ήταν ή γυναίκα μου, δέν θα χα-
μογελούσε από ίκανοποίησι, μόνο μέ την ιδέα
ότι, ακριβώς επειδή την προσπέρασα χωρίς να
σταματήσω, δέν θα γινόταν ή αίτια ν' άποκε-

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1. ΕΠΙΜΕΡΙΣΤΙΚΗ 2. ΠΕΤΑ — ΟΣΟ — ΝΟ. 3. ΙΤΑ-
ΛΙΔΑΣ — ΔΥΟ. 4. ΘΑΛΑΜΟΙ — ΚΟΒΑ. 5. ΕΧΙΝΟΣ — ΑΡΙΕΣ. 6.
ΩΤΑ — ΓΚΥ — ΝΤ. 7. ΡΑ — ΣΑΠΡΟΦΥΤΑ. 8. ΗΡΩΑΣ — ΚΟΠΑΝΑ.
9. ΣΙΑΜ — ΟΝΗ — ΟΛΕ. 10. ΕΑΡΟΣ — ΑΣΠΡΟΣ. 11. ΙΝΕΣ. 12.
ΣΦΑΙΡΙΣΤΗΡΙΑ.

Ὁ εἰδικὸς συνεργάτης μας ἐπέτυχε μὲ τὰς λέξεις: ἈΠΡΟΜΕΛΕΤΗΤΟΣ — ΡΗΜΑΤΟΣ — ΛΟΓΙΑ — ΠΙΕΣΙ — ΛΕΙΟΝ, σύνολον 55 βαθμῶν.
Μερικὲς ἄλλες λέξεις: ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑΝ — ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΝ — ἈΜΕΛΕΤΗΤΟΣ — ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ — ΓΟΝΤΕΙΟΣ — ΑΡΜΑΤΟΛΟΙ — ΠΡΟΜΕΛΕΤΗ — ΜΕΛΕΤΙΟΣ — ΜΕΛΕΤΗΡΟΣ — ΑΠΟΜΕΡΑ κλπ.
Ἀναγνώστης μας, ὁ κ. Δ. Νικολαΐδης, μᾶς ἔστειλε διὰ τὸ προηγουμένον τεύχος μια μίαν ἐξαετήριχον θαυματολογία (47) μὲ τὰς λέξεις: ΑΓΡΟΚΑΛΙ-ΔΙΕΡΓΕΙΑ — ΤΑΥΤΟΥΦΟΝ — ΚΑΠΩΣ. Συγχάρηται!

1. Στην φιάλη σαμπάνιας επικέταξε μικρότερη.
2. Τραπεζομάντιλο συμπανέρας μακρύτερο.
3. Άριστοτερό ποδό καθαρίστερο κάτωτο καρέκλες μετεττή.
4. Στο τραπέζι ποτήρι νερού υψηλότερο.
5. Στην δεξιά γωνία τραπέζιού λείπει το μαχαίρι.
6. Μανίκι μαντών στην καρέκλα της κύριας ακρύτερο.
7. Καλλίε κύριας διαφορετικέ.
8. Δεύτερος κύριας καθήμενος φορεί γραδάτα άντι παπιγιόν.
9. Στο κεντρικό ζευγάρι χορευτών μαλλιά ντάμας διαφορετικέ.
10. Προμπετά στην όρχηστρα μικρότερη.

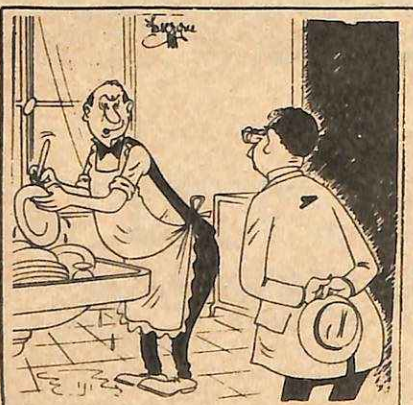
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1. ΜΕΤΡΗΜΕΝΑ. 2. ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ. 3. ΦΩΤΙΑ. 4. ΑΙΓΙΝΑ — ΓΑΡ. 5. ΛΑΪΦ — ΕΑΡΙ. 6. ΑΙ — ΡΓ'. 7. ΙΣΤ (16ος) — ΚΑΝΑΠΕ. 8. ΚΑΡΠΟΓΟΝΟΙ. 9. ΑΜΟΥΣΟΙ — ΛΑ. 10. ΙΩ — ΣΑΜΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ. 2. ΕΞ — ΣΑΜΩ. 3. ΤΑ — ΓΙΑΤΡΟ. 4. «ΡΙΦΙΦΙ» — ΠΥΡ. 5. ΗΡΩΝ — ΣΟΚ. 6. ΜΕΤΑ — ΑΓΟΣ. 7. ΕΤΙ — ΕΓΝΟΙΑ. 8. ΝΙΑΓΑΡΑΝ. 9. ΑΚ — ΑΡ — ΠΟΛΟ. 10. ΑΚΡΙΒΕΙΑΝ.

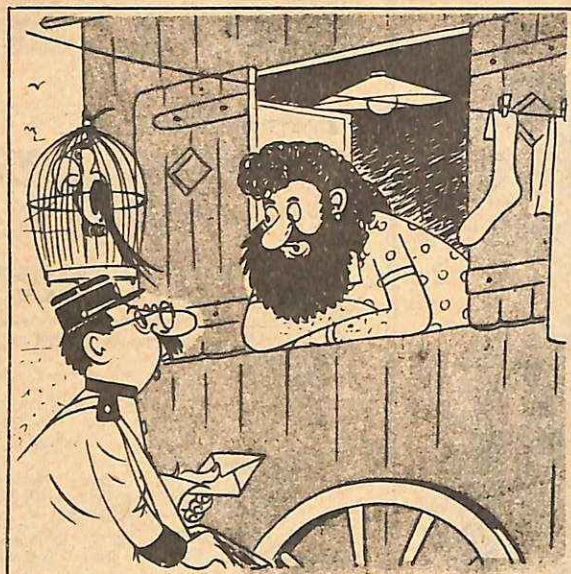
ΧΙΟΥΜΟΡ

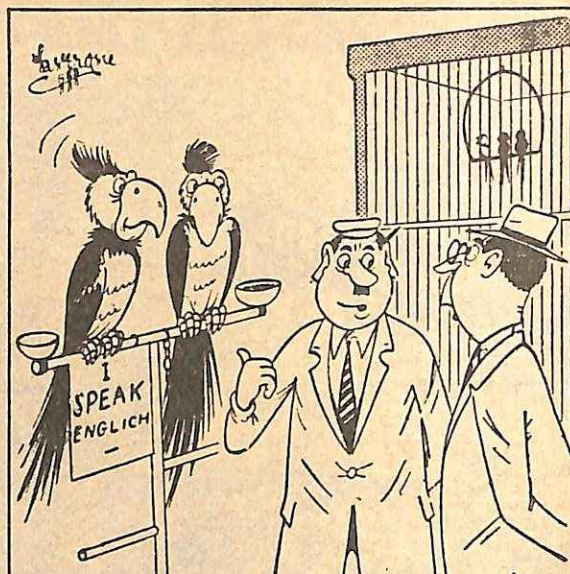
—Λες να πηγαίνει να τὰ πνίξει;

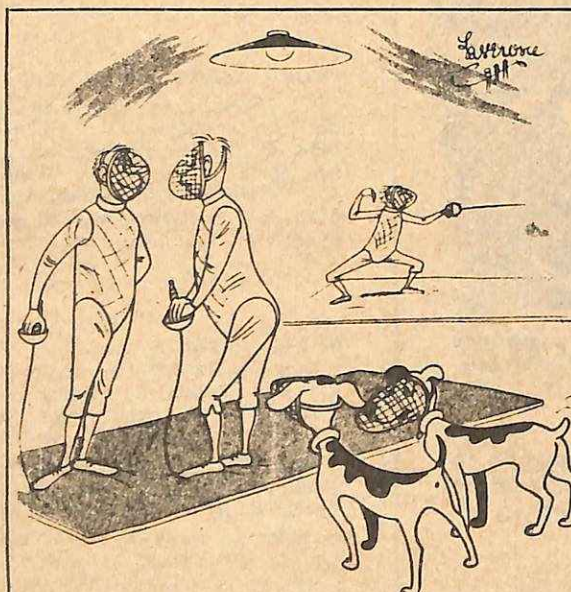
—Μά... νόμιζα πώς είχες ύπηρε-
τρια.
—Ναί... αλλά την παντρεύτηκα.

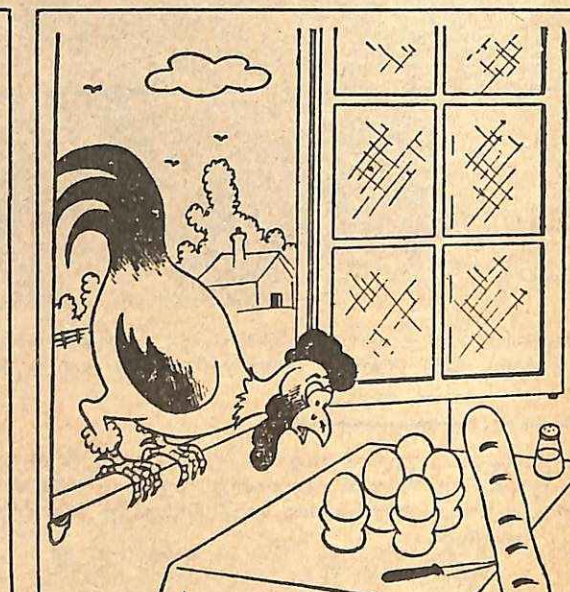
—'Εσείς είσαστε ή «Γυναίκα με τὰ γένεια»;
—Όχι, είμαι ή αδελφή της.

—Καί ό άλλος παπαγάλος;
—Είναί ό διερμηνεύς του!

—Μήν έχετε έμπιστοσύνη... χθές έπεσα έπάνω
σ' ένα χαζό που δέν ήξερε γράμματα...

—'Ω! Διαγωνισμό για τὸ ωραιότερο μαρό έ-
χουν εδώ!

—Λες να δαγκώνουν κι' αὐτοί;

—Ζήτησε τὸ λογαριασμό κανείς όπ' τούς κυρίους;

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΤΟΝΤΩΝ

ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

—'Αγοράζοντες ύαλικά τής 'Εταιρίας ΛΙΠΑΣΜΑ-
ΤΩΝ προμηθεύεστε είδη καλής ποιότητας.
—Πωλούνται είς όλα τὰ καλά ύαλοπωλεία και
είς όλα τὰ καταστήματα οίκιακής χρήσεως.

Κατά τὰ τελευταῖα πέντε χρόνια ἡ Ἑλλάς ἀπέκτησε ἓνα σύστημα παραγωγῆς-μεταφορᾶς-διανομῆς ἡλεκτρικῆς ἐνεργείας πού ἐνσωματώνει τὴν τελευταία λέξι τῆς Ἑπιστήμης καὶ Τεχνικῆς. Τὰ ὑδροηλεκτρικὰ ἔργα τῆς ΔΕΗ δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰ διαφημιζόμενα ἀνάλογα ἔργα τῶν μεγαλυτέρων χωρῶν τοῦ κόσμου παρὰ μόνον κατὰ τὸ μέγεθος.

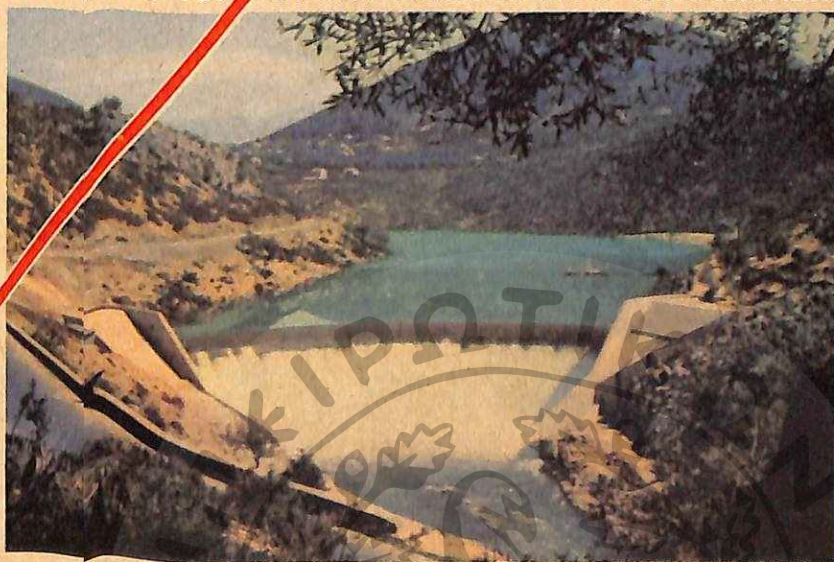
Τὸ Πρόγραμμα Ἑξηλεκτρισμοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐκτοπίζει τὸ λυχνάρι ἀπὸ τὰ χωριά μας καὶ διαδίδει παντοῦ τὴν διαύγεια τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός. Κάνει ὅμως κάτι περισσότερο: μὲ τὴν ἐξασφάλισι ἀφθόνου καὶ οἰκονομικοῦ ἡλεκτρισμοῦ, παραγομένου ἀπὸ ἐγχώριον λιγνίτην καὶ ἀπὸ ὕδατοπτώσεις, χωρὶς ἐξαγωγὴν συναλλάγματος, θεμελιώνει στερεὰ τὴν ἐκβιομηχάνισι τῆς χώρας καὶ τὸν συγχρονισμό τῆς γεωργικῆς καλλιέργειας.

Αὐξήσις τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς καὶ τῶν εὐκαιριῶν ἀπασχολήσεως τῶν ἀνθρώπων εἶναι οἱ μακροχρόνιοι σκοποὶ τοῦ προγράμματος τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἑλεκτρισμοῦ.

ΔΕΗ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΛΑΔΩΝΟΣ ΣΤΗΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΝ

ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΛΟΥΡΟΥ ΠΟΥ ΕΞΗΛΕΚΤΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ

